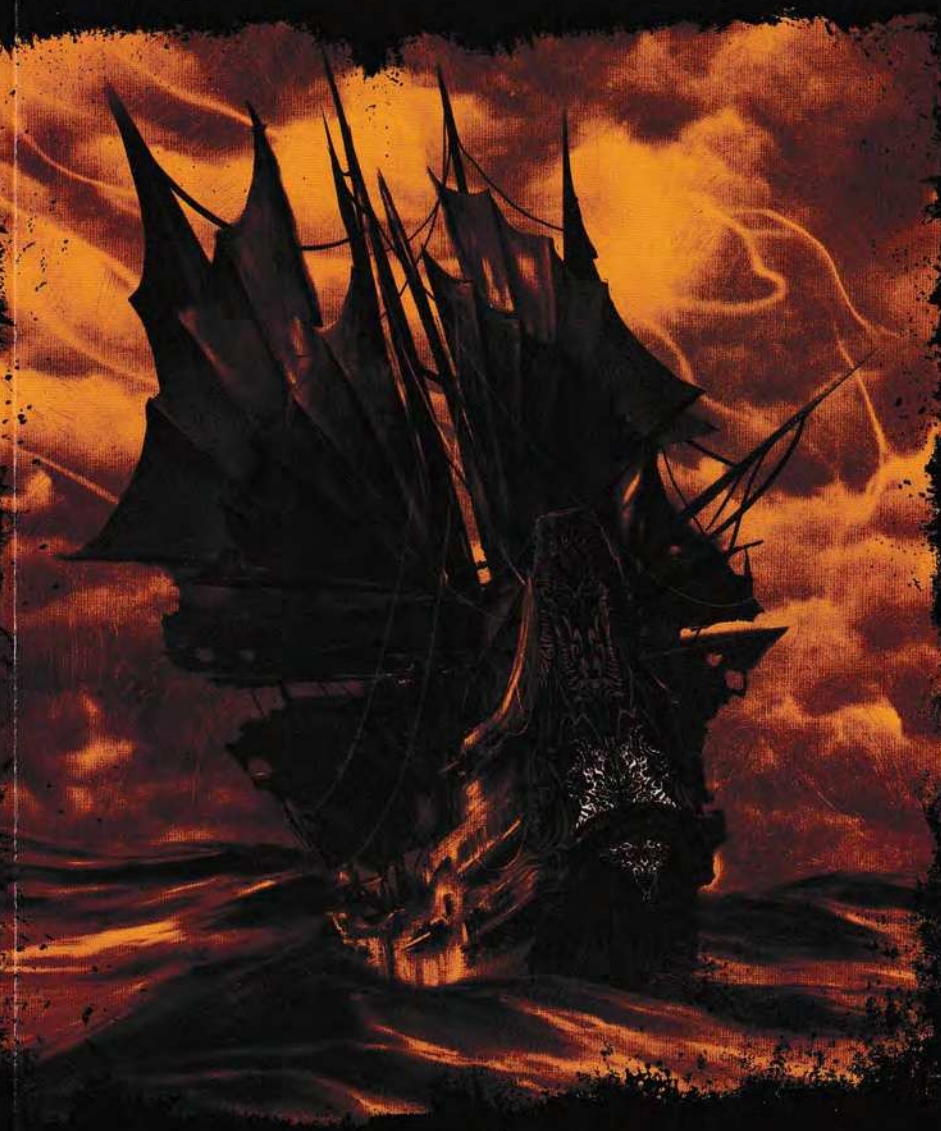

karanlık kitaplık

JOSÉ LUIS ZÁRATE

buzun ve tuzun rotası

ithaki

Çeviren:
Bengi De Sa Matos Paixao

"Zárate'nin konu seçimi iki açıdan sıradışıydı. Öncelikle, *Dracula*'ya gönderme yapan, günlük formunda bir eser kaleme aldı. İkincisi, bu eser bir kuir romanıydı."

—*Silvia Moreno-Garcia*

1980'li yıllarda Meksika fantastik edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri olan José Luis Zárate, ülkesindeki ilk çevrimiçi bilimkurgu dergisini kuran, spekülatif kurgu alanında dersler veren, ödüllü bir yazar. 1998'de yayımlanan ve İspanyolca korku eserleri arasında kritik bir önem taşıyan *Buzun ve Tuzun Rotası* ise Bram Stoker'ın başyapıtı *Dracula*'dan hatırladığımız, vampiri İngiltere'ye getiren tekinsiz gemi *Demeter*'in ve onun esrarengiz kaptanının hikâyesine yeniden kan veriyor.

Toprakla dolu elli kutuyu Varna'dan Whitby'ye taşımakla görevli *Demeter* gemisi, buzun ve tuzun rotasında ilerlerken, renkli düşlerle kendini ısıtan kaptan, mürettebatın derisindeki tuzu tatmak istiyor. Bu yolculukta değişik bir şey var, garip bir şey. Tuhaf kâbuslar, rahatsız edici alametler beliriyor. Gecenin karanlığında bir şey gizleniyor sanki, gemiye musallat olan bir şey var.

izin ortasındaki kara toprak...

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786052 650080
/ithakiyayinlari

JOSÉ LUIS ZÁRATE

1966'da doğan, 1980'li yıllarda Meksika fantastik edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri olan öykü ve roman yazarı José Luis Zárate, ülkesindeki ilk çevrimiçi bilimkurgu dergisini kurdu, spekülatif kurgu alanında dersler verdi. Ulusal ve uluslararası alanlarda ödüller aldı. 1992'de Meksika'nın en saygın bilimkurgu ödülü olan Kalpa Ödülü'ne layık görüldü. 1998'de yayımlanan ve o yılın en iyi kitaplarından biri olarak kabul edilen, fantastik Latin Amerika edebiyatında kritik bir önem taşıyan *Buzun ve Tuzun Rotası*'nın yanında *Hyperia* (1999), *Xanto: Novelucha Libre* (1994) gibi eserleri bulunmaktadır.

Buzun ve Tuzun Rotası

José Luis Zárate
Orijinal Adı: *La ruta del hielo y la sal*

İthaki Yayınları - 2283
Karanlık Kitaplık - 61

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Merve Çay*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Kasım 2022, İstanbul

ISBN: 978-605-265-008-0
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Bengi De Sa Matos Paixao, 2022
© İthaki, 2022
© José Luis Zárate, 1998

Bu eser JABberwocky Literary Agency, Inc. ile AnatoliaLit Ajans aracılığıyla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. İlk kez İspanyolca olarak *La ruta del hielo y la sal* adıyla 1998'de yayımlanmıştır. İngilizce çevirisi ilk kez *The Route of Ice and Salt* adıyla yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

José Luis Zárate

Buzun ve Tuzun Rotası

İspanyolca aslından çeviren
Bengi De Sa Matos Paixao

ithaki

İngilizce Baskıya Önsöz*

Buzun ve Tuzun Rotası (La Ruta del Hielo y la Sal) Meksika'da 1998 yılında Grupo Editorial Vid tarafından yayımlandığında pek çok açıdan garip bir durumdu bu. Grupo Editorial Vid çizgi roman yayımcısı olarak biliniyordu ama Meksikalı yazarların kaleme aldığı bilimkurgu ve fantastik kurgu eserlerden bir dizi hazırlığına girişmişti. Meksika'da yayımlanan pek çok bilimkurgu ve fantazi kitabı – günümüzde bile– yurtdışından geliyor ve İngilizceden çevriliyordu.

José Luis Zárate ise Meksika'ya yayılmış küçük ama sıkı bağlarla bağlı bilimkurgu ve fantazi yazarları çemberinde adını yeni yeni duyurmuş bir yazardı. Zárate'nin konu seçimi iki açıdan sıradışıydı. Öncelikle, *Dracula*'ya gönderme yapan, günlük formunda bir eser kaleme aldı. İkincisi, bu eser bir kuir romanıydı.

Başlığına rağmen bir vampir hakkında olmayan *El Vampiro de la Colonia Roma*** 1979'da yayımlandığında şehirde gezinen genç bir eşcinselin hayatına odaklandığı için sansasyon yaratmıştı. 1998'e gelindiğindeyse gey haklarında büyük adımlar atılmıştı ve Zona Rosa, Mexico City'deki kuir gençlerin o bar senin bu bar benim gezdikleri bir bölgeydi, oysaki kitaplarda, filmlerde ve TV'de kuir karakterler bulmak hâlâ zor bir işti. *Buzun ve Tuzun Rotası* ise bir korku kitabıydı ama edebi özlemlerle doluydu; kuir arzuya dair bir romandı ve daha önce hiç böyle bir şey basmamış bir yayıncı tarafından yayımlanıyordu.

Grupo Editorial Vid'in kitap sektörüne girme hayalleri nihayetinde suya düştü. Bilimkurgu ve fantazi kitapları Meksika'nın kitap-

* Çeviren: Merve Çay. –*yhn*

** Luis Zapata'nın romanı. –*yhn*

çılarında kendilerine yer bulamadı, satılan korku kitaplarıysa Stephen King gibi çoksatarlardan ve *Dracula* gibi on dokuzuncu yüzyıl klasiklerinden ibaretti.

Zárate kendi ana dilinde Puebla'da edebiyat dersleri vermeye ve fantastiğe dair öyküler yazmaya devam etti. *Buzun ve Tuzun Rotası* ise İspanyolca bilimkurgu ve fantazi okurları arasında bir nevi kült mertebesine ulaştı. Sonunda Fransızcaya çevrildi, şimdi de ilk defa İngilizce olarak basılıyor. Umarım İngilizce konuşanlar için büyük ölçüde bilinmez kalmış ancak Latin Amerika fantastik edebiyatında çok önemli bir yer tutan bu kitaba dair tam bir resim sunar.

– Silvia Moreno-Garcia, 2020
Kanada

Yazarın Önsözü

Yağmur beni uyandırıyor. Güçlü veya yoğun olduğu için değil – beni uyandırıyor çünkü farkında olmasam da onu bekliyordum.

Geç gelen bir yağmur. Soğuklar başladı ve kış kapıda. Yanımdaki saate bakıyorum – gece 3 – ama onu çeviriyorum, çünkü led ışığın parıltısıyla suyun ilkel mırıltısı iyi gitmiyor. Ayağa kalkıp elimi kıyafetlerime doğru uzatıyorum, ama vazgeçiyorum.

Verandaya çıkıyorum; karanlığa.

Suyun sesinden başka ses yok ve o anda sadece tenim ve yağmur var. Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü kaldırıyorum ve bekliyorum.

Yatağın samimi sıcaklığı bir anda kayboluyor.

Üzerimde yavaş bir okşama hissediyorum. Su, sanki her santimetremi keşfetmek istercesine dolaşıyor.

Ölü bir elin okşaması. Aç bir kucaklama bu, beni kuşatmak isteyen sabırsızlığı şiddetli.

Vücudum temasa tepki veriyor, titriyor, ama aynı zamanda her bir parçamın bilincinde.

İşte buradayım, neredeyse çıplak.

İşte buradayım, fırtınada.

Titriyorum, zevkten mi korkudan mı, bilmiyorum.

Mükemmel, diyorum kendi kendime, yatağıma dönerek.

Romanım için bir başlığım var.

Anlatmak istediğim hikâye, zihnimin koridorlarında yürüyen bir hayalet, tam olarak göremiyorum, ama orada olduğunu biliyorum ve onu fark edilebilir, somut hâle getirmenin bir yolunu arıyorum. Nedenini henüz bilmeden, lanetli yolculukların hikâyelerini, Arthur

Gordon Pym'in üzücü kaderini ve öfkenin felaketle sonuçlandığı Moby Dick'in son satırlarını okumuştum.

Eski VHS kasetlerini çıkarıyorum ve gece geç saatlerde oturup siyah, beyaz ve gri bir senfoni olan *Nosferatu*'yu izliyorum. Özellikle bir sahne: Kaptan kendini çabucak dümene bağlarken, Kont Orlock güçlü, pençe gibi elleriyle, insanı andıran bir fare görünümünde, bir hastalık ve veba havasıyla çevrili hâlde yaklaşıyor.

Ofisimin duvarında atlastan yırtılmış bir harita var. Varna'dan Whitby'ye giden yolculuğu mürekkeple işaretledim; obsesif bir şekilde ona bakıyorum.

Dünden bugüne bir gezi.

Son derece canlı bir geçmiş.

Talihsiz geminin yelken açtığı tüm ülkeleri işaretliyorum ve her birinde açlıkla dolu hangi geçmiş günlerin yaşandığını merak ediyorum. Hangi yaratıklar, varlıklar ve hayaletler hayal edildi, hangileri yaşayanları beslemek için ölümden geri geldi?

İyi bir uyku çekiyorum, kâbusları düşünüyorum.

Fırtınanın ve öfkeli suların ortasında onlara doğru yelken açıyorum.

Bir tekne. Bir yelkenli. *Demeter.*

Bu ismi tahtada, tuzdan kemirilmiş olarak hayal ediyorum.

Ve denizciler de onunla çevrili değiller mi? Denizcilerin tadı vampire neyi çağrıştırıyor? Elbette denizin, terin ve derinin, kanın ve vücut tarafından korunan mahrem, gizli sıvıların tuzunu.

Ya bir başkası bunları arzularsa?

Ya biri o tuzu kurtarmak, tatmak, sevmek için vampirle yüzleşirse?

Ve bu adamlar uğruna savaşmak için geminin kaptanından daha uygun biri var mıdır?

Eşcinsel bir kaptan.

19. yüzyılda bir Rus gemisinde olmanın ne demek olduğunu düşünüyorum. O günlerde, sırf var olmak bile suç kabul edilebildiği

için linç edilmek kolaydı. Şehrimin sokaklarında dolaşırken bunları düşünüyorum, etrafı gözlemliyorum ve 1996 yılının 19. yüzyıldan çok da farklı olmadığını keşfediyorum.

Denizle ilgili pek çok hikâye, yokluklar ve maceralar yoluyla, ergenliğini geride bırakmasına izin veren güvenliği elde eden gencin giderek büyüme hikâyesinden ibarettir.

Ama benim yazdığım lanetlilerin yolculuğu.

Ya bunu bir düşüş hikâyesi yaparsam? Ya kaptanın güvenliğini ve huzurunu elinden alırsam?

İçimdeki hayalet ne kadar acımasız.

Neden korku hikâyeleri, dehşete ve karanlığa dair hikâyeler yazıyorum?

Çoğu zaman, insanlar bana bu soruyu sorduklarında, bunun bir şikâyet olduğunu biliyorum. Canavarlardan daha önemli şeyler var, diyorlar aslında bana dolaylı olarak. Keşke onlara inanabilseydim...

1966 yılında doğdum ve her şeyi görmezden geldim. Yatma vaktinde, hiç kimse çocuklara güç ve baskı hakkında ya da bizi yöneten kanlı bir tiranlık hakkında karanlık hikâyeler anlatmaz. Yürümeyi öğrenmekle meşguldüm, ilk sözcüklerimi öğrenmekle meşguldüm, mutlu bir şekilde korunuyordum ve farkında değildim.

Adli polis ceza almadan istediğini yapma gücüne sahipti. Bir yaptırım olmadan istediklerini yapmakta özgürlerdi. Kurbanlarının her birinin siyasi suçlu olduğunu iddia edebilirlerdi. Bu tetikçi ve polis kombinasyonuna "madrinas" deniyordu ve sokaklarda serbestçe dolaşıyorlardı. Masum olman seni onlardan koruyamazdı. Çocuklar, anlamasalar da bilirler. Bağlamı anlamayabilirler, ancak kanıt oradadır.

Büyüklerin konuşmasını anlayamazdım, ama seslerinin tonunu anlardım; anlam dolu duraklamalar ve kendilerine dayattıkları ağır sessizlik.

Hatırlıyorum, evet, bir gece televizyondan yansıyan ışığı (siyah beyaz, sadece iki kanallı) ve pencerede insanları geceden koruyan

bir şeyin siluetinin gösterildiği bir filmi. Cam kırılmadan ve akıl almaz karanlık onları yutmadan bir saniye öncesinde bir duraksama, bir sessizlik olur.

Dehşet alanı, hayvani ağız ve kandan hemen önce.

Yetişkinlerden tekrar tekrar duyulan sessizlik.

Neden gerçek değil de korku hakkında yazıyorsun?

Neden bir vampir hikâyesi yazıyorsun?

Eskiden, öyle görünüyor ki, herkes vampirleri severdi. Yaşlı Lugosi'yi değil, ama David Bowie'yi, modern ve gotik. *The Lost Boys* filminin tanıtımında şöyle denmişti: "Bütün gün uyu. Bütün gece partile. Asla yaşlanma. Asla ölme. Vampir olmak eğlenceli." *Masquerade* oyunu bize Kabil'in oğullarını gösterdi, sofistike ve kendilerini gecenin efendileri olarak tanımaktan doğan bir güvenlikle dolu. Son isyankârlar, öfkeleri, iştahları ve arzuları sadece kendi isteklerine cevap veren şehir korsanları.

Onları sevemedim. Bunca güç, bunca kaygısız dokunulmazlık beni üzdü...

Ah, hadi ama, dediler. Kendini koyunların arasındaki bir yırtıcı, bir etobur, bir aslan olarak hayal et.

Ama kabarık yünlerime baktım ve kendime suikastçıları sevmenin tehlikeli olduğunu söyledim.

Ve buna rağmen, o dünyanın hayranı oldum. Nedenini bilmiyorum.

Agustin Calmet tarafından 1746'da toplanan belgelerde bulunan tarzda vampirler hakkında bir şeyler okudum ve beni büyüleyen bir parça buldum: Lanetlileri gömme şekli.

Ağızları taşlarla dolduruldu. Kafaları kesildi. Sonsuza dek kaybolmamaları için kavşakların altına gömüldüler ve ek bir önlem olarak bir kazıkla delindiler. Sinematografik değil, oldukça portatif. Geleneksel kazık, bir daha asla uçmaması gereken bir kelebek gibi, cesedi yere çivileyen, ağır ve devasa, beceriksiz bir mızraktı.

Ne tür canavarlar böyle bir muameleyi, bu kadar öfkeyi ve aşağılamayı hak etmişlerdi?

Vampirler, evet, ama aynı zamanda piç oğullar, vaftiz edilmemiş olanlar, diğer bölgelerde yaşayanlar, homoseksüeller ve kara bir kedinin cesetlerinin üzerinden atlamasına izin veren dikkatsiz ruhlar.

Kısacası: Herhangi biri.

Herkes bir canavar olarak kabul edilebilirdi. Ve canavarlar ceza verilmeden öldürüldü.

Bilmiyor muydunuz? Hepimiz bilmiyor muyduk? Çocukları korumak için kendilerini susturan büyükler; karanlığa ve ölüme karşı, nasıl olduğunu bilmeseler de, güvende olmadıklarını keşfeden çocuklar?

Belki de konu hakkında beni büyüleyen buydu. Ama suikastçının bakış açısından değil. Onun gölgesi nasıl algılanacak? Ceylanlar, kaplanlar hakkında ne düşünürler? İnsan asla terk etmeyeceğini bildiği bir kışa düştüğünde ne hisseder?

Sizi her an yutabilecek, cezasızlığın ve önyargının hiç umursamadan sizi bitirebileceği sokaklarda yürümek nasıl bir duygu?

Bir gemi enkazına doğru yelken açmak nasıl bir duygu?

– José Luis Zárate, 2020
Meksika

Ben o kana şahidim
Efraín Huerta

DEMETER
VARNA'DAN WHITBY'YE

1
FIRTINADAN ÖNCE

5 Temmuz ile 16 Temmuz arası
1897

1

Gece: Koku, ağırlık, tuzun verdiği his.

Ahşabın diğer tarafındaki sulardan daha gerçek.

Kimin aklına gelirdi ki?

Geceler, cinsiyeti belirsiz sirenleri düşleyerek değil, sıvının içinde pusuya yatmış tanelerin sonsuz, yorulmak bilmeyen okşamalarıyla geçiyor.

Öğlen güneşi, rüzgâr ya da fırtınayla ıslanan yelkenleri kurutuyor; gece denizinin tuzlu sisiyle birlikte gemiye sızan ve parmaklarımızın arasından geçen, o her yerde hazır ve nazır bulunan beyaz tanecikler saçlarımızı kaplıyor.

Hiçbir yer güvenli değil. Geminin her yarığına, metal ranzalara, erzakımıza, paslanmasınlar diye korumaya çalıştığımız hazinelerin içine dahi giriyorlar. Onların varlığı âdeta alaycı bir gülümseme.

Ve erkekler giysilerini çıkardıklarında, onları kalçalarının arasında, kasıklarıyla testislerinin birleştiği yerde saklı buluyorlar.

Denizciler, Lut'un karısıdır.

Tuz varlıklarıdır.

Bunaltıcı havanın ortasında duran vücutların absürd sıcaklığıyla dolu kasaraya gittiğim zaman, tembel tenlerinde biriken tuzu görebiliyorum.

Kim baktı tadına? O gizli yerde, okyanusun ve bedenin tadını kimler çıkardı?

Ben değildim.

Bunu yapamam.

Ben kaptanım.

Adamlarımdan birine kamarama gelmesini ve soyunmasını emretmem imkânsız; hele ki kıpırdamadan durmasını ve bedenine olan iştahımla titrerken onu dilimle temizlememe, tenini küçük küçük ısırmama izin vermesine ikna etmem mümkün değil.

Diyelim ki bunu yaptım, peki ya hiç tadı yoksa?

Bu, bir başkasının onu tuzdan kurtardığı anlamına gelir.

O zaman da hesap sormam, disiplin talep etmem, tuzlarını, sıcak cinsel organlarını yalnızca bana saklamalarını istemem gerekir.

Ama ben hesap soramam.

Günler böylesine uzunken ve güneşin altında, rüzgârsız sularda sürüklenirken, yavaşça akan ter damlalarıyla saatleri ölçerken yapamam bunu.

Uzaklarda ufkun hareket ettiğini sanmak mümkün, saçma bir serap: Suyun orta yerinde su, kaynıyor.

Böyle anlarda orada yandığımızı hayal etmek hiç de zor değil.

Bu sular bizleri reddederken, onları istediklerinden alıkoymak bize yakışır mı?

Kadim bir açlığın doyurulduğunu, insanın kendini –tamamen kendi isteğiyle– bizi bir yandan yutarken bir yandan da yaratmakta olan bir iştaha sunmuş olduğunu bilmek daha iyi değil midir?

Onların bedenleri kendilerine aittir.

Bana ya da olası bir sevgiliye değil.

Terleri kendilerine ve kendilerini sundukları kişiye aittir.

Hayatın tadı tuzu...

Böyle anlarda buzlu rotalara büyük bir özlem duyarım işte. Botni Körfezi, Baltık Denizi, Kuzey Denizi.

Mürettebatın odaları sıkı bir şekilde kapatılır. Hepsi battaniye ve paltoların altına girer. Kuşatma altındayken sonu gelmeyen, kayıtsız soğuğun içeri girmesini engellemeye çalışmaktır amaç. Üzerinden kayabilir ya da üzerinde ölebiliriz, ikisinin arasında hiçbir fark yok.

Aniden buza hapsolan, buzlu iğnelerle parçalanan gemilerin – metalin kendini koyvermesine, milyonlarca görünmez bıçağın ağır-

lığı altında bükülmesine– o ölümcül seslerine kulak veren kaptanları, soğuğun düşman olmadığına inandırmak mümkün değildir.

Ufukta buza evrilen şekiller, rotamızdan uzaklaşan devasa, topraksız adalar gördüm. Kış ve kar döngülerinin yollarına çıkan gemilerle hiçbir ilgileri yoktur.

Kuzey Işıkları, hiç kimse onları görmese de parlamaya ve ışıldamaya devam eder.

Buz diğer canlılar için, bize yabancı olan gözler için bir döngü ve amaçtır.

Dünya tarafından mırıldanan Tanrı'nın kayıtsızlığıdır.

Soğuk kendi kendine yeter; ama sıcak bizim ona katılmamızı talep eder.

Dondan korunabiliriz çünkü bize ait değildir; üstümüze kürkler giyebiliriz ve ateş yakabiliriz.

Fakat sıcaklık içeriden geldiğinde ne yapmalıyız?

Gecenin ölü saatlerinde kanımızın ter misali vücudumuzda gezindiğini, ılık denizin bedenimizde yuvalandığını, tenimizin ateşler içinde zonkladığını hissederiz.

Damarlarımızda dolaşanlardan kendimizi nasıl koruyabiliriz?

Her kim donarak ölürse bedeninden kopar, onu merhametli bir rüyanın ortasında bırakır.

Her kim ateşte ölürse son âna kadar o sallanan bedenin içinde hapsolur, ölüm bir merhem misali çıkagelene kadar çığlık atar.

Bu tür fikirler durgun güneşte, guletin gölgelerinin de sıcak olduğu zamanlarda düşünceleri işgal eden türdendir. Sulardan buhar yükselir, bunaltıcı hava peşimize düşer.

Böylesi bir sıcakta çıplak dolaşmak ne de güzeldir.

Fakat beden güneşin altında parçalanır; önce çatlaklar belirir, ardından da tuzla ovulmuş yaralar.

Bu yüzden çıplak dolaşmayı yasaklamak zorundaydım; asitli giysiler, kanamayı durduran gömlekler, tuzdan sertleşmiş pantolonlar giymelerini emretmeliydim.

Kendilerini bu kumaşların altında sıcak ve nemli havadan korumalarını söyledim.

Güvertenin altındayken bile vücutlarını görmekten zevk alamıyorum. Onlara çok bakarsam, bunu başka bir emir olarak yorumlarlar, isteğim üzerine üstlerini giyinmeden önce ayakta durup kendi üzüntülerini selamlarlar.

Terleri (başka türlüsü olabilir mi?) bana sağlam kasları, gergin damarları düşündürüyor.

Neden belli başlı ülkelerin erkeklerini seçtiğimi, egzotik aksanlı denizcilerin neden benimle çalıştığını soranlar oluyor.

Buna dürüstçe cevap vermem mümkün değil; benim için nereden geldikleri, ırkları veya hangi dili konuştukları önemli değil.

Pürüzsüz bedenler, terin, sıvıların serbestçe akabileceği kaslar ararım.

Giyim konusunda bu kadar katı olmamın nedeni de budur.

Çünkü o zaman o kıyafetlerin altında, arzuyu resimleyen parmakların ıslak okşamalarını engelleyecek kıl tüyün olmadığını anlayabilirim.

Ya da tuzun rotasının dokunuşu gibi görünür gözlere.

Bu nedenle buzun rotasını, buz denizlerini, koyu maviyi terk ettim.

Yanlış bir karardı bu.

Ama bunu başından beri biliyordum.

Güneş insanları kurutur, onları ağırlığıyla ezer. Kendilerinin farkına varmalarını, bunaltıcı bir atmosferin içinde yüzdüklerinin farkına varmalarını sağlar.

Bedenlerini zar zor kontrol altında tutarlar, çünkü daima hazır ve nazırdır, onlara arzularını fısıldar.

Ama yine de bir hapishanedir.

Bu nedenle rotamızın üzerindeki buzlu limanlara demir attığımızda, *Demeter*'de kıt zekâlı bir bekçi bırakıp soğuğu soluyabileceğimiz taş evler ararız.

Bizim bölgemiz: Beden ve dünya arasındaki sınır. Dışarısı soğuk, ama biz bedenimizin içindeyiz.

Orada bile, kavurucu güneşe dair anılarımıza rağmen ateşi arzularız.

Ardından diğer bedenlerin sıcaklığını ve tuzlu tadını ararız.

Mürettebatım beni genellikle onlarla birlikte şarap ve bira içmeye davet eder; bazen hoş buldukları kadınları bana ısmarlamak için maaşlarının büyük bir kısmını feda ederler.

Böyle zamanlarda genellikle küçük göğüslü, kadından ziyade olgunlaşmamış bir kıza benzeyenleri seçerim. Ne kadar beyaz tenli olursa da o kadar iyidir.

Ama böyleleri pahalıdır ve onları kendim satın almaya cesaret edemem.

Gözlerimi kapattığım ve okşayışların başka dudaklardan geldiğini hayal ettiğim saatlerdir bunlar. Onlardan konuşmamalarını, kendileri olmayı bırakmalarını isterim; böylece hayal gücüm bedenlerini bir başkasınınkine dönüştürmeyi daha kolay başarabilir ve benden kaçıyormuş gibi görünen, kum gibi dökülen zayıf, titrek bir orgazma ulaşabilirim.

Mürettebattan birilerini arayarak sinsi sinsi dolaşan fahişeler, su üzerinde geçen durgun saatlerde, var olan tek şey en karanlık gecenin değişmez yalnızlığı ve diğer denizcilerin ağır nefes alışlarıyken birilerinin er ya da geç baldırlarının arasındaki tuzun tadına bakmak isteyeceğini gözmezden gelmezler.

Bu nedenle bu kadınlar kendi oğullarını da satarlar.

Tıpkı anneleri gibi hayal kırıklığına uğramış bu çocuklar, sadece bu topraklara yeni adım atmış, güneşte kavrulmuş, içkiyle bulanıklaşmış görüşleri olan erkeklere güzel görünürler.

Denizciler böyle güzel delikanlıları satın alırlar. Neden almasınlar ki? Bu bir sır değildir.

Adalarda erkek çocuklar daha ucuza satılır ve bu, rotamız üzerindeki limanlarda da oldukça yaygındır.

Yunanistan bununla meşhur değil midir?

Ama ben onları satın almam. Mürettebatımla birlikte takılıp kadınlara bakıyormuş gibi yaparım ve kimsenin umursamadığı öyküler paylaşırım.

Onları satın alamam.

Mürettebatım yanımdayken olmaz.

Ben kaptanım ve adamlarımın hayatı benim ellerimde.

Adamlarım.

Tuz rotasında cinayet ve entrika daha kolaydır. Kaslar yanar ve bu yanmanın bir anlam ifade etmesi gerekir: Hareket etmek, bir şeye çarpmak, eyleme geçmek.

Neye karşı? Böylesi bir dinginliğin ortasında neye karşıdır tüm bunlar?

Benim guletimde kayırmacılık yoktur.

Bu yüzden hiçbir erkeği seçmem, arzuladığım kişileri asla yakından takip etmem ve çıplak dolaşmalarına izin vermem.

Buna cesaret edemem.

Mürettebatımı toplamanın zorluğu da buradan kaynaklanıyor: Buzlu ülkelerden gelen tüysüz adamlar.

Isının onları uykulu hâle getirmesini, üzerlerinde kafalarına kadar çekili ağır bir battaniye olmasını tercih ederim. Esmer tenleri öğle güneşinin tüm ağırlığını taşıyabilen, yanmaya alışkın erkekler istemem.

Giyinik dolaşma emrime gülmelerini istemem.

Bu tür erkeklerden uzakta kalmayı hiç beceremedim, tenlerindeki saklı tadı aramaktan vazgeçemedim.

Tohumlarının tuzlu tadı.

Mürettebat her zaman değişir. Her yolculukta yeni biri gelir, bir başkası ayrılır.

En doğrusunu yapıyorlar aslında. Ben iyi bir kaptan değilim. Birçok şey dikkatimi dağıtır.

Benim yanımda huzursuz olurlar ve bir gulet, hiddetlerini saklayabilecekleri kadar geniş bir yer değildir.

Varna'da tüm mürettebatımı kaybedeceğimi düşündüm. Ege Denizi'nin sporadlarında bu kadar uzun süre hizmet ettikten ve On İki Adalara tedarik sağladıktan sonra beyhude günler boyunca Rodos limanına demirlemiş yaşlı *Demeter*'den, sıcaktan ve benden bıkmış olmalılardı.

Karadeniz onlara soğuk topraklardan gelen adamlar olduklarını, Odesa, Sivastopol, Soçi, Batum gibi limanlar hakkında, garip isimleri olan Eskino, İncirli, Lakonya, Kelemez Adalarından daha çok şey bildiklerini hatırlatmış olmalıydı.

Biliyorum (nasıl bilmem ki), beyaz tenli, aynı dili konuştukları, donmuş toprakların, fırtınalarda çatırdayan buzun hatırasına sahip kadınları arzuluyorlar.

Ormanın ve karın ortasında ince tavuk ayaklarını andıran dört ayak üzerinde duran bir kulübede yaşayan Baba Yaga* hakkında Yunan Adalarının kadınları ne biliyor olabilir ki? Hiçbir şey. Esmer kadınlar genellikle bu görüntüye gülümserler ve denizcileri, kışın bitmek bilmez saatleri boyunca annelerinin içlerine işlediği fısıltıların korkusundan koruyamazlar.

O beyaz tenleri, ortak buz hatıralarını aramalılardı; ama neredeyse hepsi benimle kaldı.

Bulgaristan'a geldik, karaya çıktıklarında başka bir gemi ararlarken yanlarında bulunması için fazladan para bile istemediler.

Demeter'in sahipleri bizim için bir başka rota daha belirleyip kontratlar hazırlamakla meşgulken, onlar saatlerini karanlık meyhanelerde geçiriyorlar.

Denize açılma zamanı geldiğinde, bu yabancı diyardaki tek varlıklarıymış, evleriymişçesine gulete geri dönecekler.

Benim yüzümden değil, bu eski gemiye duydukları sevgiden dolayı kaldılar.

Açık konuşmak gerekirse başka bir iş bulmak oldukça zor. Olanlar da en az bir önceki kadar kötü.

---

* Slav folklorunda cadı veya büyücü olan bir karakterdir. *—çn*

Gitmelerini tercih ederdim.
Benimle ilk kez seyahat eden her denizci için bir umut vardır.
Her zaman taze kana ihtiyaç vardır.

2

Alacakaranlıkta bir grup Macar Çingene'si limana geldi.

Kaba giysileri olan, yavaş hareket eden, çatlamış elleri ve yağan karın parıltısından gözleri kamaşmış Çingenelerdi bunlar.

Geldikleri binek hayvanlarının gürültüsüne, limandaki adamların haykırışlarına ve küfürlerine bile kıyasla kulağa sert gelen bir dilde hakaretler yağdırıyorlardı.

Onlar göçebe değillerdi. Silahlarını atlarının eyerlerine bağlamışlardı: Kılıçlar, bıçaklar, ağır tek atışlı tüfekler. Battaniyeleri yoktu, av için gerekli aletleri yoktu.

Sürükledikleri ağır arabalardaki yükleri teslim ettikten sonra bir yere dönmek zorundalardı.

Liman onları hem iğrendirir hem de kendine çeker. Benim mürettebatıma baktığım gibi bakarlar pis sularda sallanan gemilere.

O gemiler bilinmeyen bir yere giden araçlar onların gözünde; olasılıkları bilinmeyen ve bu nedenle korkutucu ve umut dolu.

Atlarını yakınlarda bırakıp (korumasızca, ama *onlardan* bir şey almaya kim cesaret edebilir, çeliklerine kim meydan okuyabilir ki?) rıhtımdan kara denize bakıyorlar.

Gözlerinden, denize demir atmış ahşaba duydukları güvensizlik okunuyor.

Onlar yeryüzüne ait insanlar, binek hayvanlarıyla toprağa meydan okurlar, âşıklarının derisinin üzerinde yol alır gibi ilerlerler: Kendi bedenleri gibi pürüzlü ve koyu renkli olan yollarda.

Gezici bir ırktır onlarınki, benim tuzlu rotayı sevdiğim gibi severler mesafeleri.

Ama bazıları, hiç anlam veremediğim bir nedenden dolayı burada kalmaya karar vermiş.

Kargoya kendi doğalarına aykırı bir özen gösteriyorlar; kutuları, sanki kendilerinden talep ettikleri inceliği ahşap takdir edebilecekmiş gibi taşıyorlar.

Ateşin yanındaki körlerin korku dolu hareketiyle birleşmiş bir okşayış bu resmen.

Tehlikeye atılmadan, zevk şiddetli bir kızışma hâline dönüşmeden ne kadar yaklaşılabilir onlara?

Bir adam çalışanlarını denetliyor ama onları korumuyor; her biri, zorlu istifleme işinin ortasında bile, her zaman şiddete hazır bir şekilde yanlarında uzun birer kılıç tutuyor.

Adam, yabancılara sert gözlerle bakmakla görevli; onları gözlemleyenlere verilen bir mesajı temsil ediyor bu hareketi:

Bize hizmetçi demeye cüret etmeyin.

Kılıçlarının kabzasını kavrama biçimleri, bunların ellerinde tuttukları basit bıçaklardan ibaret olmadığını gösteriyor; onların öfkelerinin uzantıları. Denizcilerin yumruklarını sıkma veya hakaret etme şekilleri gibi onlarla havayı yarabilirler: Bunu hiç çaba harcamadan, nefes almak kadar doğal ve basit bir şekilde yapabilirler.

Onlar öldürmüşler.

Öldürürken ölmüşler.

Bunu anlamak için bir bakış yeterli.

Sadece kendilerinin bildiği, yabancı ve tehditkâr bir yoğunlukta, eskiye dayanan bir dilde birbirlerine küfrederek gemime ağır kutuları yüklüyorlar.

Her şeye rağmen hizmetkâr onlar.

Soylu boyarların vahşi hizmetkârları.

Soylu...

Kendileri kadar vahşi bir efendi. Hatta onlardan daha da kötü bu efendi çünkü onları kölesi hâline getirmiş.

Tüm ihtiyaçlarını topraktan sağlayan bu insanlara ne teklif etmiş olabilir? Ölmekten korkmayan bu gururlu ırka ne vadetmiş?

Ölümden öte bir şey olsa gerek.

Belki de farklı bir ölüm. Belki de onlara kendi hayatlarından daha çılgın bir şey sunarak onları baştan çıkarmıştır.

Eflak bozkırlarında hâlâ istilalar, voyvodalar, kaleleri yakan, ordularını karanlıkta kar üzerinde ilerleten savaşçı lordlar var mı?

Peki ama bu adamların *Demeter* ile ne ilgileri var? Gemimin sahipleri tarafından özenle imzalanmış siparişlere ne demeli? Çingene ordusunun soylu boyarının, İngiliz Avukat S. F. Billington ile ne işi olur?

Gerçekleri ortaya çıkarmak benim görevim değil.

Sadece ambarda biriken kutuları taşımalıyım.

Hiçbir şey demeden çalışmalarını izliyorum. Malları neden yalnızca geceleri boşaltmaları gerektiğine bir anlam veremiyorum. Varna halkı her kutuyu karıştırıp kâğıtlardaki usulsüzlükleri dikkatle incelemeseydi, kaçakçı gibi görünürdük. Onlar için her şeyin usulüne göre yapılmış olması önemli değildir; soğuktan titrerken, gelgitle birlikte yaklaşan sisin eteklerinde bir şeyler gizliymişcesine malları karıştırıp, önemsiz bir hata bulup, hakları olduğunu düşündükleri küçük meblağlı bir rüşvet talep edeceklerdir.

Çingeneleri, bulduklarını düşündükleri önemsiz bir hata için ödeme yapmaya nasıl ikna ederler merak ediyorum.

Bunu yapmaya gerçekten cesaret edebilirler mi?

Tüm bunlar karada olup bitiyor.

Ben o sırada sessizce gemimde bekliyorum.

Belki de sessizliğimin bir anlamı olduğunu varsayıyorlar.

Belki de vardır.

Bana bakıyor, yanımdan geçiyor ancak asla varlıklarıyla beni tehdit etmeye yeltenmiyorlar. Guletin asil boyarı, ahşap gövdenin sınırları dahilindeki alanın mutlak efendisi olduğumu biliyorlar.

Bunun için bana saygı duyuyorlar.

Hareket hâlindeki bir mülkün efendisi olduğum için.

Onlar, benim sınırlarımın içerisindeler. Onlara burada olmaları

emredilmiş. Savaşçılarımın nerede olduğunu bilmiyorlar, bir yerlerde saklanıp saklanmadıklarını yalnızca ben biliyorum. Bu toprak ve sırları bana ait.

Onların ölümlerini emredebilirim ve onlar, bu hareketimin adil olup olmadığını bile sorgulamazlar.

Onların dünyası böyle işlemez.

Kimse öyle olduklarını söylemese de onlar köle Çingeneler. Kendilerinin ve ailelerinin kaderini azametli bir Sahip'e sunmuşlar.

Çalışmalarını izliyorum ve hangi emirlere itaat edeceklerini ya da hangilerine uymayı bırakacaklarını merak ediyorum.

Sahipleri, hayatlarının ne kadarına sahip?

Sahipleri istese kendi çocuklarını öldürürler mi... ya da kılıçlarının üzerine düşerek can verirler mi, kendi damarlarını keserler mi?

Elinde silahla onlara tecavüz etmeye yeltense, hareketsiz kalıp buna razı olurlar mı?

Onlara baktığımı gördüler.

Aynı şeyi denizcilerime yapabileceğimi düşünüyorlar mı? Topraklarımı arzularıma göre yönettiğimi, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermekte özgür olduğumu?

Ne kadar köleleştirilmişler?

Kargoyu teslim etmeliler... ama ne pahasına?

Açıklanamaz bir şekilde içimdeki dürtüden kaçınamayarak onlara yaklaşıyorum.

Onlara dokunmak zorundayım.

Ben bir boyarsam, onlar araç olmalılar. Onlara birer eşyalarmış gibi bakıyorum.

Halbuki değiller. Onlar kanlı canlılar, hareket ediyorlar, terleri ılık...

Ama kararları artık kendilerine ait değil. Sert yüzlü, çalışırken gerginleşen, bedenlerini öne çıkaran, beni davet eden çıplak boyunlu *kuklalar*...

Bir tanesine yaklaşıyorum ve yüzünde hiç ifade olmadığı için

boynuna dokunuyorum; kaba, kaslı, gergin; bunlar onun güçlü olduğunu ifade eden özellikler.

Avucumun altındaki tenin nemli sıcağı, yağlı ahşaba dokunmaya benziyor.

Onu okşuyor, parmaklarımı bedeninin üzerinde nazikçe gezdiriyorum.

İşte o an, tam olarak Çingene'nin elimi çekip çeliğini kınından çıkarması ve boynumu kesmesi gereken an.

Bu, korkmaya başladığım an olmalı.

Ve korkuyorum, elimin o tene değmesindeki çaresizlikten, parmaklarımın açlığından, bu temasın uyandırdığı sertleşmeden korkuyorum.

Avucumun altındaki beden de titriyor ve sanki onu üşütüyormuşum gibi, sanki canlı bir heykel uzanıp adama dokunmuş gibi geriliyor.

Zevk ve korku bazen birbirine çok benzer.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor.

Ne dediklerini anlamadan gözlerine bakıyorum.

Devam et, dur.

Arkasını dönmüyor, hiçbir şey yapmıyor, ben yavaşça ona doğru eğildiğimde de olduğu yerde kalmaya devam ediyor.

Yüzünde bir kas seğiriyor, sadece bir kas, sonra sanki benden kaçmaya çalışıyormuş gibi bedeninin içinde kayboluveriyor.

Boyar.

Voyvoda.

Efendi...

Dudaklarımı boynuna götürüp tuzlu tenine dokunuyorum.

Dilim bir bıçak âdeta, derisine saplanan kısa bir parmak. Kaba, dünyevi, acı. Ve o anda, bana ait. Ağzımla çevreliyor, yavaşça uzaklaşmadan önce içtenlikle o bedenin tadına varıyorum, dudaklarımın onu okşamasına izin veriyorum, küçük bir tükürük izi bırakarak kaslarının üzerinde gittikçe küçülen daireler çiziyorum.

Hâlâ oradayım, adamın boynundaki tükürükte ısrarla oradayım.

Oysaki sadece elim üzerinde, boynunu tutuyor.

Çingene'nin daha dakikalar önce ittiği kutuya nasıl yaslandığını fark ediyorum. Bacakları titriyor.

Aşağılandığı için değil. Bu adamlar kendilerini küçük düşüren birine ne yapacaklarını bilirler. Hayatta edindikleri tecrübe onlara bunu öğretmiştir.

Diğerleri bize bakıyor, gözlerinde anlam, hiçbir şey yok; üzerlerine yağan karı, durduramayacakları ve bir şekilde hayatlarının bir parçası olan çığı izliyor gibiler: Değişmez gerçeği.

Yargılanamaz olanı.

O Çingene'yle aramda yaşananlar onun gözlerinde ikimizi birleştirmiş. Diğerlerinin dışlandıkları bir ayinin parçası gibiyiz.

Başlattığım hâlde kavrayışımın ötesinde bir ayin bu.

Anlayamıyorum, dilimde yabancı bir tenin tadı var, hem acı hem de tatlı. Bir atın burnunu okşuyormuş gibi avucumu adamın boynunda yavaşça gezdiriyorum. Sonra onu bırakıp geri çekiliyorum.

Çingene bir şeyler mırıldanarak işine devam ediyor. Hepsi öyle. Adam yaklaştığında kimse ondan uzaklaşmıyor.

Ben onu okşamalarımla lekelemedim, adam dudaklarımdan temiz bir şekilde uzaklaştı.

Efendilerinin emirleri onları suçluluk duygusundan kurtarabilir mi?

Yoksa burada olanlar umduklarına kıyasla son derece önemsiz mi?

Onun boğazını kesseydim aynı ilgisizliği gösterirler miydi?

Bir kez, yalnızca bir kez bana bakmak için dönüyorlar.

Demeter'in asil boyarına.

Bu nedenle baktıklarına inanmak istiyorum...

3

Rüzgâr yelkenleri ısırdığında ve ahşap, limanı döven dalgalardan kurtulmuş olarak suyun içinde sabit bir şekilde kaydığında; işte o anda, yolculuğumuza başladığımızı anlarım.

Günlüğe not ediyorum: *6 Temmuz* yazıyorum, ama bu tarihin hiçbir anlamı yok. *Saat 12.00, soğuk bir doğu rüzgârı esiyor.* Yalnızca veriden ibaret.

Gri gökyüzünden, öğle saatlerinde çoktan dağılmış olması gereken sisle çevrilmiş çelik renkli denizden de bahsetmiyorum. Yelkenlerle uğraşan denizcilerimin haykırışlarından da söz etmiyorum.

Gerçek anlamları olmayan, mürekkeple karalanmış gerçekler.

Mürettebat beş çalışan, iki güverte zabiti, bir aşçı ve benden oluşuyor.

Rusya, Voyvodina, Slovenya, Dalmaçya ve Romanya'dan gelen erkekler bunlar.

Varna Limanı'ndan, Karadeniz'e girerek doğudan Ege Denizi'ni ve Akdeniz'i geçip oradan da Avrupa kıyılarını kucaklayarak nihayet İngiltere'deki limana varmamızı sağlayacak bir rota üzerinde ilerleyeceğiz.

Buzun ve tuzun rotası.

Çingeneler atları üzerinde bizim ve karada kalanların hareketlerini izlediler. Kara elleri hazırda bekleyen silahlarını kavramıştı, sanki birinin bizi durdurmaya kalkışmasını bekliyor gibilerdi; böyle bir durumda saldırıyı püskürtmeye, güvenli bir şekilde ayrılmamız karşılığında kanlarını akıtmaya hazırlardı.

Bir onur bekçisi misali: Birkaç kutu kil ve toprak için aşırı bir korumaydı bu.

Tam olarak hangi emirleri almışlardı?

İkinci zabit Muresh, Çingenelerin dün öğle saatlerinde Varna'ya geldiklerini, limanın girişinde güneşin altında saatlerce dikildiklerini, sürekli onlara sürtünen insan ve hayvanların ağır ağır geçişlerine aldırmadan öylece durduklarını duymuştu.

Bozkırların, donmuş ufkun insanları, yabancıların dokunuşundan nefret etmelerine rağmen yüklerini teslim etmek için akşama kadar orada beklemişlerdi.

Peki ama neden?

Onlara komuta eden adam denize açılmadan önce bir anlığına gözlerimin içine bakmıştı.

Adamlarından birine dokunmuş olmam bir hakaretti. İntikam alamamış olması ise daha da büyük bir lekeydi.

Ben onları köle, hizmetkâr ilan etmiştim.

Ve benim kanım onların ellerinden kaçmıştı.

Bana nefretle bakmışlardı ve o gözlerde kaybettikleri özgür toprakları, gururlarından çok daha değerli bir şey karşılığında sundukları gölgesiz yaşamlarını, asla kendilerine ait olmayan bunca toprakta onları her zaman ayakta tutan tek niteliği görebilmiştim.

Şefleri olan Çingene, küçük bir meydan okuma hareketiyle boynunu açmıştı.

Belki de efendisi onlara o kutuların taşınması gerektiğini söylememiş olsaydı, adamlarından birine dokunduğum için öleceğimi ima ediyordu.

Belki de mesaj farklıydı, bana onların tenlerinin tadına bakmanın bir başkasının hakkı olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Kendilerinin değildi bedenleri, kendilerine ait değildi.

Yalnızca üzerlerinde hâkimiyet sahibi olan kimse tarafından talep edilmediği zamanlarda tamamen kendilerine aitti.

Limandan ayrıldığımız, halatları topladığımız, görevinin bittiğini anladığı an Çingene bir şeyler gevelemişti, bir cümle bağırmıştı.

Bana kadar gelen sesi vurgusuz ve zayıftı. Belki de bir mesaj, bir açıklama, bir aşağılama ya da korkunç bir gerçeği iletmeye çalışmıştı:

"Denn die Todten reiten schnell."

Ardından atını mahmuzlamış, o ve adamları dörtnala uzaklaşmışlardı.

"Çünkü ölüler hızlı gider."

4

Dünya uçsuz bucaksız bir hâle gelerek küçülüyor.

Sahili geride bıraktık, ufuk artık deniz ve gökyüzünün karışımından ibaret.

Gri, sonsuz gökyüzü; karanlık, dipsiz deniz.

Onların içinde kaybolmak mümkündür. Bunu hepimiz biliriz. O sulu uçurumun derinliklerinde son limanlarına ulaşmış gemilerin ve mürettebatın isimlerini, nedenini bilmesek de, hatırlarız.

Guletimizle baş başayız.

Geminin ahşabıyla, rüzgâra tutunan yelkenleri ve titreşen halatlarıyla kendimizi sonsuzdan koruyoruz. Güneşin altında yanan kaslarımızla ve birinci zabitin gürleyen sesiyle yağdırdığı emirlerle.

Yükü kontrol ediyoruz, gergin halatları yerimizi sağlamlaştıracakmış gibi sıkıyoruz, etrafımızı saranların sayısı ve kayıtsızlığı, bizi zihinlerimizi bulandırmakla tehdit etse de burada kalacağımız fikrini pekiştiriyor.

İşte o zaman hatırlıyoruz.

Zaten hep geç olunca hatırlarız.

Dünya bunlardan ibaret: Bu adamlardan, güverteden, kilerden, küpeşteden, ambarlardan, kamaralardan.

Evreni, baş ile kıç arasında kalan bir şeye indirgemişiz.

Suya düşmek, dünyayı terk etmek demektir.

Dünyanın bizi terk etmesi ise akla hayale gelmeyecek bir durumdur.

O, bizimle kalmalıdır. Gulet, her zaman burada olacağı fikrine sıkı sıkıya bağlıdır; batması, içine suların girmesi, gökyüzünün çat-

layıp dünyaya siyah bir hiçliğin girmesine izin vermesi kadar akıl almaz bir şeydir.

Ama bunlar oldu.

Gemiler mercana dönüştü, adamlar hiç güneş yüzü görmeyen balıkları besledi.

Yine de bunlardan bahsetmeyeceğim, taze mürekkeple karaladıklarım bunlar değil.

Kaptanın seyir defterinin de pek yardımcı olduğu söylenemez.

Ben, gemi sahipleri ve emekli olduğumda bu gemiyi miras alacak kişiler için yazıyorum.

Yolculuğun hatırasına sunduğum ifade biçimi başkadır; onu okumak, başka bir ben ile tanışmak demektir. Sadece gerçekler hakkında, hiçbir anlamı olmayan ayrıntılar hakkında konuşan bir adam ile.

Alacakaranlıkta güverteye çıkıp nöbet tutan adamların konuşmalarını dinliyorum. Birbirlerine söyleyecek ilginç şeyleri olduğu için değil, sessizlik kendimizden daha büyük olduğunda kalbimize ağır geldiği için konuşuyorlar.

Demeter de konuşur, onun dilini, gıcırdayan konuşmalarını, fısıltılarını, kuru tahta lisanını biliriz. Sesini yalnızca biz duyarız; rüzgârla yüz yüze geldiğimizde, ona bir rota belirlediğimizde çağırırız onu.

Gemi her şeyin yolunda olduğunu, knotları, milleri, kilometreleri geride bıraktığımızı, sanki orada istediğimiz bir şey bizi bekliyormuş gibi Türkiye kıyılarına doğru ilerlediğini söylüyor bana.

5

İlk gece.

Günlük işler tamamlandı, üzerinde yelken açtığımız o uçsuz bucaksız karanlığı aydınlatan, lambalarla çevrili dümende bir adam var, sanırım Acketz. Yeni yediğimiz akşam yemeği midemizde hâlâ sıcak; su ve ekmek hâlâ taze.

İçine düşebileceğimiz o yorgunlukla yataklarımızda süzülen bizler, rüyalarda boğulmamak için battaniyelere sarınıyoruz.

Dışarıdaki dalgalardan, yelkenlerin şangırtısından, bir arada durmaya çalışan ahşabın ağır iniltisinden başka ses yoktu etrafta. Daha yakında, bu kamarada ise tek bir kişinin nefesi duyuluyor.

Benim.

Açık kapıdan içeri sürekli soğuk giriyor. Guletin yavaş hareketi kapının neredeyse hiç ses çıkarmadan açılıp kapanmasına neden oluyor. Açılıp kapanan bir göz. Ne görüyor olabilir? Uyuyamayan bir adam, karanlık bir koridor.

Başka bir yerde, yorgunluklarının sıcağında, vücutlarının kokusundan kimsenin rahatsız olmadığı ılık bir sis içinde boğulan mürettebata başka bir göz bakıyor.

Elimi ağzıma götürüyorum, dudaklarımı yavaşça aralayıp avucumu ıslatıyorum.

Yeni çıkmaya başlayan sakalımı, pürüzlü cildimi, salyamı hissediyorum.

Elmacıkkemiklerimi yavaşça sıkıyorum.

Elim özgür olsaydı, onu yönlendiren bir irade olmasaydı...

Ben iki karakterim: İlerleyen ve bekleyen.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse ikisi de değilim, çünkü onları kimin kontrol ettiğini biliyorum.

Bazen, sanki rüyadaymış gibi, onları geceye batırabilmek için ellerimi havaya kaldırdığımı hayal ederim. Ellerimi iki yumruk hâline getirip kapatırsam, yavaş akan bir yağ gibi parmaklarımın arasından kaydığını hayal ederim.

Onu yakalamanın, ondan bir parça koparmanın yolu yoktur. Bunu istemem zaten. Yalnızca hissetmek isterim.

Kendimi o gecenin içine batırıyorum; yüzümün diğer yanında cansız bir nefes, beni içine çeken kocaman bir ağız var.

Bu duygularda boğulmak istercesine açıyorum dudaklarımı.

Karanlık bir bütündür, bölünmez, parçaları yoktur. Başlı başına kesintisiz bir bedendir.

Çarşafları bir kenara atıyor, sabırsızca üzerimdeki giysileri çıkarıyorum ve onlarla birlikte elde ettiğim ısı da kayboluyor.

Sırtımı ranzama yaslıyorum, altımdaki kumaşın dikişini hissedebiliyorum ama önemli değil, sadece göğsüm geceye dalıyor, yavaşça kayan sıvıyı, göğüs uçlarımdaki kasların arasından geçen buz gibi nefesi hissediyorum.

Cinsel organımı, o yerinden kıpırdamayan ve açılmayan, içine girdiğimde zonklamayan ya da beni ıslatmayan o karanlık bedene batırıyorum.

O hiçliğe batıyorum, cinsel organım kabarıyor, onu örten deriyi kaldırıyor, sanki kendi iradesi varmış gibi, sanki görünmez bir el onu örten koyu teni nazikçe geri çekmiş gibi.

O soğuk his bir okşama değil; başka birinin başına gelen, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey. Hatta titreyen cinsel organ da. Hiçlik içinde kısır, sessizlik içinde terk edilmiş.

Ona sürtünen bir şey olmamasına, dokunan bir şey bulunmamasına rağmen sertleşti, öyle ki teninin gerginliğini hissedebiliyorum, sanki onu açmaya, beklerken kendini parçalamaya hazırlanıyormuş gibi.

Bu pozisyonu uzun süre korumam mümkün değil, yatağa, gerçekliğe geri dönüyorum.

Kendime dokunuyorum; olmayan bir sıvıyı, yağın soğuk hissini arıyorum, ama sadece tenimi hissediyorum ki o aslında ten değil, sadece bedenimi kaplayan şey. Canlı bir örtü.

Cinsel organıma dokunuyorum.

O kadar hassas ki titriyorum, parmaklarım en dipte, buruşuk, nemlenmiş derinin üzerinde boş yere bekliyor. Kendimi tatmin etmiyorum.

Bunun ne anlamı vardı ki?

Her türlü duygudan uzaklaştırıyorum kendimi ve artık var olan tek şey dakikalar.

İlk gecelerin hepsi aynıdır.

6

Bu akşam olmaz.

Gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyorum, rüyanın bana gelmesine izin vermeyeceğim.

Ama yine de, sanki görünmez bir el onları buna zorluyormuş gibi gözkapaklarım kendi kendilerine kapanıyorlar.

Uyumak, kendini karanlığa terk etmektir.

Etrafımda sıradan sesler, ahşabın ötesindeki deniz, kendi benliğim var. Boşlukta süzülen bir gemi.

Birinin, *bir şeyin kamaraya girdiğini hissediyorum. Kapımı hiç kapatmama nedenim de bu değil mi zaten?*

Bekliyorum.

Ben, beni suçluluktan kurtaran başka bir vücudun hizmetkârı oldum.

Hiçbir şey yapmayacağım, diğer dudaklar bana dokunmaya başlayana kadar kıpırdamayacağım bile.

Ama bunu yapmıyor.

Gözlerimi açıp kapıda kimin durduğunu görmek istiyorum.

Dışarıda rüzgâr olmalı, ziyaretçiyi soğuk bir havanın sardığını hissediyorum.

Neredeyse donmuş siluetini hissedebiliyorum, bekliyor.

Gerçi hepsi bir rüya olabilir; o yere sürtünen ayakların sesi, etrafımdaki ince kumaşların fısıltısı, hafif ama belirgin toprak kokusu ve aynı zamanda milyonlarca kez yıkanmış, temiz keten kumaş kokusu.

Dudaklarıma değen dudaklar, yalnızca meni veya kanın sahip olabileceği yoğun bir nemle kaygan.

Bu bir rüya olsa gerek, çünkü o dudaklar ölü.

Santorini Adası'nın sakinleri, vrykolakas*'ların yavaşça, dikkatlice, sinsice, pençelerinin ahşaba sürtünmemesine, takip ettikleri kişileri parlak gözleriyle uyandırmamaya dikkat ederek yürüdüklerini söylerler.*

Kurbanlarının yanına ulaştıklarında inanılmaz derecede uzun kollarını açıp tavana uzanırlar, ağırlıklarını taşıyabilecek sağlam bir yer bulurlar ve sonra bu tüneğe yapışırlarmış, bu şekilde uyuyanların üzerinde mutlak bir incelikle asılı dururlarmış; uyanıp da onların kara yüzlerine bakmalarını istemezlermiş.

Onları okşar gibi kurbanlarının göğüslerinin üzerine çömelip tırnaklarını onların taze bedenlerine gömerlermiş.

Orada kalıp kurbanlarının nefeslerini çalarlarmış, ağırlıklarını yavaş yavaş ama amansız bir şekilde bırakırlarmış, ta ki sonunda tünedikleri yerden ayrılıp uyuyan kişinin rüyasına sıkıca yerleşene kadar.

Ruhları o an çalarlarmış. Gece saatlerinde, bedenimizi kendi hâllerine terk edip tenin kendine has iştahlarını geride bıraktığımız o anlarda.

Vrykolakas*'ların neden olduğu uyku ağır, yoğun ve baskıcı olurmuş.*

Kim onların kurbanı olursa, onu dünyadan ayıran karanlık suların, çok şey bilen ağır gölgelerin, kendisini affedemediği günahların kara yüzlere ve parlayan gözlere bürünerek vücut bulduğu rüyalar görürmüş.

Santorinili denizci şöyle demişti:

*"*Vrykolakas*'lar intihar edenler, dinden dönenler, aforoz edilenler, kara büyü yapanlar, cesetlerinin üzerinden kedi geçenler, vahşice ölenler, öldürülüp asla intikam alamayanlar, Kutsal Bayramlar sırasında rahme düşenler, kurtların öldürdüğü koyunların etini yiyenler, ahlaksızca yaşayanlardır."*

Onlar hepimiziz.

Buna ben de dahilim.

Uykunun karanlık sularında, gerçekte yaptığım gibi, yatağımda uyuyan bir adama yaklaşan bendim.

Onu orada uyumaya davet etmemiştim. O sıcak yatağa benim için, beni okşamak ya da zevk vermek için uzanmamıştı.

O sadece oradaydı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Bir çocuktum.

Neredeyse bir çocuk.

O yabancıya yaklaşırken cinsel organım kıyafetimden dışarı taşmıştı.

Onu bizimle tanıştırdıklarında kuzenimiz Mikhail olduğunu söylemişlerdi.

Ama bu bir yalandı.

Mikhail, anlamadığımız nedenlerden dolayı oradaydı; varlığı gizli bir borcun ödemesiydi. Nedenini bilmeden evimizde sakladığımız birisiydi.

Kim çocuklara bir şeyler açıklama gereği duyar ki?

Onlar yaşananları kabul etmek zorundadır. Ve bedenim onu kabul etmişti, yabancıyı örtülerimin mahremiyetinde barındırmayı kabul etmişti.

Ama bunun bir bedeli vardı...

Rüya, o yabancıya yaklaştığım gecenin hatıralarıyla besleniyor; örtülerin altında gizlenmiş figür; dişlerim korkuyla, şimdi sahibi olduğum tuhaf güçle birleşen bir arzuyla takırdıyor.

Onun bir sığınağa ihtiyacı vardı.

Çıplak vücudumu davetsiz misafire bastırdığım anda temel bir şeyin değişeceği duygusu.

Ona yaklaşmıştım...

Onu uyandırmaktan korkmuyordum ama yine de yavaş ve sinsi bir şekilde yaklaşmıştım.

Beni duymasını, orada olduğumu fark etmesini, güvenliğinin değerini ölçmesini istemiştim.

Örtülerin altında bir figür, içlerine gizlenmiş genç bir adam, sıyrılması gereken kaba giysiler, onunla ellerim arasında yer alan düğ-

meler ve bağcıklar; eski yün, onun canlı derisini saklayan ölü hayvanların derisi. Ben de giysilerin içinde saklıydım. Sadece cinsel organım, bedenlerimizin olmasını istediğim kadar özgürdü.

Ama vrykolakas*'ların neden olduğu ağır uykuda bir şeyler değişmişti, görüntüler farklıydı.*

Yeni bir gerçeklik yaşıyordum.

O yatağa yaklaştığımda örtünün altında saklı olan figürün bir erkeğe ait olmadığını anladım.

Onda yanlış olan bir şeyler vardı, doğal olmayan bir ayrıntı.

O uyanıktı, huzursuzdu, sanki örtü kırık bir yumurtanın ince zarı, o yaratığın ördüğü bir ağ, orada beni bekleyen şeyin ayrılmaz bir parçasıymış gibi hareket ediyordu, acıkmıştı.

Ve bunu bilmeme rağmen görmezden geldim.

Ona hâlâ Mikhail'miş gibi hitap ettim ve orada durdum, erekte olmuştum ve ona doğru yaklaştım.

Örtüye dokundum.

Sıcaklıktan öte bir şeydi hissettiğim, ateşler içindeydim, cinsel organım zonkluyordu ve kendime hâkim olamayarak örtüyü çekip attım.

Bir fare.

Örtünün altında sıkışmış, kaçmak isteyen bir fare vardı karşımda. Bir gemi faresiydi, şişman ve tehlikeliydi, denizcilerden ya da sopalardan korkmayan, en büyüklerinden biri olabilecek kadar iriydi; bacakları yok denecek kadar kısaydı çünkü bu kadar çok yiyeceğin ortasında buna ihtiyacı yoktu, iri dişleri ve deli gibi bakan gözleri vardı.

Gördüğü her şeyin üzerine atlamaya istekli bir fareydi.

Ve ben göğsümü sıkıştıran arzuyla, tehlikenin farkında olmadan, cinsel organımı yaratığa yaklaştırdım.

Örtüleri ittim...

Penisime doğru aniden hareket etti ve uyanmadan önce kendimi çığlık atarken, beklenmedik bir acı ve korku içinde buldum.

Kan ve sarkmış et parçaları bulacağımı düşünerek kasıklarıma baktım.

Sadece beyaz bir leke, menimin tozlu kokusu vardı.

7

Şafak vakti sisinde bir miktar karanlık ve deniz izi olsa da güneşe çıkmak bir zorunluluktur.

Solan bir griye doğru çıkmak.

Sulara bakıyorum, etrafımı saran sisten farklı değiller. Uzaktaki şafağın sanki bizimle hiç alakası yokmuş gibi.

Sular kıvamını kaybetmeye başlamış; artık *Demeter*'in altındaki sıvı gölgeler değil onlar, üzerinde yelken açtığımız derinlikler, uçurumlar.

Joachim dümende duruyor, tetikte; Acketz ise pruvada bir şeyleri kontrol ediyor. Nöbet değişim zamanı yaklaşmasına rağmen oldukça hareketli.

Battaniyelerinin sıcaklığına, bir bardak roma, onları kemiklerine işleyen soğuktan, giysilerinin altına sızan nemden kurtaracak canlı, çıplak bir bedene hasret olmalılar.

Ancak, birinci zabitin dikkatli gözünün ağırlığı altında çalışıyorlar.

Ondan korkarlar. Vlahutza'nın acının en iyi argüman olduğuna kesin olarak inandığını bilirler.

Yorulduğunu, gece saatlerinin onu hâlsiz bıraktığını umarak ona yan gözle bakıyorlar.

Ama Rumen hiç yorulmadan köprüde bir o yana bir bu yana yürüyor.

Benden daha çok kaptana benziyor.

Kendini sıcak tutacak giysilerle sarıp sarmalanmış olmasına rağmen alelade görünmüyor: Giysileri onu disiplinli bir şekilde örtüyor

ve onun bir savaşçı gibi görünmesini sağlıyor. Omuzlarına yapışan gömleği güçlü göğüslerini, geniş kollarını, muazzam boynunu ortaya çıkarıyor; bacaklarını ve dar kalçalarını saran, deri çizmelerinin içine sıkıştırdığı pantolonu cinsel organının çıkıntısına şekil veriyor.

İyi görünümlü bir adam.

Paltosunun içine saklanmaz, onu üstünde taşır çünkü kötü hava koşullarından korunmak için bir araçtır o; asıl ihtiyacı olan sıcak kanı, gücü, gerilen sert kaslarıdır.

Giysileri, sıradan bir bedenin üzerindeki bir kumaş yığını değildir. Tekrar ediyorum, o benim gibi değildir.

Beni görünce küçük bir baş hareketiyle selam veriyor. Bana selam vermek istediği için yapmadı bunu; kaptan benim ve bu da onun görevi.

Görevlerimin bir mantığı olduğuna, emir komuta zincirine inanır.

Tavernalarda kaptanlar şu tarz şeyler beyan ederler: *"Gemimdeyken, benden daha büyük bir tek Tanrı vardır. Ama Tanrı kendini göstermezse, oranın tek sorumlusu benim."*

Nadiren giydiğimiz üniformalarımızın üzerindeki armalara saygı duyar.

Guletin kaptanı benim ve benden üstün bir tek Tanrı var, ama kaptandan önce o var.

Tanrı olmaktan yalnızca iki basamak uzakta.

Yüzüne bakıyorum. Güçlü ve sağlam. Soğuk, tenini kıpkırmızı yapmış, yine de sakalının altında taze bir yüz olduğunu tahmin etmek mümkün. Denize açılmamızın henüz dördüncü günü ve *Demeter* sularda süzülerek ilerliyor.

Yüzünü, sert çenesini, bir şey canını sıktığında yanağında seğiren kası seviyorum.

O bir taş, bir kaya. Bunun farkındayım.

O sertliğe nüfuz etmek, onun sıcaklığına girmek, içine boşalmak, onu oluşturan kumları seyreltmeye çalışmak isterdim.

Eğer denersem beni öldürebileceğinin farkındayım.

Bedeni olan gemide, ondan daha üstün bir Tanrı bile yok.

Satın aldığı kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum. Neredeyse kayıtsız bir şekilde onlarla birlikte tavernadan uzaklaştığını görmüşlüğüm var.

Komuta zinciri, rütbeler: Onların istediği paraya sahip, onlarsa ihtiyaç duyduğu sekse sahipler. Aynı anda hem bakır para hem de sperm sunar.

Diğer denizcilerin yanında bir kadını okşaması, onları heyecanlandırmak ya da memnun etmek için değildir: Bize, bir anlaşmanın yapılmış olduğunu göstermenin bir yoludur.

Sert öpücükler, dudakları açmaya zorlayan dil; bunlar iki tarafa da zevk vermez. Satın alınan malı hissetmek için verilen yoğun mücadelelerden ibarettir.

"Kaptan," diyor köprüye çıktığımda.

"Vlahutza."

Bana dikkatle bakıyor, belki de ilk geceki gibi başka bir kâbustan çığlık atarak uyanıp uyanmadığımı merak ediyor.

Bir hareketimle iyi olduğumu ima ediyorum ama aslında çığlık atmıştım. Uyurken mi yoksa uyandığımda mı atmıştım, bilmiyorum. Boğazım kuru ve ağrıyor ama bu tek başına bir şey kanıtlamaz. Korku ciğerlere tuz saçar, ağzı kurutur, tükürüğü acılaştırır.

Güverteye her şeyin yolunda olduğunu, gece işini iyi yaptığından emin olduğumu gösteren bir bakış atıyorum.

Neredeyse küçümseyerek yapıyorum bunu. Denizcileri besleyen korkunun, kaptanın yüreğini de yaktığını açığa vurmaya gerek yok.

8

Gulette dolanıyor, ahşapları okşuyor, bir rüyanın narin zarı misali patlayıp parmaklarımın arasında toz olup aşınmasından ve uyanıp kendimi suda bir başıma bulmaktan, *Demeter*'in yalnızca boğulmak üzere olan bir adama ait güzel bir hayalden ibaret olmasından korkuyorum.

Gemimin bedenindeki kabarcıklarda, deliklerde gezinen parmaklarımın sert hışırtısından başka bir şey duyulmuyor.

İyi misin?

Ama cansız şeyleri, üzerlerinde dünyayı dolaştığımız cesetleri bu şekilde araştıramayız.

Her halatı kontrol etmeli, yelkenlere dokunmalı, geminin ritmini dinlemeliyiz. Karanlık denizin ölü ahşabı delmediğinden, su kaçırma ihtimalinin bizim kaygımızdan ibaret olduğundan emin olmalıyız.

Başımızın üstündeki gökyüzüne bakıyor, inceliyorum.

Gemimizde ters giden bir şeyler varmış gibi hissediyorum, sanki işler planlandığı gibi gitmiyor.

Hiçbir zaman planlandığı gibi gitmez zaten.

Ve gökyüzünde hiçbir şey yok. Canlı et aramak için gelen *strigoi*'ler bile yok. Vlahutza bir keresinde bana, gecenin şeytani tomurcuklarının bu tür fikirlerle alay ettiklerini söylemişti. Kuş şeklindeki o akıl almaz karanlık yaratığın onu alıp götürmesini engellemek için vücuduna sarımsak süren babasıyla dalga geçmişti.

"Onların vücutları yoktur," demiş babası ona, *"hiçbir şeyi tutamamaları gerekir aslında. Onlar sadece gecedir, gerçekliğin içindeki*

deliklerdir ve biraz kandan başka bir şey istemezler. Onlardan sağ kurtulanların sadece soğuğu ileten siyah yaraları vardır."

"Onlar ancak günbatımından sonra, karanlık okyanusunda açlıkla ilerleyip insan eti aradıkları gecelerde ortaya çıkarlar ve günbatımında o kuşların sel gibi aktığı görülebilir."

Gece, dünyayı yutan tek bir *strigoi*.

Bazen, somut bir korkunun daha iyi olup olmadığını, üzerimize çöken o ölümcül gecenin, sinirlerimizi kemiren tarifsiz hiçliğe tercih edilip edilmeyeceğini merak ederim.

İnsanın bir yerde açık bir kapı bıraktığına ve bunun dışarıdakilere, bizi takip edenlere bir davet olduğuna dair garip his.

Kışın ardı ardına yağan karın çatılarda çatırdayışını, her zaman umut vadettiğini, o zamanlar koca gökyüzünün evimizin üzerine nasıl çöktüğünü bir çocukla konuştuğumu hatırlıyorum; donma nedeniyle bir parmağını kaybeden komşumuz, karda kaybolmanın kan dolu bir bardağın parçalanması anlamına geldiğini söylemişti.

Fırtınadan önce, keskin beyazlık onu başka bir şeye dönüştürmeden önce, karanlık toprağa son bir kez bakmalıyım. Sonbaharın sıcak, tanıdık, dost canlısı dünyasının yavaş yavaş ortadan kaybolduğunu görmenin getirdiği o çaresizlik hissi.

Demeter'in güvertesinde denize ve var olmayan *strigoi*'lere bakarken, kimsenin fark etmediği bir kar yağışı altında her şeyin yok olduğunu hissediyorum. Henüz nedenini bilmesem de kışın bir şekilde bizimle birlikte yola çıktığından eminim.

9

Beşinci günde, günlük olarak gerçekleştirmemiz gereken rutinler ve davranışlar tam anlamıyla belirlenir. Dağıtılan vardiyalar, bu yolculuk için verilen görevler, gemide geçirmemiz gereken saatlerin seyir çizelgeleri hazırlanır.

Gemiyi tekrar turlayıp kargoyu, ambarımızdaki steril yükü sabitleyen halatları inceledik. Elli kutu toprak. İzin kâğıdına birisi gerekçe olarak "*bilimsel deneyler için*" yazmış. Guletimiz yalnızca bunları taşımak için tutulmuş. Bulgaristan'dan İngiltere'ye olan yolculuğumuz boyunca durabileceğimiz bir liman olmayacak.

Üst güverte ve kıç kasara, mürettebat ve zabitler tarafından işgal edilmiş vaziyette. Denizciler erzaklarının bir kısmını çoktan oraya saklamışlar, güverteye yanlışlıkla petrol dökülmüş, giysileri ise karmakarışık bir yığın hâline dönmüş durumda.

Masamda kâğıtlar çoğalacak, gidilecek olan mesafeyi *belirlemeye* yarayacak araçlar onların arasında kaybolacak, Arghezi emirlere uymak ve can sıkıntısını hafifletmek için sürekli bir yerlere gidip gelirken hazırladığı yemeklerin baharatlı aroması, ağır duman ve likör kokusuyla her köşeye nüfuz edecek.

Karanlığın uyku getirmediği bugün, var olmayan kadınların kendilerini umutsuzca *Demeter*'in adamlarına sunduğuna dair sahte anıların hikâyeleri anlatılacak.

Biri Vlahutza'nın bocurgat manivelasının neden olduğu yaralara bakarken, birinci zabit hakkında ilk kez konuşulacak. İşte kin de o andan itibaren mayalanmaya başlayacak.

Geceleri sinsi sesler, arzuyu gidermeye yönelik kendini tatmin etmeler başlayacak.

Benim dahil olmamam gereken rutinler bunlar.

Konumum gereği yemek yerken onlara yaklaşamam, loş ışıkta ağır ağır anlattıkları anılarını dinleyemem, ardı ardına kokularıyla dolup taşan baş kasarada kalamam.

Ben kaptanım, denizdeyken bu evin efendisiyim. Ve adamlarımla daha rahat bir şekilde konuşmaya başladığımda kaşlarını çatarak bana kim olduğumu hatırlatan bir birinci zabitim var.

Benim görevim onlarla konuşmak değil: Hepsinin sahibiyim, onlar da benim limandan limana ücretlerini ödediğim geçici kölelerim.

Ama onlar benim değiller. Benim de hesap verdiğim birileri var: *Demeter*'in sahipleri. Rusya'da ofisleri olan bu kişilere, sorunlardan kaçınacağıma söz vererek imzaladığım evraklar var. Kölelerimin, iştahıma yenik düşersem beni suçlayabilecekleri yerler var.

Kendi rutinlerimi oluşturmak zorundayım.

Mürettebatın yemeklerinin odalarına servis edilmesini sağlamak, ikinci zabitimi her gün yemekte ağırlamak.

Vlahutza'nın o anlardan nefret ettiğini bildiğimden onu bize katılması için zorlamıyorum. Birinci zabitim olma nedeni de bu zaten: Ben yemek yerken köprüde yürümek ve gemiyi yönetmek onun görevidir çünkü yukarıda bir Üstat varken benim varlığıma gerek yoktur.

Arghezi ona tayın götürecek ya da daha sonra tek başına, gemideki farelerden ve ahşapların ötesindeki dalgalardan başka bir eşlik eden olmadan yalnız başına yemek yemek için buraya inecek.

Aşçı yemeği servis ettikten sonra ortadan kayboldu ve Muresh bir kadehe şarap doldururken rahatlıyor, kendi kendime onunla yalnız kalmanın garip olduğunu düşünüyorum.

Gözlerinin içine bakıyor ve neredeyse gülümsemeyi başarıyorum. Etin en iyi kısmını (ılık, kanlı, terbiye edilerek buharda pişiril-

miş, az yağlı üst kısmını) kesip sanki anlayamayacağı bir iyilik yapıyormuş gibi ona servis ediyorum.

Ne zaman köprüye gitsem Vlahutza'nın dikkatli bir şekilde saatine baktığını görürüm.

Küçük bir yemeği bitirmek bu kadar uzun mu sürer?

Ağzımız ve midemiz et ve şarapla doluyken zamanın önemli olmadığını nasıl açıklayabiliriz ona?

Duyuların basit birlikteliğinden zevk alırız.

Eti ısırırken meydana çıkan narin tat, içeceğin kuru aroması, dilin ağızda kayma hissi, vücudu doyurmanın tatmin edici sesi.

Oburluk büyük bir günahtır, her öğleden sonra ikinci zabite yemeğimden bir parça vermekse konuk ağırlamaya eklenen biri zevktir.

Mahremiyet, bedenlerin birbirine dokunmadan, ortak bir eylemde birleşmiş olarak tatmin olmasıdır.

Sadece Muresh ve ben. Bu basit günlük eylemi paylaşıyoruz. Bu samimi, yakın ilişki hâli sanki bizi bir şekilde yakınlaştırıyor. Böylece beslediğim adamla geceyi geçirmiş olduğuma ve zevkten dinlenirken birlikte yemenin zevkine vardığımıza neredeyse kendimi inandırabiliyorum.

Bu samimiyeti hissetmek için mürettebatın geri kalanından izole olmamız yeterliyse, *Demeter*'in dokuz adamı olan bizlerin kendimizi dünyadan izole etmesi ne anlama gelir?

Okyanusun ortasında yalnız olmak bizi ne yapar?

10

"Türkiye kıyıları göründü, efendim," diyor Muresh, şafak bize bir kara hattı tarafından kesilen denizin ufkunu gösterdiğinde.

İstanbul Boğazı'nın girişine o kadar dikkatli bakıyorum ki ikinci zabit yeni bir şeyler görmek umuduyla tekrar gözlerini manzaraya çeviriyor. Ama o sadece gemimize ulaşmak için manevra yapan Türk gümrük felukasını görüyor.

Birinci zabite hızı düşürmesini emrediyorum.

Giysilerime gizlediğim çantaya dokunuyorum, Sultan II. Abdülhamid'in büyük şanı dolayısıyla bizden alınacak olan vergiler için gezinin başlangıcından beri hazırda bekleyen sikkelere. Ve zorunlu rüşvete.

Eski bir tören bu: Memurları karşılamak, kâğıtların şüpheyle incelenmesi, *Demeter*'in üstünkörü denetlenmesi, eski guletimizin Marmara Denizi'ne açılan diğer gemiler için tehlike oluşturacak bir detayının keşfedilmesi, sonunda bu kusuru cömertçe bağışlamaları ve yolumuza devam etmeden önce onlara ekstra para vermemizle sonuçlanan bir dizi eylem. Bu ekstra para rüşvet değil tabii ki, sadece cömertliklerine karşılık verilen bir armağan.

Günün çoğunu meşgul edecek bir tören.

Yanımıza gelen adamların başında Kaptan Melih var ve bayrağımızı görünce sanki konuyla ilgisi yokmuş gibi, babasının savaşta bir Rus tarafından öldürüldüğünden bahsediyor.

O an kafamda rüşvete birkaç tane daha sikke ekliyorum.

Sanki bakışlarımızdan niyetimizi anlıyormuş gibi çevresine bakı-

nıyor. Mürettebatıma göz gezdiriyorum, onların şüphe uyandıracak bir hâlleri yok.

Benim gibi birkaç gecedir pek uyuyamadığı için yorgun bakışları olan Abranoff'u, Petrofski ve Acketz'in birbirlerine olan aşinalığını, Vlahutza'nın ciddi bakışlarını görüyorum.

Kaptan kargoyu kontrol etmek için ona eşlik etmemi istiyor.

Önden birkaç adamı aşağı iniyor, sonra bir elinde lamba, diğerinde tabancayla onları takip ediyor. Varna'daki Çingenelerinki gibi sağlam, kendinden emin bir hareket değil bu.

Ambarda sadece kutular ve yerde ölü yatan birkaç fare var, hepsi bu.

Türk, sanki o küçücük cesetleri onu rahatsız etmek için oraya koymuşum gibi suçlarcasına bana bakıyor.

O fareler önemsiz şeylermiş gibi davranmalıyım, aksi takdirde vereceğim bahşiş alışılmadık ölçüde büyük olacak. Yanımızda bunu karşılamaya yetecek kadar para taşımıyoruz.

Farelerden birini kayıtsızca elime alıp inceliyorum.

"Yaşlı fareler," diyorum ve tiksinmemin yüzümü bulandırmasına izin vermeden bir köşeye fırlatıyorum onu çünkü hayvan ağırlıksız, kurumuş, iç organları kemirilmiş bir torbaya benziyor. Bir kabuk.

Kaptan Melih'le, taşıdığımız kutuları inceliyorum.

Oldukça sağlam ve iyi monte edilmiş bir ahşaptan yapılmışlar.

Gereğinden fazla.

Kutuların garip yapısını ancak o anda fark ediyorum. Değerli bir ahşaptan yapılmış, herhangi bir nedenden dolayı dağılmamasını sağlayan üç sıra çiviyle sağlamlaştırılmışlar.

Basit bir paket, yük taşımak için kullanılan nakliye konteynırlarından değil bu; bunların belirli bir amaç göz önünde bulundurularak özenle yapılmış mobilyalar olduklarını söyleyebilirim.

Bazı kapaklardaki ufak çatlaklar dışında herhangi bir kusurları yok.

Türkler kutuları sayarken, ben de parmaklarımı küçük kusurun üzerinde gezdiriyorum.

Tıpkı sert, pürüzsüz, kıvrımlı bir cildi okşamak gibi bu... Tekrar göz atıyorum, oldukça özenli, sanki bir çatlağın idealize edilmiş çizimi gibi.

Nedenini bilmeden gözlerimi kapatıyorum, avucumun içindeki çatlağı hissetmeye çalışıyor, bu hissin elimin çizgilerinde dolaşmasına izin veriyorum. Sert, pürüzsüz... Onu elimle takip ediyorum ve bu, onun görüntüsünü oluşturmamı kolaylaştırıyor...

O görüntüyü parmaklarımın arasında tutmaya çalışarak başka bir çatlağa, başka bir kusura taşıyorum. Başka bir kapağa dokunuyor, elimi üzerine koyuyor, gözlerimi kapatıyorum.

Çatlaklar aynı, ahşap üzerindeki desen aynı, herhangi bir değişiklik yok.

Bu bir kusur değil, bilerek yapılmış.

Birisi, bu çizimin gerçek amacını, ona kılık değiştirterek gizlemiş. Ama ne amaçla? Havalandırma işlevi görmek için çok küçük. Meyvenin içindeki solucan delikleri kadar küçücük; sandıktan çıktıklarını hayal ediyorum, avucumun içinde bir milyon tane kıvranan albino solucan birleşiyor, bir milyon tane kör gözle bakan kürklü bir fareye dönüşüyor.

Tıpkı her gece çarşaflarımın altında bekleyen fare gibi.

Son derecede küçük bir şey elime değiyor, parmak uçlarımın çizgileri arasında geziniyor, nemli ve küçük bir dil gibi çevik...

Bağırarak elimi kutudan çekiyorum. Melih bir belgeden başını kaldırıp bana bakıyor. Yüküme, guletime el koyabilir, bizi gerekli gördüğü süre boyunca burada tutabilir, bizi aylarca bu kutularla birlikte gemiye kilitleyebilir.

Bunun gerektirdiği çabayı hayal etmeye bile fırsat bulmadan, canım acımış gibi elimi sıkıyorum ve yapışkan bir şeyin elime değdiği hissini algılayabilmeme rağmen parmak uçlarımı dudaklarıma götürüyorum...

Kıymık.

Sanki bakışlarından habersizmiş gibi, güya tenime saplanmış

olan parçayı arar gibi yapıyorum. Bulup da çıkarmış gibi davrandıktan sonra iç çekip canım sıkılmış bir şekilde etrafa bakınıyorum.

Melih izinleri okumaya, damgaları incelemeye devam ediyor.

Evraklarda olağandışı bir şey yok. En azından *orada* değil.

Öğleden sonra saat dörtte rotamıza devam etme emri alıyoruz. Günlüğe, kendimden emin bir şekilde her şeyin yolunda olduğunu not ediyorum.

Buna inanmıyorum tabii ki.

Avucumdaki kokuşmuş tükürük kokusunu alırken nasıl inanırım.

Mikhail'in etimi sertçe ısırmadan önce beni tam da böyle öptüğünü, zevkten sonra geriye sadece acının kaldığını düşünürken nasıl inanırım her şeyin yolunda olduğuna.

Rüyalarımda dirilerek beni beklemekte olan farenin ölü kokusunu avucumda almışken nasıl inanırım.

Vlahutza denize doğru eğilip, Boğaz'ın sularında kaybolan sarı korkuyu kusmamı izliyor.

11

Acele etmeden, neredeyse görkemli bir yavaşlıkla üzerimden kaydığını hissediyorum, ben fethedilen bölgeyim; boynumdaki deri, boğazımın kenarından geçen şeyin hissiyle titriyor ve hızla göğsümün üzerinden kayıyor, ona mutlak bir özgürlükle dokunuyor.

Nerede olduğumu, kim olduğumu bilmeden gözlerimi açıyorum. Tavanı görüyorum, ahşabın üzerindeki güneşin sıcaklığını hissedebiliyorum. Köprüdeki ısının ağırlığını.

Sabitlemediğim nesneler etrafta kayıyorlar, fısıldayarak yüzeyler arasında sürükleniyorlar.

Mesafeden dolayı sönmüş, havayı kesen yelkenlerin sesini duyabiliyorum, rüzgâra gebe olduklarını tahmin etmek zor değil.

Üstümde giysi yok, rüyamın bir ânında farkında olmadan soyunmuşum galiba.

Vücuduma dokunuyorum ve bir şeye daha.

Parmak uçlarıma bakıyorum, ıslaklar.

Bu beni uyandırıyor: Gözeneklerimden yavaş yavaş akan ve tuzlu yolunun izini vücudumda bırakan ter hissi.

Sıvı cilt, canlı yağ.

Buz rotasını terk ettik, Biskay Körfezi'ni geçip de gezimizin sonuna, birkaç gün mesafedeki İngiltere'ye ulaşana kadar.

Bu sırada sıcağın, etimize yapışan kuru bir esintinin içindeyiz. Artık buzlu sisler veya gri denizler yok. Altımızda yeşil sular yavaş yavaş buharlaşıyor.

Yakında paltolar düzensiz bir şekilde üst üste yığılacak ve giysi-

lerin önleri açık bırakılacak, esintinin girmesi ve terin çıkması için alan yaratılacak.

Gözlerim için gedikler bunlar, gizli formları, kasların ve arzunun gizli sırrını tahmin etmek demek bu.

Birkaç saatlik uykuyla duruyorum. Ama güneş doğmuşsa bunun ne önemi var ki?

Giyinip köprüye çıkıyorum, birinci zabitin adamlara ana direğin yelkenindeki düğümleri sabitlemelerini emreden bağırışlarına kulak veriyorum.

Adamlarım iplere tırmanıyorlar, çıplak ayakları armaya sıkıca bağlanmış, topuklarının kenarlarında ayak parmaklarının tutuşlarıyla ağarmış kaslarının mükemmel desenini görebiliyorum.

Vlahutza da ayakkabılarını çıkarmış. Neden olmasın? Gerçek sıcağı, daha önce deneyimlemediğimiz türden bir teri hissedişimizin ilk günü bugün. Kuru dudakların, güneşten yanmış gözkapaklarının ve iyileşmeyi reddeden tuz yaralarının, cilt yanıklarının ilk günü ama ne önemi var ki bunun?

Rüzgâr kuvvetle esiyor, guletin kararlı ilerleyişini hissedebiliyoruz. Geminin yüzeyi rüzgâra rağmen sıcaklığını koruyor. Elimizi saçımızın içinden geçirdiğimizde sanki her teli fırından yeni çıkmış bir somun ekmekmiş gibi hararetli bir sıcaklık hissetmek mümkün.

Etrafımızı saran nemli atmosfer, içinden kurtulmanın imkânsız olduğu görünmez tuz ve sudan oluşan ağır örtü olmasa, gemilerin karanlıkta yandıklarını, armalarının alevlerle kaplı olduğunu hayal etmek zor değil. Ahiretin karanlığını hafifçe aydınlatan közler, güneşin dizginlenemez gücüne adanan dumanlı bir hava.

Çanakkale Boğazı'nda nöbet tutan askerlerin üniformalarının önleri açık, bu nedenle yelkenimizin sunduğu gölgeye minnettarlar.

Muhafız müfrezesinin felukası bize doğru manevra yapıyor. Yelkencileri, sürekli esen rüzgârdan nasıl daha fazla hız kazanılacağını çok iyi biliyor, bu yüzden bizim yelkenleri indirmemize gerek kalmıyor.

Boğaz'daki görevliler onlara bizden daha fazla para almanın ne kadar kolay olduğunu anlatan bir telgraf çekmiş olmalılar.

Vlahutza onlara eşlik etmekle görevli. Sert bir üslupla vergileri ve rüşveti ödemeyi teklif edeceğini biliyorum. Pazarlık yapmayacak, fazladan para da teklif etmeyecek.

Bugün izinliyim, Muhafız Kaptanı'nı selamlayıp koyu teninin güneş ve terden parlamasını izleyeceğim sadece.

Onlar merdivenleri çıkarken ben küpeşteye yaslanıyorum. Adamlarım aşırı bir çaba harcamadan çalışıyorlar.

Petrofski bir muşambayı kaldırmakta zorlanıyor. Çok ağır değil aslında ama bitkin bir hâli var, uyuşuk hareketleri hasta olduğu izlenimini veriyor. Farkına varmadan saçlarını alnından uzaklaştırmak istermiş gibi elini boynuna götürüyor.

Ona yaklaşıp yüzüne bakıyorum ve yorgunluk izlerini, gözlerinin etrafındaki koyu halkaları, uykusuz gecelerin kalıntılarını görüyorum.

Petrofski tembel bir şekilde yanımda duruyor. Bu zor günü sıkıntılar içinde geçirenlerden biri de benim.

Sert, ani bir hareketle çenesine dokunuyorum. O benim adamlarımdan biri, o yüzden onu okşamam; sadece parmaklarımın terli bedeninin üzerinden çene eklemine doğru kaymasına izin veriyorum. Başını çevirerek boynuna bakıyorum.

Derisi üzerinde kırmızı, düzensiz bir leke gözüme çarpıyor.

Mikhail'in göğsüme nasıl yapıştığını, dudakları meme ucumda gezinirken nasıl titrediğimi, ıslak dilini, yanakları içe çökene kadar tüm gücüyle bedenimi emerken, iştahı tenimde tezahür ederken nasıl titrediğimi hâlâ hatırlıyorum. Geriye o kara leke, dudaklarının arasındaki boşluk, o boşluktaki kusurlu çember, derinin altında elips şeklinde toplanmış olan kan, acıyla heyecanın bir olduğu ânın yaşandığının açık işareti kalmıştı.

Acketz dümenden bana bakıyor. Melih'in adamları gemiye çıktıklarında Petrofski'nin yanından ayrılmamıştı.

Söylenecek bir şey, alakalı bir emir yok.

Belki de Vlahutza onu dövmüştü, vücudunda başka yerlerde de taze kanın toplandığı izler bırakmıştı. Ya da ona daha fazla iş yüklemişti, işine karışan bir denizciye zevk için ödettiği bir cezaydı bu belki de.

Yapabileceğim tek şey ona birkaç saat uyumasını söylemek.

O lekeyi, zevk sırasında yapılan o kusursuz çizimi düşüneceğimi biliyorum, dudaklarımı o gizemli oymanın etrafına koyabilsem...

Türkler gemideler. Yelkenlerin üzerlerini yazılı bir şey arar gibi inceliyorlar ancak dikkatlerini çeken asıl şey bu halat ve kumaş karmaşası değil. Bir kokunun, hoşlanmadıkları bir aromanın kaynağını aradıklarını hareketlerinden tahmin etmek mümkün.

Hiçbir gulet güzel kokmaz, tahta çürür, yelkende mantar olur, bakır plakalar yavaş yavaş paslanır, toz ve demir hissi vermeye başlar, paslı bir deniz hissi. Gemide çürüyen kargolardan, İngiltere'ye taşıdığımız kutuların üzerinde asılı kalan kokudan bahsetmiyorum bile.

Belki de bu, burunlarına gelen: Denizin ortasındaki kara toprak kokusu.

Gemideki orman, ölü yapraklar, mantarlar ve kör solucanlarla dolu, ambarın bitmek bilmeyen gecesinde gözden gizlenmiş bir albino yaşamı.

Eğer şu an *Demeter*'de hoş olmayan bir koku varsa, guleti o kadar yavaş bir şekilde istila etmiş ki nasıl ve ne zaman olduğunu bilmenin bir yolu yok.

Gümrük memurları işlerini eksiksiz yapıyor, kutuları sayıyor, evraklarımızı kontrol ediyorlar ve tüm bunları yaparken oldukça hızlılar. Bir an önce oradan ayrılmamızı istiyorlar çünkü. Gece çöktüğünde gemimizi kendi sularında istemiyorlar.

Rusya'da, ormanın ortasındayken kurtları hayal ederiz. Kara toprak Türklerde hangi duyguları uyandırır acaba?

12

Bir ses. Suda ufak bir sıçrama.

Güvertede koşturan gri bir fareyi izliyorum. Derisi kemiklerinden sarkıyor, saklanarak o kadar uzun zaman geçirmiş ki günlerdir yemek yememiş, belli.

Hızla ahşaba tırmanıyor, hiç durmadan cıvadranın üzerinde ilerliyor. *Demeter*'in birkaç metre ötesinde salınan felukaya bakıyor. Hiç düşünmeden atlıyor. Bir şıp sesi daha. Küçük uzuvların çıkardığı ivedi şıpırtıları. Denizin yoğun uğultusu içinde, ne olup bittiği bilinmediği sürece kimsenin algılayamayacağı kadar hafif bir ses bu. Ama ben olup bitenlerden haberdar olduğum için duyabiliyorum, ilk farenin suçlu bir şekilde suya ve onu kesin ölümden uzaklaştırabilecek olan gemiye doğru süzüldüğünü görüyorum.

Düşen bedenler, küçük kazazedeler.

Artık düşmeseler bile onları duymaya devam ediyorum.

Bir Türk subayı önce *Demeter*'e sonra da gemisine doğru yüzen farelere bakıyor. Duyamadığım bazı sözler mırıldanıp kıyıya doğru uzaklaşıyor.

Birkaç saat sonra hava kararınca Ege Denizi'ne yola çıkacağız.

13

Üstümdeki güvertenin tavanına baktım. Bin yolculuğun tuzunu taşıyan, yolların ve kaptanların şahidi bu koyu renkli ahşaba. Ranzamda yatarken tavana dokunamıyorum. Ellerimden uzaktaki tahta levhalar herhangi süsleme olmadan birbirlerine bağlanıyorlar. Faydalılar. Can buldukları toprağa ölülerin teslim edildikleri *mujik** cenazelerinde, tabutları inşa edenler kadar ciddi bir hâlleri var. Herhangi bir kişiliği veya detayı olmayan, kullanım amaçları yapımlarının gizli detaylarında anlam bulacak kaba kutular bunlar aslında.

Odamın bir tabut olduğunu düşünmenin anlamı yok.

Ve canlı canlı gömülenlerin, boğulmadan hemen önce gördükleri son şeyin üstlerinde asılı duran çıtalar olduğunu söylemeye de gerek yok.

Gülümsememe engel olamıyorum.

Mikhail'in yorganın altında beni beklediğini gördüğüm kâbuslardan kaçmak için uyanık kalmam gerekiyor. O hâlde neden burada uzanmış, sadece ölenlerin görebileceği ahşabın gizli çizimleri hakkında düşünüyorum?

Ayağa kalkıyor ve kendime tabutların ağır ve kaba olmasının mantıklı olduğunu söylüyorum. Çünkü mezarında uyanan kişinin bir şeye tutunması gerekiyor.

Rüyalarımda bulacağımdan korktuğum şeye kıyasla bu hastalıklı düşünceler nedir ki?

Belki de ölüleri teslim ettiğimiz hiçlikten, çürüyen bedenlerinin üstünü örttüğümüz ağır toprak örtüsünden daha kötü bir şey vardır.

* Rus köylüsü. *–yhn*

İşin kötü yanı şu ki orada yalnız olmayabilirler.

Kişiye kâbuslarını unutturacak nitelikte olan bu imaya ne demeli peki?

Sert ahşaba bir kapıymış gibi vuran siyah bir varlığı düşünerek gülüyorum.

Tak tak

Kendime sarılıp titrediğimi hissediyorum.

"Kim o?"

Eğer Vlahutza köprüdeki nöbetini bırakıp neden kendi kendime güldüğümü sormaya geldiyse, ona dürüstçe cevap verebilirim; yeraltında gizli olan o *şeyin* ne cevap verebileceği önemli değil, mezarın hissettirdiği yalnızlık duygusu öyle büyük ki biri mutlaka, bedeli ne olursa olsun onu açacak.

Her gece çarşafların atındaki hayali fareyle uyumaktan daha iyidir.

İğrenç insan elleri cinsel organıma dokunuyor, hastalıklı kürkü vücuduma baskı yapıyor, kel kuyruğu bacaklarımdan yukarı çıkıyor ve vücudumun içinde saklanıyor.

Böcekler ve çürüklerle dolu siyah dudaklarını dudaklarıma bastırıyor...

Ve o dudaklarını, onun benimkileri açlıkla aradığı gibi aradığım gerçeğine ne demeli.

Bunun yerine, tabut bile olsa, tahtaya vurmak daha iyi değil midir?

Gülmemi durduramıyorum. Ta ki birinin beni izlediğini fark edene kadar.

Odanın köşesinde durmuş bana bakan bir fare var.

Kahkahalarım, kamaramın içinde solup gidiyor. Başka bir şey yapmaya cesaret edemeden hayvana bakıyorum.

Kirli kürkünün altı kaslarla kaplı, tüylü, gri bir gemi faresi. Hareket etmiyor. Yine de vücudunun içinde bir şeyler titriyor, kıkırdakları zonkluyor.

Küçük, kırmızımsı gözleriyle beni izliyor. Ben de hareketsiz duruyorum. Bana bakış şeklinden ilgisini çekmediğim anlaşılıyor.

Kamaradaki başka bir nesneyim, gelişigüzel bir sese sahip bir mobilya parçasıyım onun gözünde, hepsi bu.

Kafasını girişe doğru çeviriyor. Orada bir şey dikkatini çekmiş.

Tüyleri yavaş yavaş dikleşmeye başlıyor. Fare büyüyor gibi görünüyor ya da belki de her bir tüy, fareyi içine saklayabilmek için yükseliyor. Köpek gibi dişlerini gösteriyor, koridorda gizlenmiş, göremediğim bir şeye tehditler saçıyor. Hâlâ hırlamaya devam ederek geri geri gidiyor, üzerine bir şey sıçrarsa atlamaya hazır. Kaçacak yer yok, sadece bir köşe. Kendini köşeye sıkıştırdığını anlayamayacak kadar korku dolu bir hâlde orada duruyor. Bir süre sonra umursamıyor gibi görünüyor. Vücudunun içinde küçülmeye devam ediyor, tıpkı zonklayan bir korku kütlesi gibi. Hırıltısı artık bir tehdit değil, onları tohum torbalarından kovduğumuzda çıkardıkları tıslama sesi gibi de değil. Sanki kemikleri kırılmış ve ölüm onu alt edene kadar yerde kıvranmaktan başka bir çaresi yokmuş gibi inliyor.

Ama bu farenin hiçbir şeyi yok. Yaralandığını veya hasta olduğunu gösteren bir işaret yok.

Beni korkutmuyor. Kendinden bu kadar çok korkan bir şeyden nasıl korkulur?

Ama açık kapıya öyle bir korkuyla bakıyor ki koridorda neyin beklediğine bakma zorunluluğu hissediyorum.

Bu yapılacak en akıllıca şey değil ama elimde değil. Kontrol etmeliyim. Kendi kendime belki de gidip bir silah almam gerektiğini, ikinci zabiti aramam gerektiğini söylüyorum.

Her şeye hazır bir şekilde kapıdan dışarı doğru eğiliyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Neredeyse hiçbir şey.

Karanlıkta bir şey koşuyor, küçük pençeleri yeri tırmalıyor: Küçük bir figür gölgelerde kaçıyor, beyaz ve net olmayan bir bulanıklık.

Başka bir fare. Albino bir fare.

Kamarama geri dönüyorum ve oraya sığınmış fare bana bakıyor. Omuz silkerek artık rahatlayabileceğini söylemek istiyorum ona.

Yatıyor ve gemi faresinin de rüyalardan korktuğu için uyanık kalacağına kendimi ikna ediyorum.

14

Ahşap sanki güneşin hatırasını içinde tutuyormuş gibi sıcak. Çıplak ayaklarımın altında hissedebiliyorum, üzerinde yürüdüğüm o pürüzlü ten, neredeyse hiç hassasiyeti olmamasına rağmen, yine de istersem, tahtaların çizgilerini ve konturlarını çizebilir. Bu sahildeki ağaçlık alan bizim için yapılmış.

Öte yandan, bedenimdeki soğuk neredeyse sıvı hâlde, onu uzak tutacak giysim yok, bu yüzden hırslı dilini tenimde gezdiriyor ve daha fazla sıcaklığın olduğu noktalara hafifçe bastırıyor: Yanaklar, kol altlarının iç kısımları, kasıklar, kabaran cinsel organ.

Mikhail üst güvertede, çarşafların altında çıplak vücuduyla beni bekliyor, ona gidiyorum.

Yelkenler geceye keskin, tiz bir sesle vuruyor. Kumaşın üzerindeki kırmızı damarları görebiliyorum, gergin, kanla dolu: Tıpkı benim cinsel organım gibi.

Gemi yaşıyor, şu an hissedebiliyorum. Saldırı sırasında sallanan kan ve ahşap, rüzgâr içeri girerken titreşiyor. O da benim gibi bir yere doğru gidiyor, bekleyiş onu zevkten titretiyor.

Onun arzusunu dizginleyen, gemiyi yelkenlere bağlı tutan halatlara dokunuyorum. Sanki biri, bir şey, penisimin köküne, başlangıcın duyarsız tabanına dokunuyormuş gibi geliyor. Ama bu deri benim cinsel organımı kaplıyor, Demeter*'de gördüğüm şey ise, daha kolay ayrılabilmesi için kenara çekilmesi, nemlendirilmesi gereken bir deriden başka bir şey değil.*

Beni ıslatan, ilerlemeyle birlikte gelen esintiler sayılmaz. Tenimde ve gemide, daha önceden hissettiğim hafif bir nem hâkim.

Kendi kendini hazırlıyor.

Mikhail bekliyor.

Beni ürperten onun sıcak dudakları, ince parmakları ya da beni bekleyen çıplak organı değil.

Beni okşayan aramızdaki mesafe, ona olan uzaklığım. Yaklaşıyorum.

Onun vücudu, o vücudun düşüncesi kadar önemli değil. Daha tatmadan özlediğim tat, hâlâ vücudunda sakladığı meninin ürpertisi.

Henüz diliyle dudaklarıma değmemiş ama nefesimi kesen soğuktan tadını tahmin edebildiğim adam.

Ne denizi ne de yıldızları görebiliyorum: Sulardan, geminin içinden bir sis yükseliyor. Bu doğru, olması gerektiği gibi. Ne gulet ne de ben şu anda buradayız; gelecekteyiz.

Mikhail eve geldiğinde, onu aramak için boşluğu ilk kez keşfe çıktığımda, pencerelerin diğer tarafında karanlık bir kar vardı. Gece, kar, beyaz karanlık.

Sis.

Köprüde kimse yok, dümenin başında kimse yok. Kar onları saklıyor, kışı atlatmak için ateşin yanına sığınmışlar.

Buna izin veremem.

Ben kaptanım. Her ne kadar Mikhail orada kendini okşuyor olsa da bu gemiden ben sorumluyum.

Kim derdi ki bir gün görevim uğruna zevki, arzuyu erteleyeceğim?

Bunu ben bile tahmin edemezdim.

Belki de edebilirdim çünkü suçluluk nedeniyle görevimi değiştirmiştim; çünkü Mikhail'e ne olduğunu biliyorum, onun kutsal topraklardan uzakta, bir mujik *mezarında yatma nedenini biliyorum.*

Dümene geçiyorum, ellerim ona sıkıca sarılıyor. Ahşap sıcak ama güneşten değil. Sisin içinde, karanlık kar yağışının içinde güneş görünmüyor.

Ahşap daha önce ona dokunmuş olan binlerce elin altında yumuşamış, parmaklarımı hafifçe içine batırabiliyorum. Rotamız önemli.

Sadece istemek yetermişçesine üzerimdeki sisten kurtuluyorum, yıldızlarla araçlar arasında bir yol kuruyorum. Yükseliş açısını ölçüyorum, rakamları deniz almanağına göre doğruluyorum. Tüm bunları dümenden ayrılmadan, Demeter*'i doğru rotaya yönlendirirken yapıyorum.*

Titriyor, ağırlaşıyor, yelkenleri bir anlığına sertliklerini kaybediyor. Mürettebat onları kesmeli, rüzgârı tekrar yakalamalıyız. Ama ellerimin altında inleyen dümenle yapayalnızım. Ahşap sesi değil bu, sadece içeride gıcırdayan bir çabanın sesi. İnliyor ve ne olduğunu anlıyorum.

Bırakmadan merkezine nüfuz ediyorum; derimin geri çekilmesine, ahşabın cinsel organımı kuşatmasına izin veriyorum. Nemli değil ama yine de pruvasını doğru yöne, İngiltere'ye çeviren Demeter*'in içine girmek çok kolay.*

Dümenin sfinkteri tam benim cinsel organımın boyutunda ama gücünü hissedebiliyorum. Kapansa penisimi koparır ama gemi, içinde kalmamı istiyor, rüzgârla titreşmesini, okyanusun üzerindeki fısıltıyı, sıvı ve kuru bin parçasını hissetmemi istiyor. Hareket etmiyorum, buna gerek yok. Gemi benim için hareket ediyor, dalgalara çarpıyor, dümen yelpazesini sulara ve ana direği gecelere gömüyor. Çizgiler titreşiyor, duyuları penisime iletiyor, her parça benim bir parçam ve her şeyi hissedebiliyorum; kumaşın dokusunu, ağacı, halatı, rüzgârı ve suyu.

Yavaşça, kendi isteğimle dümeni çeviriyorum, tekerleği cinsel organımın etrafında döndürüyorum.

Dümen, hesap, rota.

İçine giriyorum, dümene yapışıyorum, arkamda duran biriyle konuşurken çıplak mı yoksa giyinik mi, erekte mi yoksa sadece izliyor mu bilemiyorum.

Önemi yok.

Hiçbir şeyin önemi yok: Ne Mikhail'in ne de nefesimden anlaşılan, gemimin içine boşalmak üzere olduğum gerçeğinin.

Gemi ne tepki verecek?

Ben titrerken arkamdaki adamın (birisinin, bir şeyin) gülümsediğini hissedebiliyorum.

Çarşafın altındaki fare karşılığında bana Demeter*'i bahşetmiş gibi, benim zevk almamdan memnun olduğunu biliyorum.*

Belki de odur ve beni gece dolu gözleriyle görebiliyordur, ondan korkmuyorum.

Sonrasında gelen sakin bitkinlik hâlini bile bile bunu neden yapmalıyım?

Bir şekilde, anlayamadığım bir şekilde onunla bir anlaşma yapmışım.

Arkamdaki adam beni dinliyor. Navigasyonla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ama bunun bir önemi yok.

Rüyada bir önemi yok.

Bir an için görüntüleri bir kenara koyabilir ve gerçeği algılayabilirim. Kamaramın kapısı kapalıydı ve elim sıkıca penisime kitlenmiş onu okşuyordu.

Gerçeklikten uzaklaşıyorum, Demeter*'in tadını çıkarmaya devam ediyorum.*

Ama orada bile, yoğun hazzın ortasındayken bile bir farenin kesintisiz ciyaklaması geliyor kulağıma.

Köşeye sıkıştırılmış, son, kuru bir tık sesinden önce çığlığı kesiliyor.

15

Vlahutza, sekstant ile yıldızları ve konumumuzu hesaplamak için deniz almanağını dikkatle inceliyor. Kaptanının *Demeter*'i uçuruma göndermediğini doğrulamak için saatler önce yaptığımı yaparak, benim sonuçlarıma danışarak kendi hesaplarını yapıyor.

Matapan Burnu'nu geçtik, sular sakin. Akıntılarda ve dalgaların yavaş ritminde herhangi bir sürpriz yok gibi. Bize derinliklerinde olması gereken huzuru sunuyor.

Ayaklarımızın altında kırılmaya hazır kırılgan buzla aynı yanıltıcı görüntü bu.

Ve bizi bekleyen o büyüleyici sıvının, vadedilen huzurun cazibesini duymayan birinci zabit hiç kıpırdamadan takımyıldızlarda rotamızın sonundan, İngiltere'de bizi beklemekte olan limandan bizi ayıran konum ve mesafede bir düzen arıyor.

Bu anlarda o uzak sınır pek mantıklı gelmiyor, tıpkı yolculuk sırasında yokmuş gibi görünen, gemiyi anakaraya demirlemek için kullandığımız halatlar gibi.

Kesin olan tek şey nesiller boyu değişmeyen yıldızlar, kronometrenin sarsılmaz ritmi, durmayan manyetik pusula, gelgit çizelgelerimizdeki rakamlar, gizli yerleri göstersinler diye kurtardığımız tuzla dolu seyir defterlerine not edilen gemi enkazları, denizin boşluğunda bulunan diğer boşluklar.

Birinci zabit, seyir defterine yazılan rakamlarla *Demeter*'in kapladığı enlem ve boylamı hesaplayarak bizi bu dünyaya demirlemekte iyi bir iş çıkarıyor.

Hiçliğin ortasında değiliz: Rotamızda ilerliyoruz, nereye gittiğimizi biliyoruz.

Güverte boyunca yürüyen, denize moloz atan, halatları sabitleyen, yelkenleri onaran adamlar görülmez yollardan öyle çok geçerler ki onları önceden tanırlar. Ama onlar da ben de haritalardaki işaretler, almanakta belirtilen notlar, denizi –belki de– pek bilmeyen adamlar tarafından dikkatle yazılan seyir defterleri olmasaydı çaresiz kalırdık.

Gemilerde her zaman rotayı hesaplayabilen, navigasyonun zayıf sırlarını bilen en az iki adam olmalıdır. Vlahutza ve ben, birimizden birinin ölmesi durumunda diğerinin işleri yoluna koyacağını biliriz. Bizler kesik yazgıların devamıyız, varsayımsal felaketlerde ölenlerin soyundan geliyoruz. Birbirimizin hayaletleriyiz.

Petrofski de yukarıda bir şeyi kontrol ederken bir hayalet gibi görünüyor. Hepimiz onun yaptığı şeyin özellikle tehlikeli olduğunu düşünüyoruz, ancak hiçbir darbe, *Demeter*'in hiçbir hareketi, her gün yelkenleri emniyete alan ve donanımı kontrol eden birine karşı duyduğumuz endişeyi azaltmıyor.

Karanlık çöktükten sonra bir şeyler değişiyor, etrafımız gemileri hapsetmeyi seven, beyaz örtünün üzerinde tuzlu buz oluşturan Bothnian Denizi'nin korkutucu özellikleriyle çevrili, dünyanın etrafımızda hızla donmaya başladığını duyar gibiyiz.

Mürettebat bir şeyden mutsuz, korkmuşlar ama belki de korkularının şekli olmadığı için konuşmak istemiyorlar.

Yağmurun yaklaştığını belirten hiçbir şey olmamasına rağmen gökyüzüne bakıyoruz, belki de suyun üzerimize doğru inip huzursuzluğumuzu gidereceğini umuyoruz.

Ve işte buradayız, binlerce yolculuğa çıkmış denizciler olarak fırtınanın bizi sakinleştirmesini bekliyoruz.

16

"Fare yok, efendim," diyor Arghezi yiyecekleri masaya koyarken.

Yüzümün nasıl bir ifade taşıdığından habersiz ona bakıyorum.

"Yeteri kadar yok," diye açıklıyor.

"*Ne* için yeteri kadar yok?" diyerek araya giriyor Muresh ama ben sorusunun cevabını biliyorum.

"Ambarı iyice kontrol ettiniz mi?" diye soruyorum korkunun sözlerime yansımasına izin vermeden.

"Evet, kaptan. Malzemelere musallat olmamışlar."

"Her şey yolunda yani?"

"Her şey yolunda, efendim."

Varlıklarına dair izler vardı; yiyeceğe dışkı karışmıştı ama ortada yuva yoktu, unun içinde kıvranan beyaz yavrular da yoktu.

Yolculuğumuzun dokuzuncu günündeyiz. Fareler, toprak dolu kasalardan başka yükümüz olmadığı için kemirecek bir şeyler aramak niyetiyle saklandıkları yerlerden çıkmış olmalılar.

Artık atıkları aramak için kamaralarımıza gelmelerinin, yemeğimizle açlıkları arasında bir seçim yapmalarının zamanı gelmişti.

Her geminin var olan binlerce köşesinde olduğu gibi *Demeter*'in derinliklerinde de fare mürettebatımızı günlerce yaşatacak kadar çöp ve kırıntı olduğu bir gerçek, ancak onlar her zaman bizi rahatsız etmek ya da bizi küçümseyerek üstünlüklerini hissettirmek adına taze yiyecekleri tercih ederler. Güverteye koşup halatlara ve direklere büyük bir hassasiyetle tırmandıklarında, bize gemimizin gerçek sahiplerinin kendileri olduğunu söylerler.

Onları korumak için yelken açarız, onlara dünyanın her yerin-

den egzotik yiyecekler, lezzetler sunmak için mesafeleri ve denizleri aşarız. Onlar saklanmazlar.

Nedenleri olmadıkça.

Dokuz gün çok uzun bir zaman değil.

Fareler hakkında sorular sorarak mürettebatı korkutmanın lüzumu yok. Belki de saklanıyorlardır sadece, bilinmeyen bir lezzeti çiğnemekle meşgullerdir.

Belki de yanılıyorumdur.

"Muresh, birinci zabiti çağır bana."

Muresh aşçıya bakıyor. Uygun olan, daha düşük rütbeli birinin bu tür emirleri yerine getirmesidir, ifadesi onu göndermemi *adil* bulmadığını söylüyor. Vlahutza ile çok fazla zaman geçirdiğinden şüpheleniyorum, her neyse, yine de gidiyor.

"Hasta olduğunu bildiren kimse oldu mu?"

"Hayır, efendim."

"Ne aramanız gerektiğini biliyor musunuz?"

"Evet, efendim. Boğaz ağrısı, kol altlarında ve kasıklarda ortaya çıkan et topakları. Boyunda ise nodüller. Bir de ateş."

Bunlar veba belirtileri.

Babamın bana farelerin azalmaya başladığı zamanlardan bahsettiğini hatırlıyorum; hastalık sokaklarda kuluçkaya yatarken azalan farelerden. Bir daha kimsenin görmediği siyah fareler. Onların kaybolmalarının ardından ölümler başlamış. Ardından sokaklar yangınlarla, ölüleri taşıyan ağır arabalarla ve karanlıkta birbirine benzeyen paçavralarla dolmaya başlamış.

Hindistan'da yaşanan vebalarda insanlar yanan bir yığında binlerce ölü varken fil tanrılarına, farelerin dönüşü ve normalleşme için yalvarırlarmış.

"Kaptan?"

Vlahutza ve Muresh zaten kalabalık olan kamaraya giriyorlar. Mürettebatın neredeyse yarısı burada.

Aşçı ve ben hastalıklar ve kemirgenler hakkında şimdilik ağzımı-

zı açmayacağız. Seyir defterine hiçbir şey yazmamam gerektiğini biliyorum. Birileri, küçük bedenleri bulup ölmekte olan hayvanlardan birine dokunup yağlı bedeninde odun gibi sert, morumsu yumrular olduğunu doğrulayana kadar olmaz. Sonrasında yelkenleri indireceğim ve açık denizlerde çözüm bekleyerek herhangi bir limana girmemizi engelleyecek beyaz bayrağı dalgalandıracağım.

Vlahutza'ya daha az adam çalıştırmasını emrediyorum. Müretebatın bugün mümkün olduğunca dinlenmesine izin vermesini söylüyorum. Yarın yükü tekrar dağıtmaları, toprakla dolu kutular için başka pozisyonlar bulmaları gerekecek.

Birinci zabit hiçbir şey söylemeden beni dinliyor. Günlük rutinden bıkmış mürettebata saçma sapan fazladan iş yüklemek, bağırmak ve emir vermek demek bu.

"Yüklerin yerini neden değiştirmemiz gerektiğini anlamıyorum," diyor.

Bu bir meydan okuma değil, emirlerime karşı gelmiyor; yalnızca bunun gerekliliğini sorguluyor. Sesinin tonundan ne düşündüğünü anlamak zor, ancak itirazını haykırmak, itaat etmeyi reddetmek üzereymiş gibi görünüyor. İkinci zabit ve aşçı, Vlahutza'nın huysuzluğuna kendilerini bir kez daha hazırlıyorlar. Ama onu tanıyorum. O mürettebata ve kendine, asla benim kadar kötü bir kaptan olmayacağını söylüyor aslında. Yolculuğun ortasında onlara yükleri taşıtmayacağını ya da bunu yaparsa da kaptanın faziletlerini kimsenin sorgulamayacağını, kimsenin ağzından bir mırıldanma (kendisinin bana yaptığı gibi) duyulmayacağını belirtmeye çalışıyor.

"Yarın Arghezi'nin vardiyasında başlayın," diyorum onu sinirlendirecek bir tonla, "çekilebilirsiniz."

Masada yemekler var.

Yalnız kaldığımda tadına bakmadan çiğniyorum, ısırdığımda yüzümün, boyun kaslarımın hareketlerine odaklanıyorum...

17

Mikhail sakin anlarda, terlerimiz kururken, sanki hayatında öğrendiği tek hikâyeyi paylaşmak ilişkiye girmekten daha samimi bir şeymiş gibi benimle alçak sesle konuşmayı severdi.

Bedenimi okşar, teninin hassas tadı ve yumuşak sesiyle anlatırdı: "*Hindistan'a gitmekte olan bir hacı, bir gün beyaz elbiseli ve siyah dudaklı bir kadınla karşılaşmış. Ona, 'Sen kimsin ya da neyin nesisin?' diye sormuş. 'Ben Veba'yım ve Hindistan'a gidiyorum, orada bin kişiyi öldüreceğim,' demiş. Dönüş yolunda hacı, kadınla tekrar karşılaşmış. 'Neden bana yalan söyledin? Hindistan'daydım ve orada bin değil, on bin kişi öldü, ateşler durmak bilmedi,' demiş. 'Ben sana gerçeği söyledim,' demiş Veba. 'Ben sadece bin kişiyi öldürdüm, diğerleri korkudan öldü.'*"

"Bizi görmemeleri gerekiyor," diye fısıldamıştı kulağıma öfkeyle, "bunu kimse bilmemeli. Korku, on bin kişinin ölümüne de öldürülmelerine de neden olabilir."

"Neden korkacaklar?"

Ağzıyla cinsel organıma hafifçe dokunmuştu, onun tükürüğü ve dökülen spermim birbirine karışmıştı, sadece cildin okşandığı, dudakların hafifçe birbirine bastırıldığı, kesinliği olmayan bir sınırda durmuştu.

Bana bakmıştı, uzaktan, vücudumun diğer tarafından.

"Bizden korkacaklar."

18

Geri dönüşü olmayan işe, güvertenin altındaki denizin sesine, *Demeter*'in gövdesinin zorlukla tadabildiği derinliklerin fısıltısına geri dönüyorum. Gövde bakır levhalarla kaplıdır, ancak ahşap bunu görmezden gelir. Gizli akıntıları, sıvının ara vermeden bölündüğü yerleri bilir.

Deniz sakin ve geminin sallanması neredeyse algılanamayacak kadar az. Lambayı güverte direğine astım, hareket edişini izliyorum, gizli bir esinti onu hareket ettiriyor, binlerce sıvı gölgenin dans etmesini sağlıyor.

Ambarın bir gölge denizi tarafından sular altında kaldığına inanmak mümkün.

Ve sularında gezinen balıklar olduğuna.

Gemimin derinliklerinde dolaşan canlılar; kuru yüzgeçleri çatırdayan balıklar, fısıldayan anemon çiçekleri; kumaşlar ve nesneler, ahşap ve halatlar sallandıkça birlikte geriliyor ve kayıyorlar. Sayısız hayaletin olduğu hayaletli bir ev. Bu hayaletleri öyle uzun zamandır tanıyoruz ki artık onlarsız yaşayamayız. Yolda sessizliği tatmak mümkün değildir, tüm olan bitene kulaklarınızı kapatmanın da imkânı yoktur.

Hiçliğin sessizliğini duymak mümkün olsaydı, mürettebatın yarın kargoyu taşıması, fareler farkına varmadan onları hareketleriyle şaşırtması, böylece yanlışlıkla yuvalarını ve saklanma yerlerini keşfetmeleri gerekmezdi. Arghezi'nin gölgelerde onları, onların cesetlerini araması gerekmezdi.

Orada duruyorum, ağzıma giren hava fazla ses yapmasın diye

sığ nefes almaya çalışıyorum, sanki *Demeter*'deki seslerin arasındaki farkı ayırt etmek mümkünmüş gibi.

Bazen ailemin evinde rüzgârın bitmek bilmeyen iniltisini, çatıya düşen karın çatırdayan ağırlığını, pencerelere vuran kumlu gibi karın yağışını duyarım.

Demeter de aynı, tıpkı tüm bu doğa şartlarının ortasında yaşayan bir ev gibi. Burada da sessizliğin olmadığı bir anlık sessizlikte duvarların arasında nelerin saklandığını, farelerin sürekli kemirme seslerinin sağladığı sağlam ipucu sayesinde ayırt edebilmeliyim.

O sürekli, tiz sesli hayvan gıcırtılarını hatırlıyorum. O sonsuz sesin içinde bir ritim âdeta.

Bir zamanlar sadece bir denizciyken, binlerce kez, mürettebattan birilerinin karanlıkta mastürbasyon yapışını duyardım. Tıpkı fareler gibi sinsi sesler çıkarırdı. Israrcı, kesin. O seslerde de bir ritim vardı.

Benimkinden farklı bir ritim.

Sinirli, hızlı. Sanki doruk noktasına ulaşmak için acele eder gibi. Sonunda avucuna boşalıp uykuya dalmak için.

Böyle anlarda menimin kıyafetlerime veya üzerinde uyuduğumuz kaba kumaşa sızacağını, hepimizin ısısında kuruyacağını düşünerek mümkün olduğunca sessizce cinsel organıma dokunup mastürbasyon yapardım.

O zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi, fareleri düşünürdüm.

Onlar da o yoğun sıvının bir kısmının düşmesini mi bekliyorlardı? Onlar da benim gibi o keskin tadı tatmayı mı umuyorlardı?

Dikkatlice tadına bakarlar mıydı?

Damlalar düşse, dişlerini yerdeki tahtaya gömerler miydi? Her damladan faydalanmak için ince dillerini kullanırlar mıydı?

Bu, bir süre sonra menimi farelerden sakınma meselesi hâline geldi. Avucumdaki hiçbir damlanın kaçmasına izin vermemeye çalışarak yüzümü o sıcak kokuya yaklaştırırdım. Yavaşça içerdim. Kan toplamış cinsel organımın ateşler içindeki sıcaklığıyla dolu yoğun bir tattı bu.

Muresh'i, ona sunduğum sıcak yemeği hatırlıyorum.

Tam şu anda aşağı inen adamlarımdan herhangi biri, kaptanlarının ambarda neden yavaş yavaş otuzbir çektiğini anlayabilir mi? Menimi ahşabın üzerine ne kadar özenle damlattığımı fark edebilir mi?

Artık belki de var olmayan farelerin ortaya çıkmaları için sessiz bir davet olabilir mi bu?

19

"Kaptan."

Arghezi'nin sesi nedendir bilinmez rüyamın ortasında beliriyor; gerçi bu rüyada sadece *Demeter* ve ben varız, dalgalara çarpmanın belli belirsiz zevkini paylaşıyoruz.

Gözlerimi açıyorum ve beni hafifçe sallayan aşçının yüzünü görüyorum. Tek gereken bir hareket ve nefesini içime çekebilir, dilimle dudaklarına dokunabilirim.

"Kaptan."

Fısıldayan, samimi bir ses. Kimsenin duymasını istemiyor gibi; onu daha yakınımda istiyorum. Arghezi'nin teninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ateş.

O anda hatırlıyorum ve hemen uyanıyorum; ateşli surattan, yatağıma ulaşan hastalıktan uzaklaşmak istiyorum.

Arghezi beni tutup yere düşmemi engelliyor.

"Uyanın, efendim."

Bana dokunduğunda gerçek olduğunu anlıyorum. Vücutlarımızın ısıları aynı. İkisi de ya vebadan kurtulmuş ya da şu an ölüyor.

"Neler oluyor?"

Cevap vermesine gerek yok aslında, olasılıklar ortada. Kim hastalığa yakalanmış? Şimdi ne yapacağız?

"Benimle *gelmelisiniz*," diyor.

Aşçı karanlık koridora doğru bakarken sessizce giyiniyorum. Omuzları kalkık, başı hafifçe öne eğik, elleri ön kollarına dokunuyor, gövdesini zayıf bir kucaklamayla gizliyor.

Bir buz fırtınasının ortasında kendi bedeninden başka koruması olmayan bir adam gibi görünüyor bu hâliyle. Kesin olan tek şey bedeni ve kesintisiz devam eden kan akışı.

Ama dudaklarını titreten şey soğuk değil.

Bir şey görmüş; onu bir köşeye çekilip fare gibi inlemeye hazır hâle getiren bir şey olmuş.

Bana göstermek istediği *bir şey* var.

Hiçbir şey söylemeden, günün son nöbetini tutan adamlardan hiçbirine tek kelime etmeden güverteden geçiyoruz. Ahşap bir iskelete asılı sert kumaşa, yelkenlere bakıyorum. Arghezi ambarı gösteriyor. Başka neresi olabilir zaten? Aşçının ilerlemeyi reddettiği yere girmek istemiyorum. Onu korkutan şey orada...

Ama ben kaptanım ve birinin bu görevi yerine getirmesi gerekiyor.

Ambar, beyaz bir denizdeki buharlı gelgitlere benzeyen bir dumanla kaplı; zemine çökmüş, zahmetsizce hareket ediyor.

Gökyüzü açık ve okyanus berrak. Dumanla kaplı ambarda yangın çıktığını sanmıyorum çünkü bu sis resmen çığlık atıyor.

Nedenini bilmeden aşağı iniyorum, belki de gördüklerimin doğru olduğunu, gemimin veba tarafından mahkûm edildiğine yemin eden bir adam tarafından uyandırılacağım başka bir rüyada olmadığımı doğrulamak istiyorum.

Arghezi yukarıda duruyor, karanlıkta titreyen şeyin üzerine gölgemi düşüren lambayı tutuyor.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan atılan tiz, kesintisiz bir çığlık. Gizli. Tıpkı Arghezi'nin fısıltısı gibi. Tıpkı Mikhail'in "pekâlâ" diye mırıldanışı gibi. Yüzlerce farklı sesten oluşan çoklu bir çığlık.

Sisin içinde dururken ayağımın altında küçük bir şey kıpırdadığında ve küçük dişlerini ayakkabıma geçirdiğinde anlıyorum neler olduğunu.

Beyaz bir fare.

Yerde yüzlercesi var, hızlı hareketleri onları bulanıklaştırıyor.

Sanki renkleri ve kambur vücutları seslerini de bozmuş gibi anlaşılmayan bir tınıda çığlık atıyorlar. Onları duyabiliyorum ama duyduğum tırnaklarının tahtaya sürtünmesi ya da adımlarının hızlı temposu değil; sanki yere değmiyor gibiler.

Beyaz olanlar tarafından kovalanan gri bir fare Arghezi'ye doğru koşarken yanımdan geçiyor. Neredeyse kaçmayı başarmak üzereyken gri farenin üzerine atlıyorlar ve keskin dişlerini tüm vücuduna saplıyorlar.

Bu bir bölge savaşı.

Bu yüzden on gündür ortalarda yoklar: Yeniler araziyi öğrenirken, eskiler kendilerinden üstün sayıda olanlardan saklanıyor, gölgelerde savaşıyorlardı; kalasların arkasında, döşemelerin altında, kirişlerin arasında ölümler ve cinayetler meydana geliyordu.

Beyaz farelerin buraya nasıl girdiklerini tahmin etmek zor değil; sanki onları korumak istercesine toprakla dolu kutularının etrafını sarmışlar; belki de yuvaları orada.

Tüm ağırlığımı vererek ayağımı ısıran fareyi eziyorum; o zayıf ve gergin vücudundan beklenmeyecek kadar çok kan kusuyor.

Hepsini ezmek, her birini parçalamak istiyorum. Nedenini bilmiyorum; belki de o sesleri, topluca çıkardıkları anlamsız çığlıkları, minik, kan rengi gözleri yüzünden...

Ambarı kapatmalıyız. O kadar çoklar ki hepsine yetecek kadar yiyecek yok, geri dönülmez işin sonsuz karanlığında birbirlerini yiyerek ölmelerine izin vermeliyiz.

Bu bende uyandırdıkları derin korku hissini öldürebilir; bir an için karanlık kafamı karıştırdığında, fare olmadan önce, toprak dolu kutulardan sızan sis olduklarını düşündüm, halbuki sıkıca kapatılmış bu kutuların içinden bir şeyin sızmasının mümkün olmadığını, bir şeyin dışarı çıkmasına izin verecek kadar geniş delikleri olmadığını biliyorum...

20

"Bazen domuz gibi ciyaklarlar."

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıyorum. Olgaren ambarın sıkıca kapatılmış kapağına bakmaya devam ediyor. Bir cevap beklemiyor, bileğine bağlanmış bir ip ilmeğiyle, parmaklarıyla ovuşturduğu üç büyük düğümle bilinçsizce oynuyor. Tespih gibi görünüyor ama değil. Zaten onun için gerekli olan dualar farklı. Üç düğüm: Eğer ilki çözülürse, orta şiddetli bir rüzgâr salar; ikincisi, bir fırtına; üçüncüsü ise bir kasırganin kuvvetli rüzgârının sesini serbest bırakır. Aynı Finli adam, günlerce süren sakinliğin ardından Hierapetra Limanı'nda bana bunu teklif etti. Olgaren onu satın almış çünkü iblisleri savuşturmak için giysilere bağlanan küçük ağların işe yaradığına da inanır. Ve likörle karıştırılan barutun onu tam bir damızlık hâline getirdiğine bizi inandırmaya çalışır. "*Bir gecede iki kez,*" derdi genellikle onu çürütmeyi imkânsız kılan bir gururla ilan edercesine. Vücudun mucizeleri karşısında hâlâ şaşkınlığa düşen bir çocuk o.

Artık o, kötü bir rüyadan tam olarak uyanamamış bir çocuk.

"Ve kokuyorlar, kaptan. Çığlık atıp ölüm kokan nefeslerini üflüyorlar, sanki leş yemişler ya da içten içe ölmüşler gibi..."

Joachim ve Petrofski uzaklaşıyorlar; belli ki Olgaren ve hikâyelerinden bıkmışlar.

"Ve sadece geceleri dışarı çıkıyorlar. Fark etmediniz mi? Renkleri beyaz ve sadece geceleri ortaya çıkıyorlar, beyaz hastalıklı bir renktir."

Olgaren'in üzerinde omuzlarının bir kısmını ortaya çıkaran, düğmeleri açık bir gömlek var. Omuzlarında da giderek yok ola-

rak tanımını kaybeden bir çürük: Gezinin başlarında Vlahutza'dan aldığı bir darbeden kaynaklanıyor. Nedenini sormuyorum: Tahmin etmesi oldukça kolay. Olgaren kendini bir şey söylemek zorunda hissettiğinde duramaz; zihninde mayalanan şeyin ortaya çıkmasını engelleyemez.

"Ama bize dokunmuyorlar. Nedense yolumuza çıkmıyorlar, eşyalarımızı kemirmiyorlar. Yanımıza gelmediler, vücudumda gezinen herhangi bir şey hissetmedim. Onlar farelerin gölgeleri aslında. Kendi işleriyle ilgileniyorlar, aşağıda kaldıklarını bilmek bizim için yeterli olmalı ama karanlık oldu mu domuzlar gibi ciyaklıyorlar. Diğerlerinin umurunda değil, 'bizi ısırmadıkları sürece istediklerini yapsınlar,' diyorlar ama ben de sizin yaptığınız gibi onları ambara kilitlemeliydim."

Sonra sözlerinin Vlahutza tarafından duyulmasının kendisine neye mal olacağını anlıyor. Kaptanın, bir kereliğine de olsa, doğru olanı yaptığını kabul eden bu onay tonu. Yapılan iş için kutsama, yükün taşınmasını iptal etme ve bunun yerine kapıları kapatıp güvertedeki her ölü beyaz fare için fazladan bir kadeh içki ödülü.

Ne tepki vereceğimi bilemeden bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum çünkü ben Vlahutza değilim.

Gidişini izliyorum, içinden bir şey çıkmasından korkuyormuş gibi omzunun üzerinden okyanusa bakıyorum.

Veba onları korkutan bir *şey* değil. Ortalarda görünmeyen fareler de öyle.

Korkunun gerçek kaynağı sağanak yağmur gibi düşüyor üzerime.

Mikhail'in, benim ve bizim gibi iştahlarını bir damga misali taşıyan herkesin paylaştığı, içimizi kemiren kaygı.

gözler

21

Geceye ve rüzgâra çıkıyorum, ortama günün son vardiyasının görece sakinliği hâkim, bir adam güvertede geziniyor, diğeri ise dümenden sorumlu.

Kamaramda düşüncelerimin isyankâr selinde boğuluyordum. Zevkin beni tıpkı daha önceleri farenin beklediği gibi rüyalarımda beklediğini bilmeme rağmen kendimi ona bırakamıyordum.

Kendimi Mikhail'e, onun da kendini bana nasıl bıraktığını hatırlıyorum.

Bir yol ayrımına gömüldü; onu orada bırakan adamlara göre, asla huzur bulamamaya mahkûm edildi.

Ve ben, hayatta, güvende olmama, karanlıkta bekleyen zevke rağmen uyuyamıyorum.

Petrofski'yi, teninde taşıdığı damgayı, bedenin sınır olmaktan çıktığı ânı düşünüyorum.

Parmaklar kaslar arasında kaybolmaya can atarken sıcacık, rutubetli ve terli atmosferdeki bedenleri neredeyse görebiliyorum; yırtma, uyarılmayı aşan bir ihtiyaçken, yanımızda olan, bizim nüfuz ettiğimiz ya da bize nüfuz eden bedenin aynı zamanda bize ait olduğunun farkına varmak ve bunu kanıtlamak için acı gibisinin olmadığı gerçeği, tırnakların sırtta oluklar açması, derinin açılma hissi, sinirler boyunca sızan ve bize bulaşan o nefis titreme, sanki tenimizdeki yara tazeymişcesine...

Etrafımda denizin sesini duyuyorum, belki de kulaklarıma vuran kan uğultuları bunlar. Önemli değil. Hayır, çünkü Petrofski'ye pruvada eşlik edebileceğimi biliyorum.

Gürültü yapmıyorum, tahtadaki çıplak ayaklarımın sesini duymak imkânsız. Ailemin Dzerjinsk'teki evi, oranın artık ortak kullanılan bir yer olmadığını anlayıp karanlık odalarda dolaşmak için yatağımdan kalktığım geceler düşüyor aklıma. Gölgelerde, odaların kapıları kapatıldığında gecenin saatleriyle korunan, çarşafların altına gizlenmiş sırlar, özel alanlar ortaya çıkmıştı.

Ardından, tıpkı şimdi olduğu gibi, hafifçe kendini gösteren hezeyan spazmları; korku ve zevk, hangisi kapıları suçlu bir sessizlikle açma riskine girmeme neden olmuştu bilmiyordum, ama çatlakların arasından o değerli zamanı kötüye kullananların nasıl uyuduklarına bakmıştım.

Acketz güvertede uyuyor, sanki uykuda bile kendini bir şeyden koruması gerekiyormuş gibi bir hâli var.

Petrofski yalnız.

Bu beni heyecanlandırıyor. Tek başına, birinin bedenini işaretlemesine çoktan izin vermiş.

Şu anda tıpkı benim gibi yalnız.

Petrofski pruva direğinin yanında duruyor, gökyüzüne bakarken solgun ve titrek bir hâli var, o kadar dalmış ki baktığı yerde korkusundan başka bir şey görmüyor. Soğuk yıldızların arasında onu tuzdan bir heykel hâline getirecek kadar ilginç olan şeyin ne olduğunu merak ederek bakışlarını takip ediyorum.

Yavaş hareket eden, gecenin parıltısında zar zor görünen bir çift bulut var yalnızca.

Petrofski'nin saçları rüzgârda uçuşuyor, açık gömleği beyaz göğsünü ortaya çıkarıyor ve pantolonu da ıslak giysiler misali sırım gibi bacaklarına yapışıyordu.

Petrofski bir rüzgâr denizine batmış gibi görünüyor, kendisini boğan asılsız suları bulmak için geçtiği sınırda yüzeyin daha da uzaklaşmasını izlerken bilinmeyen derinliklere batıyor.

Elleriyle çıplak göğsüne dokunuyor, kendini yokluyor. Kendini gerçek olduğuna, uyanık olduğuna ikna etmeye çalışır gibi bir hâli

var. İmkânsız bir şeyi anlamasına veya ifade etmesine izin verebilecek bir şey, bir çığlık, bir kelime aradığını, nefes nefese kaldığını duyabiliyorum.

Bakışlarımı yeniden gergin yelkenlere ve halatlara, donanımın duygudan yoksun tasarımına, üstümüzdeki karanlığa çeviriyorum.

Sadece bulutlar var.

O zaman anlıyorum ve ben de bir hiçliğin içinde boğulduğumu hissediyorum.

Rüzgâr yelkenlerde can bulmuş, Petrofski'nin kıyafetlerini vücudundan çıkarmaya çalışıyor, kulaklarımıza nasıl nüfuz ettiğini, o hassas baskıyı duymak mümkün.

Ancak tepemizdeki bulutlar, bizi saran bu karmakarışık fırtınanın tam tersi yönünde tembelce sürüklenmeye başlamışlar.

Başka bir evrende, içinde yelken açmakta olduğumuz geceden farklı bir gecede hareket eden bulutlar. *Demeter*'in yüksek ve narin hızı onları geride bırakıyor, rüzgârın onlara dokunduğuna ya da onları tıpkı bizim gibi sürüklediğine dair en ufak bir kanıt bile olmadan.

Denize, yolculuğumuzu zorlaştıran dalgalara, rüzgârın tepesinden yırttığı, onları hiddetiyle devasa dalgalara dönüştürdüğü küçük köpüklere bakıyorum. Uzakta, o kara ufukta deniz dalgalanıp kükrüyor mu yoksa durgun sularda yıldızları mı yansıtıyor, anlamak imkânsız.

Rüzgâr Petrofski'yi çevreliyor, saçlarının arasında ileri geri sallanıyor ve ona çılgın bir hava veriyor. Bir şey söylüyor, görünmez nehrin ortasında biriyle konuşuyor gibi görünüyor, ağzına giren rüzgâr sesinin tonunu kirletiyor.

Ondan birkaç adım uzaktayım ama sanki dünyanın öbür ucundaymışım gibi. İpler damarlar gibi gergin, yelkenler âdeta yırtılmak üzere olan kaslara benziyor. Her biri farklı bir yönde şişiyor.

Yelkenin kopuşu, rüzgârın şekilsiz bir taslağını çiziyor: Merkezinde Petrofski var.

Görünmez bir el giysilerini hareket ettiriyor, gecenin içinde neredeyse ışıl ışıl parıldayan omzunu ortaya çıkarıyor.

Sanki bir şey kendi bedenine dokunmasını engelliyormuş gibi çıplak teninden birkaç santim uzakta duran elini kaldırıyor. Görünüşe göre avucu hiçbir şeye değmiyor.

Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor ve her bir tel kendine ait bir hayatı varmış gibi yüz hatları boyunca seğiriyor, bazı yerleri çıplak bırakmak için geri çekiliyor, gözlerini gizliyor, hassas ensesini açığa çıkarıyor.

İşte o anda, biliyorum ki yatağımda uykusuzluğun ve terk edilmiş köprünün hayalini kuruyor olmalıyım çünkü rüzgâr bana ve *Demeter*'e dokunmayı bırakıyor. Sakinlik bizi bir sessizlik gibi sarmış, yelkenler ve demirler tüm gemide cansız bir şekilde asılı duruyor.

Ve sonra rüzgârı görüyorum.

Yoğunlaşan, donan, önce görünmez, sonra öğle sıcağında olduğu gibi parıldayan, ardından su dereleri, donmuş denizin derin suları, berrak buz, pus, sis, yağan kar ve nihayet ışıksız gece.

Ve ortasında, görünmez eller tarafından yavaşça soyulan, betondan gölgeleri kucaklayan Petrofski.

Ağzı çığlık atacakmış gibi açık ama dili orada olmayan bir şeyin tadını çıkarıyor, elleri hiçbir şeye değmiyor, cinsel organı istediği herkese nüfuz etmekte özgür...

Bir rüya.

Kendi kendime kamaramda olduğumu, gerçeklikten ırak uyuduğumu ve sadece denizcinin uzaktan gelen, zevkle dolu ağır iniltisini hayal ettiğimi hatırlatıyorum.

Rüzgâra cevap vermek, kendini bir anlığına teslim etmek, orgazmın yoğun tatmini sırasında nefes alıp vermek.

22

Biz istersek gece hiç bitmez. Günlük uyanma rutinim güneşi görmeyi bekleyerek gözlerimi açmamla başlar, Arghezi günün ilk öğününü getirir.

Bunun yerine karanlık denizde uzaklaşan gri dalganın, bizi rotamızda tutmak için çabalayan dümenin kısa ve kesin gıcırtısı geliyor kulağıma. Yine rüzgâr var.

Olgaren sessizce rotayı koruyor.

Rüzgârla dolu yelkenler beyaz renkleriyle uzaklarda, bize ait olmayan solgun bir ayı anımsatıyorlar. İleriye, ağır bir halat mekanizması tutan *Demeter*'in direklerine bakıyorum. Garip bir bitki örtüsü olduğunu hayal ediyorum; bizi çevreleyen kumaş ve kenevir cıvataları arasında saklanan ağaçlar.

Mahzene gizlenmiş toprağın aromasına dalmış bir gece ormanı boyunca, başka bir karanlığa doğru ilerliyoruz. Eflak, ölülerinin hâlâ hareketsiz olduğunu, bedenlerinde diş izi olmadığını, küçük gizli kemirmelerden arındıklarını belgelemek için mezarların hâlâ açık tutulduğu bir yerdir.

Vieszcy.[*]

Kendilerini yiyip bitiren ölüler, koyu etin üzerindeki siyah dişler. Gizli şölen sırasında aynı anda ölen akrabalar. Kanının kanı, ölümde azık.

Mezarlarda uyuma alışkanlığı olan, dünyanın susmasını, gecenin rahat nefes almasını bekleyen, tabutlarda yatanları dinlemeye, toprağın derinliklerinde parçalanan bedenleri duymaya çalışan in-

* Rus ve Polonya folklöründe vampir. *–yhn*

sanlar vardır; bir de bir şey duyduklarında korkularını yutan, vücutlarının altında hissettikleri uçurumun eşiğine gelen, kara toprağa yüzlerini bastırıp gömen, orada bulacakları şeyden korkan insanlar vardır...

Gemide taşıdığımız toprak.

Guletin ahşabındaki gölgeme bakıyorum, solgun bir aydan yansıyan gecenin gölgesi.

O an köprüde birbirini kesen çok fazla gölge olduğunu, gri gölgelerden birkaçının üst üste bindiği yerde siyaha döndüğünü, yanan çok sayıda fitilin izlerini fark ediyorum.

Dümencinin yanında, çanın üzerinde asılı duran, küpeştenin yanındaki köprüye çıkan merdiveni aydınlatan lambalar, bakışlarını pusuladan ziyade duvarlara yayılan o ateşe sabitleyen Olgaren'in beyaz yüzü.

Onlar geceye karşı koruma görevi görüyorlar, hiçbir şeyin ne olduğu anlaşılmadan siyahlıktan kaçmamasını sağlamanın tek yolu bu.

Ama... ya ışığın son hediyesi sadece geceye ait olan bir şeyin görüntüsüyse? Ya ölüm, bizim için gelecek olanın görünüşünden daha merhametliyse?

Ama ateşten başka bir korumamız yok; titrek duvarlar saklandığımız odayı, gece denizinin uçsuz bucaksız evindeki tek alanımızı oluşturuyor.

Gerçek bir arkadaş olmadığımı, dudakları hiç durmadan kıpırdayan adamın korkusunu geçirebilecek biri olmadığımı bilmeme rağmen dümencinin yanında kalıyorum.

Mırıldandığı duayı biliyorum, azalan sayılardan oluşan bir dua bu: Şafağın sökmesine kalan saniyeleri sayıyor.

Korkumun nedenini biliyorum. Ama dümencinin neden korktuğunu bilmiyorum. Burada onu korkutabilecek hiçbir şey yok; sadece gece, karanlık, hiç durmadan esen rüzgâr, çırpınan yelkenler ve hiçbir şey söylemeden gölgelerin arasından çıkan beyaz yüzlü bir

kaptan var; ufuktaki şeffaf gökyüzünü gözlemlerken, doğmakta olan ışığı arıyor, tek güvencesi o.

Üstümüzdeki gökyüzü tutarlılığını kaybetmiş; koyu gece, sanki gün ortası denizine dalan kocaman bir balıkmışçasına şeffaf maviye dönüşmüş.

Karanlık başka derinlikleri aramak için ayrıldığı sırada şafak sökü yor.

Yıldızlarla birlikte rüzgâr da kayboluyor. Denizden sis yükseliyor ve yelkenler tutarlılığını kaybediyorlar; artık gergin ciltler değiller, yorgun ve zayıf uzuvlar onlar.

Hava artık etrafımızda inlemiyor, toprak artık tuz kokuyor.

Demeter neredeyse duracak kadar yavaşlıyor. Etrafımızda denizden başka bir şey yok, bizden başka kimse yok.

Bizi izole eden hiçliği görmek mümkün.

Bir şey sona ermiş. Bu dinginlikte o kavramın tadına varmak, onu bedenin her santiminde hissetmek mümkün.

Güneşin doğuşunu izlerken anlıyorum.

Işık bizi her şeyden koruyamaz.

2
DEMETER GÜNLÜĞÜ

16 Temmuz ile 3 Ağustos arası

Gemi enkazı için özenle hazırlanmış, yanımdaki şişeye bakıyorum.

Battığımızda, sonunda kendimizi sulara teslim ettiğimizde ya da sular bizi talep ettiklerinde deniz, kaybolduğumuz yeri işaretlemek için bir dizi nesnenin izini arkamızda bırakacak: Siyah kumaşlar, tahta parçaları, belki, eğer şansımız yaver giderse (ve ölümün eşiğinden dönmeye şans denilebilirse), camın içine yerleştirdiğim, şeffaf anılarımı geceleri ve fırtınalar sırasında titizlikle yazdığım bu kısa günlük, Demeter *sahiplerine yüksek sesle ve şahsen söyleyemeyeceğim şeyleri iletecektir. Bana korkunun ne demek olduğunu gösteren adamı tanımak için yazdıklarımı tekrar okumak isterim.*

O ben değilim, bunu biliyorum.

Yazdığı sözlerin işaret ettiği anlamları bilmeyen kişi nasıl kendisi olabilir? Gerçeklerin hastalıklı parıltısı belirsiz bir gölge, biçim verilemeyen bir hayalettir; onu yaratan biz değiliz ama buna günler, hadiseler, gerçeklik *demeyi tercih ederiz.*

Yaşanan binlerce olay için yalnızca birkaç kelime.

Yazarken ben de bir hayaletim; mürekkep ve kâğıt aracılığıyla konuşan, önemli olan her şeyden arınmış bir gölgeyim.

Bir gemi enkazının sesi –garip bir şekilde– yırtılmış kumaş, yara gibi açılmış ahşap, kaynayan suların ortasında çığlık atmayı bırakanların yankısıyla dolu değildir.

Ahşabın yumuşakça gıcırdayan sesi, bir şey henüz gerçekleşmeden önce fısıldananlardır.

Salt gerçekler, onların önemsiz birikimleridir.

O ben değilim ama aceleyle yazan ve her yaprağı şişeye koyan, ne kadar zamanı kaldığını ya da birilerinin bu yazdıklarını okuyup okuyamayacağını bilemeyen benim.

Belki de bunun bir önemi yoktur.

Belki de şişenin yakınımda olması iyiye işarettir. Son anlarımda onu yakalama şansım olabilir ve kendimle birlikte onu da unutuluşun dibine kadar sürükleyebilirim.

O zaman kimse ne olduğunu ve buna nasıl izin verdiğimi bilemez.

Belki de kurtuluşum kendi sesimi susturmaktır (ki bu benim sesim değil).

Yazdıklarımı okuyorum.

Suların benim için gelmesini beklerken başka ne yapabilirim ki?

O kuru, kısa, anlaşılmaz cümlelerin kendisi için ne anlam ifade ettiğini bilmeden yazmış bir adamın sözlerini okuyorum.

Tüm olanların başka bir sesin, başka bir adamın başına geldiğini kendime hatırlatmak için okuyorum.

16 Temmuz

Bu sabah ikinci zabit bana mürettebattan Petrofski'nin kayıp olduğunu bildirdi. Ne ben ne de diğerleri buna bir açıklama getiremedik. Sekizinci zilden sonra liman nöbetine başlamıştı. Abranoff onun yerini almak için geldikten sonra ranzasına dönmemişti. Adamlar her zamankinden daha huzursuzlardı, (korku dolu bir mırıltıdan öte konuşmaya cüret edenler) böyle bir şeyi beklediklerini söylüyorlardı.

Onlara benim de ölümü beklediğimi söyleyemezdim çünkü olmayan bir şeyden korkmanın, korkunun içimizden birinin boğazına sarılacak "bir şeye" dönüşmesinin kimseye bir faydası olmaz.

Vlahutza onlara karşı oldukça sabırsızdı, ileride bir sorun çıkmasından korkuyordu: Petrofski nasıl, ne zaman ortadan kaybolmuştu.

Bir açıklama korkuya son verebilir mi, orada olmayanın siluetini seyreltebilir mi?

Kim demiş hayaletler görülmeli diye?

Petrofski bulunmadığı her yerde; silueti *Demeter*'e yansıyor, her an bize dokunmaya hazır.

Denize baktık ve gemide bulunmazsa tüm denizcilere adanan o bölgenin sularının derinliklerinde dinlenmeye çekilmiş olabileceğini düşündük.

Ama ahşabın ötesinde fısıldayan bu sulu mezarlığın büyüklüğü nedir? Kaç mezar bizi boğmaya can atarak gemiye baskı yapıyor?

Gereksiz bir soru.

Kaç?

Sadece bu.

17 Temmuz

Dün Olgaren kamarama geldi ve bana gemide yabancı bir adam olduğunu söyledi.

Nöbeti sırasında bir yağmur fırtınası olduğu için güvertenin arkasına sığındığını, o sırada mürettebattan olmayan uzun boylu, zayıf bir adamın ambardan çıktığını, yavaşça pruvaya doğru ilerlediğini ve gözden kaybolduğunu söyledi.

Bir elinde rüzgârı bağlayan halatı, sağ elindeki çelik bıçağı dışındaki tek muskasını tutarak onu takip etmiş.

Onu köşeye sıkıştırmayı, rüzgârın ortasında onunla boğuşmayı ve ikisinden birinin ölmek zorunda kalacağı karşılaşmayı planlamaya başlamış.

Beklenmedik olanla bu karşılaşmanın Petrofski'nin de başına gelmiş olabileceğinin farkındaymış.

Bu nedenle yabancının yan taraftan kaçmamasına, ipe tırmanmamasına ve yelkenlerin tepesinden kendisini pusuya düşürmemesine dikkat ederek onu takip etmiş.

Ama pruvaya vardığında kimseyi bulamamış ve ambar ağızlarının hepsi kapalıymış.

Geminin gövdesinin öte tarafında denizden başka bir şey yokmuş.

Batıl bir panik içindeydi ve ben de bu paniğin yayılmasından korkuyorum.

18 Temmuz

Yabancı demek, düşman demektir. Bize yabancı, nedenini bilmediğimiz amaçlarla saklanmış biri. Herkes korkularına göre, kuvvetlerinin büyüklüğüne göre bir silah taşıyor. Joachim kolundan daha büyük bir baltayı elinde tutuyordu.

Bu kumaş ve halat ormanının ortasında, eğer cesaret edebilselerdi, ellerinde meşaleleriyle kendilerini tek bir adama karşı *pogrom* yapmaya adarlardı.

Anladım ki herkes yabancıyı avlarsa, kendilerinin onun avı olması oldukça olasıydı.

Günün ilerleyen saatlerinde tüm mürettebatı bir araya getirdim ve onlara gemide biri olduğunu düşündükleri için baştan sona arama yapacağımızı söyledim.

Kimse kaçak yolcuyu bulduktan sonra ne yapmamız gerektiği hakkında konuşmadı.

Herkes çeliğini keskinleştirmekle meşguldü, kimse konuşmadı.

Öfkeli Vlahutza, gemide var olan tek şeyin gölgelerden ürken korkaklar olduğunu, bunun aptallık olduğunu ve bu korkuyu ortadan kaldırmanın en iyi yolunun bocurgat manivelasında yattığını söyledi; bu tür aptalca fikirlere boyun eğmenin erkeklerin moralini bozduğunu da sözlerine ekledi.

Ancak korkunun mayalanmasına izin vermek yerine ona boyun eğmek daha iyidir.

Dümeni onun almasına izin verdim, diğerleri de ellerinde fenerlerle yan yana durarak, birbirleriyle konuşarak, bazen de bağırarak kapsamlı bir arama çalışmasına başladılar.

Hindistan'da bir grup adamın çalıların arasında ilerleyip davul çalarak, ellerindeki metallere vurarak ve borulara üfleyerek, kaplanın her iki tarafa doğru kaçışını engelledikten sonra onu kaçmaya teşvik etmesine *gürültü hattı* adı verilir.

Elbette her avdan önce birileri, bazen gürültü hattının kaplandan daha beter bir şeyle karşılaştığını ve çığlıkların aniden kesildiğini, çalılara kanla dolu bir sessizliğin çöktüğünü ve her şeyi açıklayan bir çığlık duyulduğunu söylermiş:

"*Rakshasa.*"*

Kana *susamış*, ete aç iblis.

Ama biz de kana susamıştık, bir korkuyu keskin bir darbeyle öldürmeye, belirsizliği silahlarımızla parçalamaya can atıyorduk.

Bakılmadık köşe bırakmadık. Küçük *Demeter*'imizin aslında ne kadar geniş olduğunu, kaç tane gizli köşesi, kaç tane saklanma yeri olduğunu keşfettik.

Halatların arası, ranzaların altı, kasaranın üstü...

Hepimiz aynı anda ambara indik, kasaları dolaşarak kaçağı aramaya başladık.

Ama bir kez daha kaçmıştı.

Kimseyi bulamadık, öfkemizin yüzleştiği hiçbir şey yoktu, ilerlediğimiz her metrede öfkemiz hafiflemiş, son köşeye geldiğimizde bir şekilde sadece kaçak yolcunun var olma olasılığını değil, varlığını da ortadan kaldırdığımızı anladığımızda içimiz ferahlamıştı.

"*Gemideydi*," dedi Olgaren.

Ama artık yoktu.

"Atlamış olabilir, belki de suları daracağına tercih etmiştir," dedi Acketz.

"Evet, belki de Petrofski'ye katılmaya gitmiştir," diye bağırdı Vlahutza dümenden.

Neden olmasın? Kayıp denizcinin boynundaki o karanlık izi herkes hatırlıyordu.

---

* Hindu mitolojisinde bir iblis. *–çn*

Muhtemelen Petrofski'nin katili o izi bırakan kişiydi. Onun yardımıyla gemiye binmiş olamaz mıydı? Ve eğer öyleyse, rızkını paylaştığı için açlıktan zayıf düşmüş olmaz mıydı?

Belki gölgelerde savaşmışlardı, belki de zevk şiddeti doğurmuştu.

Adamlarımı dinledim ve neden iki gölgeyi tek bir çatı altında birleştirdiklerini anladım: Cehaletimiz yüzünden aynı kefeye koyulmuşlardı, hiçbir şey görmediğimiz için suç ortağı olmuşlardı.

Ama arama sonucu yabancı dışarı atılmıştı; su, bir intikam aracı olarak güverteye dökülen kandan daha iyiydi.

Adamlar aramayı bitirip mutlu bir şekilde işe döndüklerinde kendilerini güvende hissediyorlardı. Vlahutza'nın kaşları çatıktı ama bir şey söylemedi.

Fark etmem biraz zaman aldı. Hâlâ korkan tek kişi oydu.

Yabancıyı bulamamak onu daha çok korkutmuştu.

Öyle garip şeyler oluyor ki bundan böyle karaya varana kadar her şeyi dikkatle yazacağım.

22 Temmuz

Üç gündür kötü hava koşullarında yelken açıyoruz ve tüm adamlar *Demeter*'i bir arada tutmakla meşguller.

Günün sonunda, yorgunluk üstümüze ağır bir battaniye gibi çöktüğünde ve kaslarımız geminin ahşabı boyunca her çizgiye baskı yapan bir fırtınanın aralıksız ritmiyle dolduğunda korkumuzu unuttuğumuzu söylemek yanlış olmaz.

Kara bulutlar, gök gürültüsü, denizin sürekli duyulan derin sesi dışında hiçbir şey olmaması Vlahutza'yı rahatlatmış gibi görünüyor. Fırtına, tutunulacak somut şeydir. Kendi iradesini unsurlara zorla dayatarak endişelerini azaltabilir. Şu anda onu ilgilendiren tek şey *Demeter*'in batmaması. Gemide garip bir şekilde uyumlu bir hava var. Adamları kötü hava koşullarındaki azimli çalışmaları nedeniyle övdüm. Cebelitarık'ı geçip boğazdan çıktık.

Her şey yolunda.

24 Temmuz

Ayın 22'sinde yazdıklarım bana çini mürekkebinin şakası gibi görünüyor.

Biskay Körfezi'ne fırtınalı bir havada girdik ve bir zayiat daha verdik.

Arghezi, bunca gün yelken açtığımız fırtınanın ortasında kayboldu.

Nöbet tuttuğu yerde onu aramaya gittim ama bulduğum tek şey yağmurun siyah varlığıydı.

Adını haykırdım ama aldığım yanıt yalnızca dalgaların kükreme sesiydi.

Bütün adamları onu aramakla görevlendirdim, yağmurdan sırılsıklam olmuş bir hâlde, korku içinde geri geldiler.

Acketz, "Belki bir dalga onu denize sürüklemiştir," dedi.

Belki de haklıydı ama diğer yandan fırtına ne gemiyi yan yatırmıştı ne de güvertede başıboş bırakılan binlerce nesnenin kaybolmasına neden olmuştu.

Petrofski sessiz bir hayaletse, Arghezi tahta gıcırtısı, yırtılmak üzere olan yelkenlerin, bir yandan diğer yana düşen ve yuvarlanan şeylerin haykırışıydı *Demeter*'de.

Adamlar, tahmin edilebileceği gibi, büyük bir korku içindeler. Sessizlik içlerinden birini yutacak kadar ciddi ama onlar daha çok fırtınadan, denizin derinliklerinden yükselen ve onları arayan sulardan korkuyorlar.

Mürettebat yalnız kalmaktan korktuğu için çifte nöbet istiyor: Her vardiyada dört adam olacak şekilde. Biz ise yedi kişiyiz ama

taleplerinin imkânsızlığının bir önemi yok. Rüzgâr kapımızı çaldığında, içeri girmeye bu kadar hevesliyken bunların bir önemi yok.

Birinci zabit sinirli. Dilekçeyi okuduğunda fırtınanın verdiği sakinliği çoktan tükenmişti.

"Bu isteğiniz bizi yıpratacak, sizi aptallar..."

Kâğıdı, hemen geri çekilen Olgaren'in yüzüne fırlattı: Onun görevi belgeyi bize iletmekti, bununla ne yapılacağı tamamen bize kalmıştı.

Kan dökülseydi bunun sorumluluğu bize ait olurdu.

Ya korku onları *Demeter*'in kontrolünü ele geçirmeye ikna ederse? İki boşluk, geminin içinde hayalet gibi ilerleyen iki hiçlik, bir isyana ilham verebilir.

Şiddet dolu bir eylemin yaşanmasından korkuyorum.

25 Temmuz

Olgaren kamarama geldi ve tılsımını, rüzgârı bağlayan ipi masanın üzerine koydu.

Çürük kenevire baktım, nesnenin bütünlüğünü yok eden koyu siyah mantara.

Anladım.

Muskanın düğümleri çözülmüştü.

Fırtına kendini serbest bıraktı.

28 Temmuz

Cehennemde dört gün, fırtınalı bir rüzgârla bir tür girdabın içindeyiz.

Korkunun yorgunluk tarafından nasıl yenilip yutulacağını, korkmak için bizim sahip olmadığımız bir enerjiye gerek olduğunu keşfettiğimiz dört gün.

Fırtına, imzalanan dilekçenin icabına baktı: Hepimiz vardiya veya programdan bağımsız olarak çalışmak zorunda kaldık. Direk kırılmak üzereyken bir rüzgâr karşısında yelkenleri tutan halatlar şeritler hâlinde ayrıldığında ve su, ayak bileklerimize kadar gelip bizimle birlikte yolculuk yapmakta olduğunu hatırlattığında kim vardiyayı ya da programı düşünebilir ki?

Bir gemideki dokuz adam, rasgele bir sayı değildir. Artık sadece yedi kişi kaldığımız için bu aritmetiği tamamen anlamıştık.

Kimse uyumuyor.

Batık gemileri ve boğulmuş denizcileri müstehcen bir biçimde gösteren açık denizle dolup taşan bir rüyanın içine düştüğümüz birkaç saate uyku denilemez.

Hepimiz tükendik.

Dakikalarca kendimizi nasıl düğüm atacağımızı düşünürken, sersemlik düşüncelerimizi yerken bulduk.

Limitimize ulaştık.

Her şeyi emniyete alma, yelkenleri indirme, yükü bağlama ve okyanusun dibinde uyanıp uyanmayacağımızı bilmeden yatma vakti geldi.

Çok iyi tanıdığımız, hiç merhamet etmemiş bir şeyin merhametine teslim olma vakti geldi.

Muresh yanıma gelip dümeni kendisinin devralacağını ve nöbet tutacağını söyledi.

Neyin nöbetini tutacak?

Kara dalgalar, vahşi rüzgâr, üzerimize düşen bulutlar, bitmek bilmeyen sis.

Ama o an anladım; dümende bir denizcinin olması tamamen vazgeçmediğimiz anlamına gelir. Bir umuttur, denizin ortasında tek başına duran bir adama umut denilebilirse.

Onu öpebilirdim ama arzunun da enerjiye ihtiyacı vardır.

Geri kalanımız dört saat uyuyacağız.

Bunun için hayatımızı tehlikeye atıyoruz ama başka ne yapabiliriz ki?

Bunu aceleyle yazıyorum ve kendime (bazen yalan söylemek gerekli) rüzgârın hafiflediğini söylüyorum, sanki onun da dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi.

Gemi şimdi daha sağlam duruyor.

29 Temmuz

Sessizlik beni uyandırdı.

Fırtına dinmiş, bize durgun bir deniz ve buz gibi bir güneş bırakmış.

Adamlar kırılan her şeyi onarmak, suyu boşaltmak, yelkenleri yamamak için çalışıyorlar.

Bu gece uzun ve rüyasız bir uykuya dalacakları kesin.

Muresh ve Abranoff hava kararıktan sonra nöbeti devralacaklar. Sevinmek için çok yorgunuz, sadece akşamın gelmesini bekliyoruz.

Dinleniyoruz, zihinlerimizin belirli bir rota olmadan dolaşmasına izin veriyoruz.

Ölümün elinden zar zor kurtulan birinin tatmin olmuş yorgunluğuyla, gitmeden önce bize sadece dokunduğunu söylüyoruz kendi kendimize.

Ama bu doğru değil. O gitmedi.

Başka bir trajedi daha yaşandı.

Joachim'in karanlıkta, belirsiz bir saatte attığı bir çığlık duyduk.

Şafak nöbetini tutmak için güverteye çıktığında dümende yalnızca Abranoff varmış. Ona eşlik etmesi gereken Muresh ortalıkta değilmiş, Joachim geminin diğer ucunda onu aramaya gitmiş.

"Adımlarını duydum."

Ama geri dönmedi.

Çalan alarmla birlikte herkes güvertede toplandı. Kapsamlı bir arama yaptık ama kimseyi bulamadık. Ve artık ikinci zabitimiz de yok, mürettebat dehşete kapılmış durumda.

Kaybolma için suçlayacağımız bir yabancı yok gemide, fırtına da dinmişti.

Her ne yaşandıysa, Muresh'in o sırada *yalnız* olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyoruz.

Bu artık bir kaza olmaktan çıktı: Bir amacı var.

Vlahutza ve ben silahları kuşandık, kemerlerimize birer bıçak yerleştirdik ve endişe verici herhangi bir işaret aramaya başladık.

30 Temmuz

Bu son gece. İngiltere'ye varmak üzere olduğumuz için mutluyum. Hava güzel ve tüm yelkenler fora. Dün gece yatağa gittiğimde bitkin bir hâldeydim; bir kütük gibi uyumuşum; Vlahutza, beni uyandırıp Acketz ve Joachim'in kayıp olduklarını söyledi. Dümen saatlerdir boşmuş ve rotamızdan çıkmışız.

Şimdi gemide sadece Olgaren, Abranoff, Vlahutza ve ben varız.

1 Ağustos

İki gün boyunca süren kesintisiz bir sis, denizi, yıldızları, bize nerede olduğumuzu söyleyebilecek kıyıları yutan bir hiçlik hâkim.

Çizelgelere bakıyorum, kesin veriler içermeyen ölü kâğıtlardan ibaretler.

Sis, gemiyi bir kefen gibi sarıyor ve bizi dış dünyadan attığını hatırlatıyor.

Başka bir gemi görmedik, Manş Denizi'ne mi girdik, yoksa asla ulaşamayacağımız bir yere doğru gereğinden fazla bir yol mu kat ettik bilmiyoruz. Çaresizce bir yardım mesajı göndereceğimiz kimse yok.

Yelken açabilecek gücümüz olmadığı için üstümüzde hava ve nemle kabaran kumaşı izliyoruz, *Demeter*'in dümenini –söylememe gerek yok aslında– bize karşı olan rüzgâra ve denize doğru çevirdik.

Yelkenleri indirmeye cesaret edemiyorum çünkü tekrar yükseltmenin bir yolu olmayacak.

Ya da bu korkunç ölümün bizi nereye sürüklediğini bilemediğim için.

Vlahutza hepimizden daha fazla korkuyor.

Kayıp olan mürettebata rütbesini dayatamaz.

İplere kayıtsızca bakıyor, sekstantı kullanmak için sisin içinde bir boşluk aramaktan vazgeçmiş vaziyette artık.

Umursamıyor. Ahşabın kaderi umurunda değil.

Silahlarını bir kez bile kenara bırakmadı ama sis bıçakla kesilmez, ona ateş etmek mümkün değildir.

Ama canlı bir şeye...

Ne var bu durgun suda?

Vlahutza'nın güçlü doğası, içten içe ona karşı çalışıyor gibi görünüyor. Adamlar korkunun ötesinde soğukkanlı ve sabırla çalışıyorlar, en kötüsüne teslim olmuş gibiler. Onlar Rus; o ise Rumen.

2 Ağustos
Gece yarısı

Bir çığlık.

Kapımın dışından geliyor, bir rüya değil. Bir acı çığlığı.

Sis yüzünden hiçbir şey görünmüyordu.

Nereye koşacağımı bilemeden güverteye fırladım.

Vlahutza, Olgaren'in geceye karşı sığınağı olan, lambalarla aydınlatılan bir oyuktan bana bağırdı.

Bir purodan başka bir şey kalmamıştı, hâlâ tütüyordu, sessizliğiyle haykıran bir boşluk gibi.

Sönene kadar izledik közü.

Abranoff kendi purosuna baktı, sonra aniden sanki ona göz kırpan kızıl bir gözmüş gibi onu denize fırlattı.

Tanrım, bize yardım et!

Vlahutza, Dover Boğazı'nı geçiyor olmamız gerektiğini söyledi çünkü sis bir anda dağılmıştı –tıpkı Olgaren'in bir anlık haykırışı gibi– Kuzey Burnu'nu görmüştü.

Eğer öyleyse, şu anda amaçsızca Kuzey Denizi'nde yol almamıza rağmen hâlâ rotamızdayız; bize eşlik ediyormuş gibi görünen sisin ortasında bize yalnızca Tanrı rehberlik edebilir ama görünüşe göre Tanrı bizi terk etti.

3 Ağustos

Gece yarısı dümenin başındaki Abranoff'tan görevi almaya gittim ama orada değildi.

Rüzgâr sabitti ve ilerlerken bir rota değişikliği olmamıştı. Rotayı değiştirecek herhangi bir hareket tüm armayı serbest bırakabilir, geminin bordolamasına neden olabilirdi.

Dümeni bırakmaya cesaret edemedim, bu yüzden Vlahutza'ya bağırdım. Birkaç dakika sonra, bize çarpan buz yüklü, şiddetli çiselemeye aldırmadan iç çamaşırlarıyla yukarı koştu.

Gözlerini kocaman açmıştı ve vahşice bakıyordu. Önce güverteye ve sonra bana baktı, benim göremediğim gölgeler gördüğünü biliyordum.

Dümende zorlandığımı görmesine rağmen yardım etmeye gelmedi, onun yerine ağır ağır, iç çamaşırından kocaman bir bıçak çıkararak dikkatlice merdiveni tırmandı.

Kayarak geldi, arkamda durdu.

Onu göremiyordum, yalnızca bekledim...

Bıçağı...

Ve bir anlığına boynumun arkasında nefesini hissettim, boynumdan kayarak kulağıma ulaştı.

Derin nefesini, ağzının sıcaklığını, tenime sürtünmesini açıkça hissettim.

Ağzını kulağıma dayayarak boğuk bir sesle fısıldadı:

"*O* burada."

Sevginin değil, korkunun bir yansımasıydı. Havanın bile onu duymasından korkuyordu.

"Şimdi anlıyorum. Onu dün gece nöbetim sırasında gördüm: Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve mantarlardaki o hastalıklı solgunlukla parlıyor gibiydi. Korkuluklarda durmuş denizi seyrediyordu. Eliyle bir işaret yaptı ve emrettiğinde sis dağıldı, üstümüzdeki yıldızları görebiliyordum. Dudaklarının (kırmızı, şiş) hareket ettirdiğini gördüm, seğiriyordu, bir şeyler mırıldanıyordu. *Konum*, yön. İşgalci. Senin arkana geçtiğim gibi onun arkasına geçtim ve ona saldırdım."

Sesi titredi, yükselip alçaldı, boğuk bir fısıltıdan neredeyse bir kadının çığlığına dönüştü. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Mantığını kaybetmişti.

"Bu bıçağı görüyor musun? *Görüyor* musun? Gözlerine saplanmış olmalıydı... Kaynayan kan damarlarda akarken havanın ne kadar soğuk olduğu hissedilir mi? Ben hep öyle olacağını sandım. Çeliğin sesine inandım... yine de beni hayal kırıklığına uğrattı. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ona vurdum ama çelik, sanki havadan geçer gibi, hiç direnmeden içinden geçti."

Konuşurken bıçağı eline aldı ve karanlığa doğru bir darbe savurdu, ani bir yanma hissettim, yanağımdan kan aktı, beni yaralamıştı ama farkında bile değildi.

"Nerede saklandığını biliyorum."

Gülmeye başladı.

"Bu gemide normal olmayan şey ne?" dedi.

Sensin.

"Ambardaki kargo, lanet olası pislikle dolu kutular, anlıyor musun? Onlardan birinin içinde saklanıyor olmalı. Kapaklardan biri sahte olmalı. Onları birer birer söküp hangisi olduğunu bulacağım. Sen dümende kal."

Omzuma doğru eğildi, ateşli parmaklarıyla dudaklarıma dokundu.

"Şişşt."

Bir alet kutusu ve bir fener almaya gidip aşağı indi.

O delirmiş, tamamen ve önüne geçilemez bir şekilde delirmiş; onu durdurmaya çalışmanın bir anlamı yok.

Kargoya ne gibi bir zarar verebilir ki? Taşıdığımız toprağın zerre kadar önemi yok gözümde.

Bu noktada sadece Tanrı'ya güvenebilir ve sislerin kalkmasını umabilirim. Sonrasında rüzgâr beni bir limana doğru sürüklerse ipleri keserim, yelkenleri indiririm ve yardım çağırırım...

Vlahutza'nın çığlığını duyduğumda bunu düşünüyordum.

Tanrım, bir adamın çığlığını duymayı bana bir daha asla nasip etme!

Ne Vlahutza'nınki gibi, ne Mikhail'inki gibi.

Kanım donmuştu, ona yardım etmeye gitmek üzereydim.

Tam o an ambardan çıktı, yüzündeki deliliği net bir şekilde görebiliyordum. Çığlık attı, gözleri fıldır fıldır dönüyor, bir çıkış yolu arıyordu ve o an kendi idrarıyla kaplı olduğunu gördüm.

"Kurtar beni!" diye bağırdı, "kurtar beni!"

Ve birden, ifadesi kontrolsüz bir şekilde değişirken yeniden Vlahutza olmuştu ve beni yalnız, üşümüş, acıklı bir şekilde dümeni tutarken gördü.

Kimi kurtaracaktım bu hâlimle?

"Benimle gel," dedi kararlı bir sesle, son kez aklı başında bir adam gibi çıkmıştı sesi, "sen de gelsen iyi olur, kaptan, çok geç olmadan. Burada. Artık sırrı biliyorum. Deniz beni O'ndan kurtaracak; tek çare bu!"

Ben bir şey diyemeden ya da onu yakalamak için ilerleyemeden korkuluklara yöneldi ve denize atladı, kendini patlayan ciğerlere ve sonsuz boğulmaya mahkûm etti.

Tereddüt etmeden boğulanların kara yüzünü seçti, çaresizlikle çarpılmış bir ağız, denizin sonsuza dek kapattığı boynuna kanlı oluklar açan eller.

Hevesle atlamıştı.

Sanırım artık sırrın ne olduğunu ben de biliyorum.

Herkesi birer birer ortadan kaldıran çılgın adam buydu ve şimdi de onların peşinden gitmişti.

Tanrım bana yardım et!

Limana vardığımda bütün bu dehşetlerin hesabını nasıl vereceğim?

Limana vardığımda!

Oraya gerçekten varabilecek miyim?

3
TOZ GİBİ SESLER

Muhtemelen 4 ile 6 Ağustos arası

Toz gibi sesler her şeyi kaplar, dünyanın değişmezliğini gizler.

Ölü bir geminin dümenindeyim.

Ama ne önemi var?

Sesler canlı, bir zamanlar mürettebatımın yaptığı gibi etrafımı sarıyor. Bana ait olan, *Demeter*'in günlüğüne yazamayacağım, şişenin içine girince artık bana ait olmaktan çıkan sesler.

Olgaren'in arkasından kapıyı kapatarak yanıma geldiğini, sözlerinin imkânsızlığına aldırmadan güvertede bir kurt olduğunu söylediğini, o dar alanı vahşi adımları ve açlığının onu çılgına döndüren sıcağıyla keşfeden kalın tüylü bir katilin izini sürdüğünü anlattığım o sayfaların, onlardan tuzu ayıran kişiye ne gibi bir faydası olabilir ki?

Demeter, onların ölümü üzerine miras aldığım çıplak bir orman.

Acketz ve Joachim, içimi bir çift güçlü adamı neyin kırık seslere dönüştürebileceğini bilmemenin o belirsiz dehşetiyle doldurarak çığlık atıyorlar.

"Yelken yaşıyor," diyorlar.

"Sis dağıldığında kaptan, görebildik... gördük..."

"Kumaşların rengi değişti."

"Siyahtılar kaptan, direklerin üzerinde parça parçaydı, rüzgârda çırpınıyorlardı..."

"Var olmayan rüzgârda..."

"Hepsinin nasıl ve neden lime lime olduğunu, parçalandığını bilmiyoruz, yine de her parça hâlâ bir arada duruyor..."

"...onlara dokunduğumuzda çığlık attılar, hepsi.

Ve koyu renk kumaş kendi kendine hareket etti, müstehcen bir şekilde zonklayarak kendiliğinden hareket etti."

"Sonra uçup gitti."

El değmemiş yelkenleri örten milyonlarca yarasa, havada çırpınan milyonlarca zarımsı kanat, üstümüzde spiraller çiziyor, fırtına bulutlarında kayboluyor –bunun üstüne– yağmur ve rüzgâr çığlıkları başlıyor.

Günler karmakarışık, korkuyla, çılgın olaylarla, nasıl olduğunu bilmeden üzerimizi yavaş yavaş saran sessizlikle birlikte diğer günlere karışıyor.

Akıl sağlığımızı sessizlikle mi koruduk, yoksa normalliğin kırılgan zarını seslerimizle kırmaktan mı korktuk?

Biri konuştuğunda, onun umutsuz yalnızlığının dünyanın uçsuz bucaksız mağarasında yankılandığını duymak mümkündü; o kadar zayıf, o kadar önemsizdi ki o göreceli fısıltıya indirgenmekten korkuyorduk.

Ancak sessizlik de ağırdır ve bazen nefes almak için onu kırmayı göze almak gerekir.

Dümendeki Vlahutza rotaya, ahşaba, bana Paris'teki kısa kalışını anlatmaya başlamıştı:

"Martin Dumollard'la tanışmıştım," demişti bundan gurur duyuyormuş gibi. "Lyon'da Justine Lafayette'in hanında kalmıştım. O zamanlar hâlâ bir çocuktu. Onların deyimiyle yeni düşmüştü, kaptan. Evde bir çift katilin olduğundan habersiz uyudum, gözlerimi kapattım, ikisinin de insan eti yedikleri hiç aklıma gelmedi; babam da ben de biraz para ödedikten sonra, o anda bizi kurtaran şansımızı görmezden gelerek oradan ayrıldık. Katil Dumollard'dı, sevgilisine hediye etmek için kafaları ikiye bölmüştü, dökülmesine izin vermek suçmuş gibi kanlarını yudumlamıştı, vücudun etli kısımlarını kesmek için kavisli bir bıçak kullanmıştı: uyluklar, kollar, –Paris'i ünlü yapan danteller ve süs eşyalarıyla dolu– parfüm kokan odasında ara sıra yiyeceği göğüsler, canavarca şişmiş, etten çıkan kurtçuklar gibi beyaz. Kadını tutuklamaya gidenler ona ellerini sürmeyi reddettiler çünkü ona dokunmak insanı aşağılık sıvılarla lekeleye-

bilirdi; her nasılsa, yıllardır sadece ceset yemesi onu başka bir şeye dönüştürmüştü ve muazzam bedeni, sanki böceklerin mükemmel uyumuyla kendini hareket ettirebilen bir nesneymişçesine hareket ediyor gibiydi. Yasal bir infazdan ziyade bir linç girişimi için olsa da delillerle mahkemeye çıkarılmıştı, azabının sonuna kadar "et, et, et bunlar!" diye bağırdığı da doğruydu; yakılmadan önce son bir kez insan kanının tadına bakmak için cellatları ısırmıştı."

Vlahutza elbisesinin altından üzerinde parlak, eski bir gümüş haç olan tespihini çıkarmıştı ve onu kâbuslardan kurtaracakmış gibi parmaklarının arasında çevirmeye başlamıştı.

Tanrım, günlerimin hatırasından, gözlerime sunulan imgelerden, etrafımdaki anlam yüklü Sessizlik fısıltılarından kurtar beni, Cennetteki Babamız, bana Cehaletin Mutluluğunu bahşet ki bedenimi ve kanımı arayan bıçak beni öldürmeden önce hafiflesin... diyerek dua etmiş olmalıydı.

İnce ve gergin Dumollard'ın ve onun devasa Justine'inin onu istediğinin farkında değildi.

Karanlıkta onun bedenini, damarlarında saklı kanı, vücudunun gizli sıvılarını istemişlerdi.

Açlığın karanlıkta ona yapacağını merak etmişti.

"Beni arzuluyor musun, kaptan?" diye sormuştu sonsuz gecenin karanlığında.

"Evet," demiştim çünkü her şey çoktan çökmüştü ve mürettebattan korkuyordu; nedendir bilinmez birinin çatal bıçak takımını ve baharatları hazırlamakta olduğuna inanıyordu.

Bana öyle bir bakmıştı ki itiraf ettiğime pişman olmuştum. Dünya bir çatlaktı ve ben boşlukta onun aklını parçalayan bir uç noktaydım.

"Bana yaklaşırsan seni öldürürüm," demişti sanki küçümsemesi onu varlığımdan arındırabilirmiş gibi kelimeleri tükürerek.

O an onun gözünde Martin'dim, arzum ise uyluklarımın arasındaki kabarık ve beyaz bir Justine Lafayette'ti.

Müstehcen gecenin ortasındaki bir canavar.

Mikhail, kalabalığın binlerce kolundan biri tarafından alaşağı edilmiş bir canavardı. Etrafında bir kurşun, bir taş, milyonlarca çığlık vardı.

"Çocuğu öldürdü," diye yalan söylemişlerdi, "çocuğu öldürdü."

Ama çocuk dediklerinin zulümleri için bir kılıftan, genç bir adama takılmış bir maskeden başka bir şey olmadığını, dizginsiz hiddetlerinden daha fazla nedene ihtiyaç duymayan bir öfkeyi haklı çıkardığını biliyordum. Kalabalık olmalarının gücüyle, tek bir adamın karşısında ne kadar da yenilmez bir konumda olduklarını fark ettiklerinde bu onları âdeta sarhoş etmişti.

"Çocuk", Mikhail'in okşamalarına karşılık vermişti ve *mujik* babası, çıplaklığının günah olmadığını, karanlıkta duyuların parıltısında sunulan okşamaların *oğlunu* kalıcı olarak lekelemediğini kabul etmektense onu öldürmeyi tercih etmişti.

Çığlık atabilirdim, kendimi de kurban olarak sunabilirdim. Ama toplumsal öfkenin itici gücüyle kabaran o dalgalı denizin kıyısında kalmıştım.

Mikhail o insanlarla çevrili sulara batmıştı; düştüğünde çığlık atmıştı.

Sadece bir kez.

Vlahutza çığlık atmıştı.

Çapalar derisinin üzerinde yükselmişti, düşerken eti yarılmıştı. Dalgalar: Yükselen keskin köşeler. Köpük: Yüzlere doğru sıçrayan, kalabalığı cinayetin aşağılık suyuyla vaftiz eden kan.

Kalabalığın içtiği, tatmin olduğu bir vaftiz.

Ruhu köyün yolunu bulamasın diye onu bir yol ayrımına gömmüşlerdi.

Gözlerine gül dikenleri batırmış ve onu ölümde bile karanlığa mahkûm etmişlerdi.

Kimseye bulaştıramayacağından emin olmak için ağzını sarımsakla doldurmuşlardı; solucanlar hiç yorulmadan bedenini kemirirken kim öpecekti onu?

Bir rahip emir vermişti; o da kafayı parçalanmış gövdeden ayıran uzun bıçağı savurmuştu.

Yüzüstü çevirmişti; açıkta kalan boynuna bir lanet savurarak tükürmüştü.

Daha sonra tahta bir kazık kullanarak cesedi yere çivilemişlerdi.

Onlar için beden bir yaratıktı, et ise anlaşılmaz bir içgüdüye teslim olan bir canavar.

Yaptıkları bütün bu törenlerle gerçekten neyi durduklarını düşünmüşlerdi?

Hayal bile edilemeyen zevk, onları arayan, pencerelerine dayanan, yıllardır yuva yapmış içgüdülerine dokunan, bedenlerini teslim olmaya ikna etmek için fısıldayan bir siluete dönüşmüştü... Ama neye teslim olmaya?

Bilmek istememişlerdi, Mikhail'i korkunç şöhreti olan o köklere mahkûm ederek mezarının üzerine funda dikmişlerdi.

Vlahutza'nın, bin kişilik bir güruh gücünde olsaydı, ruhunda ağırlık hissetmeden silahlarla ve dolup taşan öfkesiyle benim için gelirdi, gül dikenlerine, tahta kazıklara ve yol ayrımına gömmeye hazır bir şekilde.

Sisin ortasında dümene tutunarak *Demeter*'e "Ben canavar değilim," dedim. "Ben canavar değilim."

Ama onlar öyleler.

Petrofski, *Demeter*'e karanlık sulardan tırmandı; denizle dolu bir fısıltıydı, gövdenin ahşap ve metalini pençeleyerek, bir deniz böceği gibi sürünerek çatlaklara ve pasa tutundu.

Önce ellerini gördüm, bir şey arıyordu. Bir kazazede, gemime izinsiz binen biri olduğunu hiç düşünmedim. Gemiye tutunmak için çaresizlik içinde uğraşırken gemiye zarar veren, kemiğe kadar açılmış, beyaz bir parıltıyı ortaya çıkaran o yarılmış parmakların karşısında böyle bir şey nasıl düşünülürdü?

Petrofski suların güzelliğine, derinliklerini âdeta armağan gibi sunan, üzerinde yelken açtığımız uçsuz bucaksız boşluğun bizi her

zaman çağıran o yeşil biçimsizliğine aldanmamak için denizin üzerinde yaşayan bizlerin imgesiydi.

Kabarık yüz, grileşmiş ve kocaman şişmiş eller, suların durdurak bilmez ihlaliyle açılmış siyah dudaklar, kimsenin duymadığı ama aralık kalmış vaziyetiyle hâlâ varlığını gösteren bir çığlık.

Güverteye çıktıktan sonra, belki de vücudunun kadehinde sunulan tüm dehşeti içmeme izin vermek için, hareketsiz bir şekilde orada durdu.

Çığlık atmadım.

Bugün ilerleyen saatlerde, neden çığlık atmadığımı merak ediyorum.

Önümdeki ölü adam beni yıpratan sessizlikten daha mı iyiydi?

Yoksa denilenler doğru muydu; korkunun en kötüsü, hiç korku olmaması mıydı? Fırtına işaretleri, peş peşe kaybolmalar, fareler ve hayaller... Güvertedeki ölü bir adam, güvertedeki ölü bir adam olmanın ötesinde neydi?

Belki de Justine Lafayette bir gün dolu tabağına uzandığında yediği şeyin artık günah olmadığını, dünyanın akıl sağlığından koparılmış bir et olmadığını, sadece fazla pişmiş bir şey olduğunu fark etmişti.

Kurbanların çığlıklarını, dudaklarından akan taze kanı özlüyor muydu?

Yemek istediği kişilere kur yapması için Martin Dumollard'ı bu yüzden mi zorlamıştı? Onları yavaş yavaş soyundukları sırada gölgelerden izleyebilmek için hanına getirmesini mi istemişti ondan; çıplak bedenler birbirlerin üzerinde hareket ettiği sırada, zevkin son ânında mı öldürmüştü kurbanlarını?

Açlıklarına mutluluğu geri getiren şey aslında kurbanlarıyla oynamak değil miydi?

Ödüllerini çiğnerlerken hangi detayları paylaşmışlardı?

Tutunacak bir şey, etin daha fazlası olduğunu söyleyen bir sembol, güvertedeki ölü adamın göründüğünden fazlası olduğunu kanıtlayacak bir şey arıyordum.

Tepki vermeme neden olan, beni korkudan kurtaran kayıtsızlığı sarsan Petrofski'nin boynundaki koyu lekeyi hatırlamak oldu.

Kısa süre önce, artık gri olan o eti, artık siyah olan o dudakları öpmeyi, artık ölü olan o bedenin içinde depolanan sıvıları içmeyi arzuluyordum.

Ondan sonra Abranoff gemiye tırmandı ve şimdi büyük bir örümcek gibi yelkenlere tutunurken umutsuzluğunu haykırıyor. Olgaren artık kendisini beslemeyen erzakları yuttu, açlıktan deliye dönmüş bir hâlde halatlara ve kablolara yumruk atmaya başladı, muhtemelen açlığını durduracak düğümü arıyor. Muresh her gece kapıma geliyor, kibarca çalıyor ve küçük bir iyilik isteyen birinin sesiyle ona et ikram etmemi rica ediyor, kendi etimi, onu kemirmek ve şefkatle kanımı yudumlamak istiyor. Acketz ise durmaksızın kendi kolunu kemiriyor.

Belki de en kötüsü, güvertenin ortasında oturan ve sanki ölümün kendisi ona acı veriyormuş gibi inleyen Joachim.

Fırtınanın içindeki solgun hayaletler.

Onlara bakıyorum ve onlardan korkmuyorum, ölü olmaları ve kanımı istemeleri yeterli değil.

Karanlıkta buluşup sanki birlikte soğuktan, yaşadıkları geceden kaçabileceklermiş gibi birbirlerine sığınan bu adamlardan nasıl korkulur? Yağmurda yaralanmış çocuklar gibiler.

Bir zamanlar değer verdikleri nesneleri alıp şimdi onlarda hiçbir anlam bulamayarak gemide dolanmalarını izliyorum. Ölüm, gerçeği öyle bir şekilde keser ki Öteki Taraf'tan bakıldığında dünyamız anlamsız şeylerin bir koleksiyonundan başka bir anlam ifade etmez.

Ben de bu şeylerden biri miydim? Geçmişte yaşanan olayların, çoktan anlamdan yoksun kalmış anıların işaretlerinden biri miydim?

Daha fazlası değil.

Düşmelerine, kırılmalarına izin vermelerinin nedeni bu mu? Ölümün kaybedilenlerin alanı olduğunu biliyor olmalılar.

Sadece canları, nefesleri değil, tüm dünya, güneş, oldukları şey ellerinden alındı.

Hapsedildikleri şeyin sınırlarını arayarak *Demeter*'in her yerini dolaşıyorlar. Ama onları hapseden, sisin içinde süzülerek giden bu yaşlı gulet değil.

Onlar bedenlerinin tutsağı, kana olan iştahlarına kilitlenmişler, muhtaç durumdalar.

Onlar susamış hâldeler.

Ölümü yendiler, mezardan dirildiler ve artık kendi özgür iradeleriyle yürüyorlar; bazen bedenleri sayısız hastalıklı ışık noktasına ya da ayakları bin beyaz fareye dönüşüyor, bu fareler de sise dönüşüyor ve sonra yine onları hiçbir yere götüremeyecek ayaklar oluyor, böcekler gibi direğe tırmanıyorlar ve sonra sanki ağırlıkları yokmuş gibi, tırnakları ve açık parmakları onları taşımak için yeterliymiş gibi baş aşağı asılı duruyorlar, ancak bu alametlerin hiçbir önemi yok, Kara Büyü hiçbir şey ifade etmiyor çünkü onlar susuzluğun ta kendisi.

Birbirleriyle asla konuşmuyorlar, hiçbiri beni Öteki Taraf'ın daha iyi olduğuna, ölümün kara sularının hoş olduğuna ikna etmeye çalışmadı.

Açlıkla kıvranırken Karanlık'ın krallıklarından nasıl bahsedebilirler?

Belki de bilmiyorlardır, felaketin kara şatosuna davet edilmedikleri için belki de bildikleri tek evren kendi doğaüstü bedenleridir.

Belki de Ruh ve Beden ihtiyaç içinde birleşmiştir.

Dzerjinsk'teki rahip bize her zaman korku vaazı verirdi: Ruhu korumak için Bedenin ihtiyaçlarını öldürmenin ne kadar gerekli olduğunu söylerdi.

Cehennem azabı, derdi, *Ruha Bedenin sesi aracılığıyla işkence yapmaktır.*

Peki ya onlar Bir ise?

Kiliselerde bize vadettikleri ebedi Ruh aynı zamanda ebedi Beden de olabilir mi?

Susuzluk böyle bir Hediye için küçük bir bedel değil mi?

Ama bu Susuzluğu çekenleri nasıl ikna edebiliriz?

Mürettebatım karanlıkta denizi terk etti ve beni aramaya geldi.

Bana yaklaştıklarını gördüm, canlı bir sis ve kırık bedenlerden ibaretlerdi ama yine de ihtiyaçla dolulardı. Ellerinin bedenimi parçaladığını, o iğrenç dokunuşun beni okşadığını düşününce çığlık atmak, deliliğe sığınmak zorunda kaldım.

Vlahutza ile birlikte sulara atlamak, denizde kaybolmak daha iyiydi belki de. Kim bilebilir?

Ama ben dümende kaldım, böcekleri andıran hareketleriyle yaklaşmalarını izledim, ağızları etimin tadını almayı bekleyerek yavaşça akan salyayla doluydu.

Yapabileceğim tek şey, son şey, böyle lanetli bir yolculuğa çıktığımız için onlardan af dilemekti.

İçinde kimse yokken yelken açan gemileri duymayan var mıdır? Masalarında dumanı tüten yemekleri, sanki hiçbir şey oyunu kesintiye uğratmamış gibi dağıtılmış kartlarıyla?

Hangisi daha kötü: Kaybolmayı bilmek mi yoksa onu neredeyse deneyimlemiş olmak mı?

Deniz bazen bir fedakârlığa ihtiyaç duyar: Son anda yaşananların gizemine.

Eski gemiler beklenmedik fırtınalara dayanır, sağlam gemiler ise sakin bir denizde güneşin altında batar.

Küçük batıl inançlarımızın nedeni de bu değil mi? Dümene ve iskeleye tükürüp tekrar buluşmak için dua edişimiz, Olgaren'in rüzgârı bağlamak için kullandığı ip, Vlahutza'nın gizemleri zikrettiği tespihi, hiç aklımdan çıkmayan *mujik*'lerin ettiği dualar, albatrosları öldürmemek, kirli kanı denize dökmemek, tuzdan figürler yapmak.

Albino fareler ortaya çıktığında limana gitmeliydim, Melih'i gemide kalmaya zorlamalı ve *Demeter*'de tehlike arz eden bir şey olmadığını teyit etmeliydim. Bitmek bilmez bu kayboluşlardan kaçmalıydık.

Kararsızlığımın bedeli bu; adamlarım sulu mezarlarından kalkıp beni bulmaya geliyorlar.

Karanlık mucize.

Sır.

Beni gizemin içine daldırmak için dışarı çıktılar, böylelikle bizim hakkımızda konuşan yalnızca seyir defteri ve hiçlik olacak.

"*Evet*," dedim kendimi onlara sunarak. Hep istediğim şey bu değil miydi, ihtiyaçlarını karşılamak, duyularını şımartmak, bedenlerine huzur vermek? "*Evet.*"

Ellerimde birinci zabitin sanki denizin unutuşuna teslim olurken Tanrı'ya gerek yokmuş gibi son anda düşürdüğü tespihi vardı ve ona sanki bir silahmış, onları durduran son engelmiş gibi baktılar.

Bu mu? Çarmıha gerilmiş ölü bir adam mı?

Ruh ve Beden'in ayrılışının sembolü. Dzerjinsk'teki rahibin, Mikhail'in vücuduna kazık saplayan adamın kullandığı korku işareti.

Boncukları yere düşürdüm, ayaklarımın dibinde yere çarpmalarına izin verdim.

Onları durdurmayacaktım.

Peşimden gelmelerini adil buldum. Kısasa kısas.

Onların ölümüne karşılık benim ölümüm.

Kana kan.

Bilinmeyen binlerce tonda uğuldayan, her kelimeyi insan kulağının ötesindeki seslerin gölgesiyle dolduran gümüş sesler.

"*Kan.*"

Daha fazlasını söylemelerine gerek yoktu.

Limanlarda dilenmekten bıkmış zavallı çocukları düşündüm, bu yüzden gemilerde saklanırlardı, üst düzey kargolarla dolu bir ambarda yolculuk etmenin kendilerininkinden daha iyi bir kader olduğuna inanıyorlardı.

Sahip olmadıkları bir gücü kullanamazlardı, bu nedenle genellikle varsayımsal olarak öğrendikleri ve denizcilerin yorgunluklarını, açlıklarını giderebileceklerini keşfettiklerinden beri satmakta oldukları şeyi sunarlardı.

Beyaz ve sırım gibi et, açlıktan daha aşağılık bir şey olmadığını öğrenmiş bir ağzın okşamaları.

Ambar oğlanları.

Onlardan birini alıp tenini dudaklarımla örtmeyi, onun bedeninden özgürce yararlanmamı sağlayacak bir anlaşma yapmayı kimbilir kaç kez hayal etmişimdir?

Bunu asla yapmadım çünkü böyle zavallı yaratıklar rıza gösteremezler, onların iradeleri yoktur, zevk almadan zevke boyun eğerler, mekanik olarak sıkışan sfinkterleri dışında, bir şeyler arayanlara sunacak hiçbir şeyleri olmadığı için boş yere saçma sapan şeylere odaklanırlar.

İnsan, onların o anda orada olmadıklarını, bedenlerini bir başkasının ihtiyacının insafına bıraktıklarını, ancak kafalarında kurdukları başka bir yerde güvende ya da belki sadece kayıtsız olduklarını hemen anlayabilir.

Bulgaristan'da *Obur*'dan söz edilir; mezardakileri kemiksiz, süngerimsi, maddi olmayan bir varlığa dönüştüren, –bazen de– özü orada olmadığı için gölgesi de olmayan bir varlıktır bu.

Bu çocuklar kendilerini seks dalgalarının aralıksız darbelerine kaptırdıklarında, hayatta olup olmamalarının ya da kaybettiklerini bulmak için ormanda dolaşan uykusuz hayaletlere dönüşmelerinin pek bir önemi yoktur.

Mürettebatım *Obur* değildi.

Ama ben öyleydim.

İradesi olmayan bir beden.

Her şeyimizi kaybettiğimizde elimizde kalan son şey de bu değil mi? Beden ve hafıza.

Bunun önemi yoktu.

Çıplak ihtiyaçlarını sürükleyerek yanıma geldiler, tüm insani özelliklerden arınmışlardı, atılan kırıntıları arayan köpeklere benziyorlardı.

O zaman, Beden ve Ruhun Bir olmasının korkunç bedelini anladım.

İnsan için Cennet dediği Ebedi Beden değil midir?

Ya bunu başarmak için insan olmaktan vazgeçmemiz gerekiyorsa?

Canavarlara dönüşmüş olarak bana geldiler. Tıpkı Justine gibi. O da bir insandı ama Açlığı tam tersini söylüyordu.

Susuzluk, dedim kendi kendime, onlar Susuzluk.

Buna indirgenmişlerdi. Onların özü buydu; her şeyden arınmışlardı.

Açlıklarını giderdiklerinde, içlerinde sıcak yemek varken... O zaman ne yapacaklardı? Yeni becerilerini keşfetmeye başlayıp, ölümden kurtuldukları için kendilerini tebrik edip gri bedenlerini mi okşayacaklardı?

Ölümsüzlükten, tanık olacakları muazzam döngülerden, takımyıldızların dönüşünden, hareketsiz dünyanın yüzyıllar boyunca hareketinden konuşabilirlerdi. Sonsuzluktan ve güneş ışığının ötesindeki dünyanın güzelliğinden.

Belki de gizli duyuları, yeni zevkleri, var olmanın doyumunu keşfedeceklerdi, hiç durmaksızın.

Ta ki Susuzluk geri dönene kadar.

Her şeyin büyüyebildiği ve güneşin altında herhangi bir şeyin mümkün göründüğü seraların saçma sapan hayati ısısıyla dolup taşan Afrika limanlarında, Ganalı canavarlar satılır: İri dişlere sahip, deforme olmuş bu yaratıklar o kadar büyüklerdir ki çenelerini kenetleseler, dişleri damaklarından beyinlerine saplanırdı.

Doğdukları andan itibaren sıvılarla beslenen, asla kemiremeyecekleri ve böylece dişlerinin aralıksız büyümesini törpüleyemeyecekleri şekilde ağızları bağlanan farelerden başka bir şey değillerdir.

Bu Ganalı canavarlar kendi kaderlerine terk edildiklerinde ölmelilerdir ama bazıları, değerli olanlar, örgülü kafeslerde sergilenenler, orantısız dişlerini kullanarak diğer fareleri parçalayıp içlerini açarlar ve açlıktan titrerken onların kanlarını içerler.

Çiftleşmezler.

Dişleri, açmak için başka bir tene değdiği andan itibaren, beslenecekleri eti parçalamaktan başka bir zevk yoktur onlar için.

Bu, onların gerçek deformasyonudur.

Dişleri kolayca kırılabilir ancak onlarsız bile asla olmadıkları şeye geri dönemezler. Bir tahıl mahzenine kapatılsalar ölebilirler.

Cennet tanımları: Onları hiç durmadan besleyen bir kan denizidir.

Mürettebatım, doğaüstü biçimleriyle kanımın peşinden gelen hayaletler, buna indirgenmişti işte: Onlar, düşünme yetisiyle lanetlenmiş Ganalı canavarlardı.

Daha sonra, *biz zevk düşkünüyüz*, diyebilirler; *sonsuz, ölümsüz zevk düşkünleri*.

Ama onlar işkence görmüş farelerden başka bir şey değiller.

Ve ben de onların yemeğiyim.

Benden beslenmeleri, bedenimin kırılgan bariyerini kırmaları ve aç yüzlerini kanımla yıkamaları gerekiyor. Olduğum her şeye o anda bir son vermeleri gerekiyor.

Bu beni kurtarabilir.

Ama beni öldürmediler.

O adam, —o şey!— buna engel oldu.

Yolundan Sapmış Zalim. Canavarların Yaratıcısı.

"O benim," dedi kibir dolu sesiyle.

Sonra karanlıkta *onu* gördüm. Tanrı beni affetsin ama Vlahutza denize atlamakta haklıymış! Bir insan gibi ölmek daha iyiymiş; mavi sularda ölmeyi seçtiği için kimse bir denizciyi suçlayamaz.

Adamlarım, cani bir Sahibin sesine karşılık veren köpekler gibi sefilce geri çekildiler.

Uzun boylu, ince bir adamdı.

Yaklaşmaya bile tenezzül etmedi; dümenden uzakta, denize bakarak, kendisini belirsiz bir gölgeye çeviren geceden gözlerini ayırmadan emrini vermişti.

Ondan yayılan, her hareketinin içerdiği gücü hissedebiliyordum.

Trans-Sibirya'yı görmeye gittiğim zamanı hatırlıyorum; uçsuz bucaksız görünen Rusya'dan, belirsiz deniz yerine karadaki önemli limanlardan geçen güvenli demiryolu güzergâhıyla, uzun vadede, gemilerin ve benim gibi kaptanların sonunu getirecek olan treni.

Sağlam çelik, o ince siyah derisini gümbürdetirken, makinesinin titreşen ateşiyle tüm lokomotifleri kirletirdi.

Yolundan çekilmemenin, rayların üzerinde durup yaklaşmasını izlemenin nasıl olacağını hayal etmiştim.

O adam, *o şey* aynı güce ve ayrıca insanın gaddarlığına sahipti; sanki Trans-Sibirya istediği zaman onun gazabına karşı güvende olduğunu düşünen herkesi yakalamak için raylarından fırlayabilirdi.

"Ben senin değilim," diye bağırdım, "ben kimsenin değilim."

Ve gözlerini kara ufuktan ayırmadan usulca güldü.

"Sen Mikhail'e aitsin," dedi, "ve küçük zevklere duyduğun açlığa. *Kaptan*; sen o adama karşı işlediğin günaha aitsin. O doğru seçim yapmaktan acizken onu baştan çıkardığın gerçeğine. Onun yanına gittin; karanlıkta, erekte olmuş dokunuşuna hayır diyemedi. Sen gittin ve o da kabul etti, bu doğru; ve onu bedenine bastırdın ve sonunda o tüm bunların altında ezildi. Onu yasak bir meyveyi yemeye zorladın ve ödülü, hiç durmadan, ona hiç huzur vermeden sürekli ırzına geçen bir kazığın saplandığı bir cesete dönüşmek oldu. Sen benim değilsin. Olmayı *hak etmiyorsun*. Kaptan: Sen kendine aitsin ve küçük bir sahibe hizmet ediyorsun."

"Nasıl...?"

"Her şeyi nasıl mı biliyorum? Bana kendin söyledin, rüyalarında bana küçük bir zevk karşılığında bu geminin *konumunun*, rotasının sırlarını verdin. Benimle bir anlaşma yaptın. İhtiyaçlarının karşılanması karşılığında geminin varış noktası. Bana iğrenerek bakma küçük adam, sen de benim gibisin."

Başka bir şey söylemedi; geceye dönüşen, karanın ve insan ışığının olmadığı, egemenliğini ilan eden dünyaya bakarak yolculuğunun tadını çıkarmaya devam etti.

Ona vurmalıydım, onunla bir şekilde yüzleşmeliydim. Öfkemi silahlara kanalize etmeliydim, çeliğin zayıf kaplan rüyasını yaşamasına izin vermeliydim ki alaycı yüzünü silmeye çalışırken barut elimde patlasın.

Vlahutza o önemsiz bedene vurmuştu ama boşunaydı.

Ona zarar veremeyeceğimi biliyordu. Bunu hangi silah becerebilirdi?

Ufukta gri bir çizgi belirdiğinde mürettebat suya geri döndü: Şafak vakti.

Adam yerinden ayrıldı ve lüks bir kulübeye gidiyormuş gibi sakince ambara doğru yürüdü.

Neden oraya gidiyordu?

Kim onu boş kamaralardan, benim çıplak yatağımdan mahrum bırakabilirdi ki? Yine de, kendi iradesiyle o kokuşmuş deliğe gitti.

Orada tuttuğumuz kutulara.

Onların içinde dinlendiğini, sadece albino fareler tarafından korunan, kendi diyarından getirilen o kör solucanların arasında, o sızan toprağın içinde uyuyabildiğini tahmin ettim.

Kayarak oraya gitti, dalgalar ve *Demeter*'in sürekli hareketi onu engellemedi. Ne kara ne de deniz adamıydı. Başka bir şeydi, farklıydı. İnsan deneyimine yabancı âlemlerdendi.

Gülümsedi.

Bu hareketi anlayacak kadar yolcu gemisinde çalışmıştım.

Suyun diğer tarafında bilinmeyen ama tadına varılmaya hazır egzotik zevklerin onları beklediğini bilen yolcuların yüzlerinde görmüştüm bunu. Onları bu yeni lezzetlerden, vardıklarında yaşayacakları tatlı deneyimlerden ayıran yalnızca yolculuktu ve bu yüzden geçiş aşaması bir zevkti: Gerçek lezzetlerin uzun ve sakin tadı.

O şey başka bedenlerden, birbiri ardına kaybolan, karanlığa gömülen insanlardan başka neyden zevk alabilirdi ki?

O *şey* taşınıyordu.

Çingenelerin kutuları getirip o yaratığın gemime binmesine yardım edişlerini hatırladım.

"Denn die Todten reiten schnell."

Çünkü ölüler hızlı gider.

İngiltere'ye.

Muhtemelen dört milyon nüfusu olan Londra'ya. Orada ne kadar kan vardır? Onun gibi olmak isteyen kaç kişi vardır?

Sığır görevi gördüğümüz ve canavarların sancaklarının harap olmuş toprakların üzerinde dalgalandığı, göklerdeki bir milyon yarasanın ise geceyi sonsuz kıldığı bir dünya hayal ettim.

Cahil kaptanların belirsiz bir zevk karşılığında gemilerinde yeni kıyılara menfur tohumları taşıdığı bir yer.

Çığlık attım, çığlık atmaya devam ettim, hâlâ çığlık atıyordum.

Kendimi sakinleştirebildiğimde, yeniden kendim olmaya zorladığımda yine sisle ve fırtınanın çılgın dürtüsüyle karşı karşıya kaldım; sayısız hastalıklı, solgun, akkor gözlü güve beni izliyordu. Gecenin ortasında. Etrafımda aşırı açlıklarıyla zavallı görünen adamlarım vardı.

"Mikhail'i ben öldürmedim," dedim, "seni ben öldürmedim."

"Öyleyse Londra'yı öldüren de sen olmayacaksın," dedi yolculuğunun tadını çıkarmakta olan adam bana gülerek.

Nefret her zaman umutsuzluktan beslenir. Ve benimki sonsuzdu.

O *şeye* zarar vermem gerekiyordu, adamlarıma verdiği acıyı bir şekilde onun içine gömmek, kendi dişleriyle kendilerini sakat bırakmalarına neden olan ve benim cılız etim için onları dilenci hâline getiren Açlığı ona geri vermek benim görevimdi.

"*Kan*," dediler kavurucu bir güneşin sert ışığı altındaki çocuklar gibi.

"Başka gemiler arayın," diye fısıldadım, her kelimeyle kendime lanet ederek.

Susmalıydım, Açlıktan tekrar ölmelerine izin vermeliydim.

Diğer mürettebatları karanlığa mahkûm etmemin nedeni onlar mıydı, yoksa bariz acılarını, yalvarışlarını, yaralanmalarını, ellerini kemirmelerini görmeye dayanamayan ben miydim?

"Yapamayız. Su canımızı acıtıyor," dedi Olgaren kelimeleri bulmakta güçlük çekerek; sanki öldüğünde kendine ait önemli bir şeyi kaybetmiş gibiydi, içinde hapsedilmiş olduğu bedeni bir zamanlar olduğundan çok daha küçüktü – bu iyi bir mezar değildi. *Demeter*'in altında olması daha iyiydi.

Deniz, biz denizciler için kutsal topraklardır.

Kutsal topraklar, kemiklerimizin dinlendiği topraklar.

Ama bu başka bir şeydi. Güvertede yapılan törenlerle ölülerini denize atan gemiler tarafından mezara dönüştürülmüştü.

Onlar uzaklaşınca, gemi gidince deniz yine deniz olmaya devam eder.

Cenazenin kısa ömürlü büyüsü gemiyle birlikte gider.

Su, bu yüzden acıtır.

Mezarın dışındaki dünya acı dolu bir yerdir.

O zaman İngiltere'ye taşıdığımız şeyin ne olduğunu anladım.

O *yaratık*, her insan için doğru olan tek şeyi geride bırakamazdı. Kefenden, ölümden kaçmıştı ama onu her zaman yanında taşımaya mahkûm edildiği mezarın karanlık toprağından kurtulamamıştı.

Ölümün hatırası.

Toprağın aralıksız okşayışları, sızan nemin anılar kadar kim olduğumuzu da yok edişiyle barış sağlayıp, onların bizi tıpkı hepimizin bir gün dönüşeceğimiz toza çevirmesine izin vermek daha iyi değil mi? Dinlenmek, hayat karşılığında yeterince iyi bir ödeme değil mi?

Toprak o adama tam olarak ne derdi?

Bunun ne önemi olurdu ki?

Adam, şey, ambarı mühürlemiş, içeriden kapatmış, metali ve ipi zahmetsizce *Demeter*'in derisine gömmüştü.

Kendini içeri kilitlediğini sanıyordum ama geceleri hiç zorlanmadan dışarı çıkıyordu.

Bir çatlaktan çıktığını düşündüm. Taşıdığımız kutulardaki çatlaklar gibi.

Ona ne yapabilirdim?

Çaresizdim.

"*Yarın*," dedi adam, "yarın limana yanaştığımızda sizin olacak."

Saatlerle ölçülen bir kader, hiçliğe kayan kum misali bir hayat, kurbanların açlığı altında kana ve ete bulanmış bir intikam.

Günahımla ölecektim.

"Seni ben öldürmedim, Mikhail," dedim çünkü tüm inancım, tüm dualarım buna indirgenmişti.

"Onu ben öldürmedim..." dedim binlerce kez. Bu kadar sessizliğin, kendime itiraf edemediğim bunca yılın ardından, bu basit ifadeyi başka kılıklara, başka olaylara, buzun ve tuzun rotasındaki yolculuklara gömdükten sonra, şimdi onun içimden kanayarak akmasına ihtiyacım vardı.

"Ben yapmadım..."

"Hayır..."

Bunu o kadar çok kez, o kadar farklı şekillerde söyledim ki sonunda kendime inandım.

Buna ikna oldum.

Mikhail'i ben *öldürmedim.*

"Kendi iştahlarından korkuyorlar," demişti bir keresinde bana ama bu doğru değildi. Onu öldüren erkekler, erkekleri arzulayanlar değildi.

Silaha sarılan, gizli Açlıklardı (belki bedenin, zevklerin, gururun ya da günahların).

Saklanma ihtiyacı, karanlıkta mayalanmak. Yasak oldukları için şiddetle arzu edildiler.

Suç bir gerekçeydi.

Bu dünya içindi, normallik içindi, böylece hiç kimse bedenin, düşüncenin, maskelerin ardındaki bizlerin zonklayan iblislerini serbest bırakamayacaktı.

Canavarca olduğunu düşündüğüm iştahlarım varsa... Hepimizin yok mu? Gizlice gerçekleştirdiğim şeyleri uygulamaya cesaret edemeyenlerin günahı da benimki kadar büyük değil mi?

Kendime veremeyeceğim bir cezayı hak etmiyor mu? Öldürmek istediğim aslında içimde olan ve öfke duyduğum şey değil mi, ama olamaz çünkü o haz, o sapkınlık, değer verdiğim şey benden, benim görüntümden daha fazlası.

İçimizde yaşayan Gölge şekil alabilseydi, aynanın önünde duran bir boşluk gösterirdi: Görüntünün kendisi, sağlıksız bir parıltı dünyasındaki bir yansıma olurdu.

Susuzluğun kendi başına kötü olmadığını, Açlığın da ateş ve kanla silinmesi gereken bir leke olmadığını biliyorum.

Günah da değil.

Onu tehlikeli kılan, onu beslemek için yapmaya istekli olduğumuz şeyler.

Mikhail'in öldüğü Dzerjinsk'teki o kaldırımda kim daha büyük bir canavardı: Yere yığılan Mikhail mi yoksa öfkelerinin kefaretini onun bedenine ödetenler mi?

Onu okşamalarımı kabul etmeye zorlayarak bir Günah işlemiştim. Ama beni kabul ederek affettiği için de inanılmaz şanslıydım.

Birlikte uyumak, bedenlerimizde karşılıklı zevk aramak kanla bitmemeliydi.

Sisin ortasında dümene tutunarak *Demeter*'e, "Ben canavar değilim," dedim.

Onun gibi, o *şey* gibi değilim.

Ve bunu kanıtlamak için adamlarımı kurtarmam gerekiyordu.

Bir olmuş Ruh ve Beden.

Peki ya Beden yok edilirse? Bu, Ruhu özgür bırakmaz mı?

Deniz acıtıyor.

Ve ben bu yüzden hayattayım. Bu yüzden bir ölüler gemisinde hâlâ nefes alıyorum.

Çaresizlik içinde keşfettim bunu, etrafımda hayaletlerle yelken açtığım günlerde, suçluluğun pençelerini içime geçirdiği gecelerde.

Bir berraklık ânı beni korkudan önce olduğum kişiden ayırdı; tuzağın sonsuzluğunda elde edilen bir netlik bu.

Her şeyi anladım, kendi kendime bir canavar olmadığımı söyledikten, hiç elime almadığım silahlarla işlediğim bir cinayet için kendimi bağışladıktan sonra çözümü bulmayı başardım.

Onları nasıl kurtaracağımı, kendimi nasıl kurtaracağımı, canavarı nasıl yok edeceğimi biliyordum.

Uzun boylu adamın her gece büyük bir hayranlıkla neyi gözlemlediğini gördüğümde anlamıştım...

Dümeni bu gemiyi yönlendiren fırtınaya ve rüzgâra, bizi bir örtü gibi saran sise bıraktım. Ama tamamen değil. Denizin çeşitli yerlerinde yarıklar vardı; hızla akan suları, dalgaları keserken yarattığımız hiddetli köpüğü, karanlığın altımızda sıvı bir bedene dönüştüğünü gördüm.

Rotanın sonuna gelindiğini, beni öleceğim *yarına* götüren zamanın yaklaştığını gördüm.

Altımızda beyaz ve tanımlanamaz bir şey gördüm.

Canlı bir şey.

Binlerce ağızdan oluşan bir şeydi, ona bakanın *zihnini* incitiyordu.

Sadece çılgın bir evrende var olabilecek, uzun boylu adamların uçuruma ve oranın sakinlerinden birine büyülenmiş bir şekilde baktıkları bir şey.

O korkunç, belirsiz, müstehcen görünen çoklu siluete baktım.

Ruhumun o şey tarafından lekelendiğini, sadece onu gözlemlemekle olduğum şeyin birazının öldüğünü hissettim.

"Sanırım varlığımı hissediyor," dedi uzun boylu adam.

Sanırım.

Vahiy ânı.

Okyanus bu yaratığın bilmediği bir dünyaydı, onun doğaüstü bakışlarından hâlâ saklanmakta olan sırlar, şeyler vardı.

Bölgelerini koruyan canlı dalgalar, onu varlıklarıyla tehdit ediyordu.

Bu yüzden hayattaydım.

Bu yüzden onu nasıl yeneceğimi biliyordum.

Rüyada ona konum tahmininin nasıl hesaplanacağını, *Demeter*'in rotasını, haritaların ve yıldızların izlediği suyun içinden geçen gizli rotaları öğretmiştim.

Dikkatle dinlemişti, günlerini öğrenerek, hiçbirimize dokunmadan hatta bizimle ilgilenerek geçirmişti. Fırtınaları uzaklaştırarak, öğrendiklerini uygulayarak.

O doğal olarak bir kara adamıydı. Güvenliğini emanet edebileceği Çingene mürettebatı yoktu. Denizciliğin temel gerçeklerinden habersizdi.

Ama ben ona öğretmiştim.

Önce ben ve karanlık çöktüğünde de adamlarım.

Ama denize ait bir şeye, *sanırım*, diyerek atıfta bulunan bir kara adamıydı o.

Sonun, yolculuğun en zor kısmı olduğu gerçeğinden habersiz olan biriydi.

Gelgit çizelgeleri, resif haritaları, koyların kumsalları.

Beni hayatta tutma nedeni buydu.

Bilmediği bir şey olursa diye.

Cehaletinin tahmin edebileceğinden çok daha fazla olabileceğini düşünemeyecek kadar kibirliydi.

Bu yüzden bana Karanlık Hediyesini vermemişti çünkü Olgaren'in kelimelere dair yeteneğini kaybettiği gibi hayati bir şeyi kaybedebilirdim.

Bu yüzden beni hareket kabiliyetimden mahrum bırakmamıştı, kasaraya kilitlememişti.

Benim gerekli olduğuma ama hayati önemim olmadığına inanıyordu.

Güneşin altında soyunuyorum, ilk kez adamlarım için soyunuyorum, bedenimi giysinin maskesinden kurtarıyorum, kendimi eskiden ve şu an olduğum kişiden arındırıyorum: Çıplak bir beden, dünyaya, havaya, kaderin merhametine sunulan bir bedendir. Çıplak doğarız ama bu şekilde ölmemek için çaba harcarız.

Dünyadan ayrılırken bedenimizi örteriz.

Ben bunu yapmam. Yapamam. Bedenimi serbest bırakıp denize atladım.

Kaç deniz, okyanus, iklim arasında buzun ve tuzun rotasında bunca zamandır seyahat etmeme rağmen hiç gemimden sulara atlamamıştım.

Ahşap ve kumaş evrenini, halatların ve teçhizatın sağlamlığını düşünmeyi geride bırakarak kendimi rotaya bıraktım.

Arkamda, fırtınaya bulanmış yelkenleriyle ilerleyen *Demeter*'in lanetli yolculuğunu fısıldayan sesi vardı.

Bir nefes aldım (keskin ve soğuk havayla doluydu) ve suların beni tamamen ele geçirmesine izin verdim.

Gözlerimin önündeki saydam görüntüler sürekli değişiyordu, sanki deniz, içinde korunan her şeyi, hatta yüzeyinin altındaki manzaraları bile sahiplenip kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Binlerce net ses.

Boğulanların işittiği bu olsa gerek.

Okyanusun gürültülü huzuru.

Adamlarımın, hiçbir yolculuğu durdurmaya niyetli olmayan, geminin gölgesinde öğle güneşinden kendilerini koruyan remora balıkları gibi *Demeter*'in ahşabına yapıştıklarını gördüm.

Beni balık gözleriyle görüyorlardı ama orada ne yaptığımdan habersizlerdi.

Birbirlerine köpek yavrusu gibi sokulmuş, savunmasız, dokunma becerilerinden başka bir güvenceleri olmayan çocuklar gibilerdi.

Artık erkek değillerdi, basit bir ihtiyaçtan, İştahtan başka bir şey değillerdi.

Zaman zaman hepimiz öyle değil miyiz?

Arzu, bizi İhtiyaçtan başka her şeyden mahrum bırakmaz mı?

Yıllardır ben de onlar gibi değil miydim?

Ağzımda taşıdığım bıçağı aldım. Çünkü onları sevdiğimi biliyorum. Tam o anda.

Merhamet de sevgidendir ve bu yüzden bir damarımı kestim.

Verebileceğim tek hediye onları öldürmekti.

Açlıklarına layık olan tek okşayış.

Kanım sularla bir oldu, yayıldı, etrafımı saran, onlara doğru hareket eden kırmızı bir buluta dönüştü.

Tadı nasıldır acaba? Tuz içinde tuz.

Kızıl bulut etlerine dokunur dokunmaz çıldırdılar, insanlık maskeleri, tıpkı avcılarda olduğu gibi, avlarının tadını uyandıran bir özlemle parçalandı.

Kaplan çırakları her zaman yapacaklarını bildiğim şeyi yaptılar.

Demeter'e tutunmayı bıraktılar ve bana, onlar için açılmış olan bedenime atıldılar.

Yüzmeyi bıraktım ve gulet bizden uzaklaştı.

Ve Deniz yapması gerekeni yaptı.

Mezarlarından uzakta, Efendilerine ait olmayan, kıskanç bir krallıktalardı artık.

Romanya'da *vrolock*'ları, *vlkoslak*'ları* yani kana susamış yaşayan ölüleri öldürmek için tek ihtiyacınız olan canlı su demezler mi?

O yeşil derinliklerde, yemeye başlamadan önce beni okşayan ve dudakları tüm tenimi kaplayan adamlarım bana duydukları arzuyla titrerlerken, su görevini yerini getirmeden önce onları sevdim.

Suyun içine vuran güneşin altında, geminin yelkenlerinin gölgesinden uzakta yaşayan su: Erimeye başladılar.

Arghezi ve Muresh, Joachim ve Olgaren, Abranoff ve Petrofski, Acketz.

Derileri benim kanım tarafından ısındı, Susuzluklarını tatmin etmenin zevki ile erekte oldular, dilleri ağzımda, damarlarımda, cinsel organımda... –ve aniden– tüm hisler kayboldu; bir an için onlara baktım, etrafımdalar, bu sonsuz sular arasında katı, fark edilebilir bir formdalar ve sonra...

Denizciler Lut'un karısıdır.

* Kurtadam ya da vampir anlamına gelir, biri Slovakça diğeri ise Sırpçadır. *–çn*

Tuz varlıklarıdır.

Mikhail'i öldürmedim ve bunu bilmek ruhumu iyileştirdi. Onları öldürdüm ve bu beni suçluluktan kurtardı.

Beden ve Ruh ayrıldı.

Topraktan geldi insan, denize dönecek.

Sonra belime bağladığım, beni *Demeter*'e bağlayan ip gerildi, geminin hızıyla beni sürükledi, denizin altında şeklini kaybeden, sıvı tarafından yutulan o lekeden uzaklaştırdı.

İpi kesebilir, erimiş mürettebatımla birlikte sonun huzurunda kalabilirdim.

Günahlardan arınmış, suçluluk duygusundan kurtulmuş.

Bu kadar çok kurtuluş şekli olması çok tuhaf, Mikhail.

Ama o adamı son kez görmeliydim, ona Açlığın, İhtiyaç ve İştahın günah olmadığını söylemeliydim.

Önemli olan, tekrar ediyorum, onları tatmin etmek için yapmaya hazır olduğumuz şeyler.

Dünyevi Zevklerim bir leke değil ama onun Susuzluğunu gidermek için birilerini ya da herkesi feda ettiği gerçeği kesinlikle öyle.

Ya da belki de zaferimi yüzüne tükürmek istiyorumdur.

Yemek yemedim, her damla suyu reddettim, suların içinde hiç durmadan kanadım, gemi tarafından sürüklenmeme rağmen *Demeter*'e zar zor tırmanmayı başardım.

Ölmenin böyle bir huzur getireceği kimin aklına gelirdi?

Bazen kendime geldiğimde saatler geçmiş oluyor, görüşüm hoş bir karanlıkla kaplı, sendeleyen tenim inanılmaz bir güçle dolu:

Onu denizin ortasında savunmasız bırakacağım, sadece cesedim ve özenle yırtıp yok ettiğim kıyı haritaları ile.

Belki karaya ulaşır: Bu tamamen şansına ve kaderine bağlı olacak.

Aç kayalıklar arasında ölü bir gemiye komuta edecek.

Toz gibi sesler etrafımı sarıyor.

Artık korkmuyorum, artık korkunç gelmiyor. Herkesin öldüğü

ve benim de yakında öleceğim şu anda, bu duygular niteliklerini kaybediyor.

Bedenimi bulacak kişiler için titizlikle giyindim. Giysiler artık bir maske değil.

Neysem oyum.

Gemi enkazına dönmüş hafızamda kalan en son küçük yeri yazdım.

Günlüğe ek diye karaladığım birkaç satır.

Sis, güneşin bile nüfuz edemediği şekilde varlığını sürdürmeye devam ediyor. Günün doğduğunu biliyorum çünkü ben bir denizciyim, aksi takdirde anlamam mümkün değil. O'nu karanlıkta görmüştüm. Birinci zabit denize atlamakla iyi etmiş! Bir insan gibi ölmek daha iyi; kimse mavi sularda ölmeyi seçtiği için bir denizciyi suçlayamaz. Ama ben kaptanım ve gemimi terk etmemeliyim.

Ancak o canavarı veya iblisi nasıl alt edeceğimi biliyorum; güçlerim beni yarı yolda bırakmaya başladığında ellerimi dümene bağlayacağım ve O'nun, o yaratığın dokunmaya cesaret edemediği şeyi de elimde tutacağım: Eski bir tespihi.

O zaman rüzgâr ister lehime ister aleyhime olsun, ruhumu ve kaptan olarak onurumu kurtaracağım.

Kendimi gittikçe daha zayıf hissediyorum ve gece yaklaşıyor.

Eğer batarsak belki bu şişe bulunur ve onu bulanlar anlar; anlamazlarsa da... önemi yok, herkes görevime sadık kaldığımı bilecek.

Tanrı, Kutsal Bakire ve Azizler, görevini yerine getirmeye çalışan bu zavallı cahil ruha yardım edin.

Sonsöz*

Vampir konulu kurgu dünyasında eşcinsellik ve vampirizm ilişkisinin yirminci yüzyıla has bir olgu olduğuna inanmanızı isteyenler, hatta belki de 1980'lerin siyah göz kalemi kullanan ve karanfilli sigara içen hoşnutsuz gençlerini suçlayabileceğini düşünenler bulunur. Oysaki bariz eşcinsel imalara sahip ilk bilinen vampir hikâyesi –Sheridan Le Fanu'nun lezbiyen romanı *Carmilla*– Londra'nın *The Dark Blue* edebiyat dergisinde 1871'de yayımlanmıştı.

Kurgusal vampirler, kendileri eşcinsel olmasa bile, gece çöktüğünde eşcinselliği de içeren davranışlar için birer metafor olarak kullanıldılar. Talia Schaffer, "A Wilde Desire Took Me: The Homoerotic History of *Dracula*"** adlı makalesinde *Dracula* romanının kuir alt metnini inceler, özellikle de Bram Stoker'ın meslektaşı, arkadaşı ve rakibi Oscar Wilde'ın mahvolmasına –Stoker kitabı yazmaya başlamadan sadece iki ay önce ağır ahlaksızlıktan*** hüküm giymesi ve hapse atılmasına– ilişkin kendi duygularını keşfetmek için *Dracula* romanını kullandığı olasılığını mercek altına alır. Jonathan Harker ve Dracula'nın, Stoker ve Wilde'ın yansımaları olduğunu öne sürer Schaffer: Harker, başlangıçta Dracula'nın zekâsına ve nüktedanlığına hayran olan evli bir adamdır; Dracula ise "Oscar

---

* Çeviren: Merve Çay –*yhn*

** Makalenin adı "Wilde'a Dair/Vahşi Bir Tutku Beni Aldı: *Dracula*'nın Homoerotik Tarihi" olarak çevrilebilir, yazarın burada Wilde'ın soyadı ve kelimenin anlamı üzerinden bir oyun yaptığını da gözden kaçırmamak gerek. –*yhn*

*** Ağır ahlaksızlık, ilk kez 1885'te İngiliz Parlamentosu'ndan çıkan bir yasada karşımıza çıkar. Erkekler arasındaki cinsel ilişkiyi suç sayıyordu. Oscar Wilde gibi Alan Turing de bu yasa sebebiyle suçlanmıştı. –*yhn*

Wilde'dan çok, Wilde'ın adının 1895'te çağrıştırdığı korkular, arzular, sırlar, baskılar ve cezalardan mürekkeptir."

Eşcinsellik ve vampirizm arasındaki bağlantı o zamanlar zaten iyi kurulmuştu, der Schaffer: "Bu nedenle vampir figürü, adını anmaya bile cesaret edemeyeceğiniz aşk için bir metafor olarak kullanılmaya kolayca uyuyor. Homofobiklere göre vampirizm, eşcinselliği canavarca, kirli ve tehditkâr olarak adlandırmanın bir yolu gibi işlev görebilir. Eşcinseller içinse, arzularının zorla gömülmesine yakılan bir ağıt olabilir."

Maalesef hayatının ilerleyen yıllarında Bram Stoker sansürü destekleyen birine dönüştü. "The Censorship of Fiction" (Kurguda Sansür, 1908) ve "The Censorship of Stage Plays" (Tiyatro Oyunlarında Sansür, 1909) adlı makaleleri, "çöküş" ve "hastalıklı psikoloji" gibi kelimelerle kodlanmış bir dil vasıtasıyla gey temalarını hedef alıyor ve "ahlaksızlıklar öyle habis, doğanın terbiyesine en kaba ve aşağı biçimde zıt ki, ahlaki tiksintinin dokunaklı yönleri bile dehşet içinde kayboluyor," diyerek atıfta bulunuyordu. Bir zamanlar gey şair Walt Whitman için "ruha [benim ruhuma] isterse baba, ağabey ve zevce olabilecek bir adam" diyen Stoker'ın bu noktaya nasıl geldiğini bilemiyoruz ancak Wilde'ın içinde bulunduğu kötü duruma duyduğu tiksinti ve dehşet kesinlikle onu etkilemişti. Böylesine aşırı bir tepki, Stoker'ın eşcinsel eğilimlerine mi işaret ediyor? Bunu da bilemeyiz, ancak kuir konusunu çalışan akademisyenlerin bu olasılığı bir yüzyıl boyunca tartışmaya devam etmesini sağlayacak kadar kanıt var.

Buzun ve Tuzun Rotası'nda José Luis Zárate bize Dracula ile alakalı kuir bir novella sunar; Kont'u İngiltere'ye getiren talihsiz gulet *Demeter*'de elinde bir tespihle dümene bağlı hâlde ölü bulunan kaptanın hikâyesini. Kaptanın günlüğü, mürettebatın kimliği belirsiz bir saldırgan tarafından ortadan kaldırılmasının izini sürer ve Whitby sakinleri de bu kaptana bir kahraman gibi davranır, cenazesi için teknelerle geçit töreni düzenler ve kasabanın ünlü manastırının ki-

lise avlusunda bir Hıristiyan cenaze merasimi düzenler. Bu isimsiz kaptana dair bütün bildiklerimizi, *Dracula*'da kaptanın günlüğünde verilen bilgiler oluşturur. Zárate'nin novellasında ise kaptanın tayfası hakkındaki eşcinsel fantezilerinin, saplantılı ve ateşli, erotik bir envanteriymiş gibi başlayan özel günlüğünü okuruz. Kaptan müretteba tın sayısı azaldıkça, aslında kendisi erkekleri cinsel açıdan "tüketmek" isterken, gemideki bir şeyin onları ***kelimenin tam anlamıyla*** tükettiğini ve vampirlere dönüştürdüğünü fark eder. Ruhlarını kurtarmaya kararlı olan kaptan denize atlar ve –ölümsüz mürettebatın *Demeter*'in alt tarafına remoralar yani emici balıklar gibi yapıştığı ürkütücü görüntüsünü içeren bir sahnede– onları kendi kanıyla geminin korumasından uzaklaştırır, sonra Dracula'yı engellemek için kendini gulete geri çekip dümenin başında ölür.

Kaptan tayfası için ölümü göze almıştır çünkü ilk aşkı Mikhail'in kendisi için öldüğüne inanır. Onun bu ilişkisini öğrenen hemşerileri Rus köylüler ise, kendisi kaçıp kurtulmuşken, Mikhail'i bir vampiri öldürür gibi öldürmüştür, başını kesmiş, ağzına sarımsak doldurmuş ve onu dörtyol ağzında vücuduna saplanmış bir kazıkla gömmüştür. O zamandan bu yana kaptan kendi cinselliğini bastırmış ve ateşli günlüğü dışında bu duygularının yüzeye çıkmasına izin vermemiştir. *Demeter*'in güvertesinde ölerek günahlarından arınacağından bile emin değildir ama homoseksüelliğin vampirizmle aynı kefeye konulamayacağını sonunda anlar: "...ona Açlığın, İhtiyaç ve İştahın günah olmadığını söylemeliydim. Önemli olan, tekrar ediyorum, onları tatmin etmek için yapmaya hazır olduğumuz şeyler. Dünyevi Zevklerim bir leke değil ama onun Susuzluğunu gidermek için birilerini ya da herkesi feda ettiği gerçeği kesinlikle öyle."

Zárate'nin novellasının mantığını hakkıyla takdir etmek için, *Dracula*'nın kendi dönemi için çok cinsel bir kitap olduğunu anlamak önemli. Stephen King korku türü üzerine yaptığı incelemeleri yazdığı *Ölüm Dansı* kitabında bu konuyu "heyecandan açık açık titreten bir melodram" diyerek nitelendirir ve Dracula'nın şatosunu

paylaşan üç "tuhaf kız kardeş"in ellerinde (ve ağızlarında) Jonathan Harker'ın neredeyse sözlü tecavüze uğradığına işaret eder. Onu bağışlamalarının tek sebebi, Dracula'nın verdiği "Bu adam bana ait" emridir ve bu emre itaat ederler.

Dracula, Harker'a hiç zarar vermez, Harker yanlarında baygın yatarken evlilik yataklarını ihlal ederek Mina'nın kanını içer ve kendi kanından içirir. Kendini tanıtmaya hevesli biri olan Stoker, *Dracula*'nın imzalı bir kopyasını İngiltere Başbakanı William Gladstone'a yollar ve şöyle yazar: "Kitap ister istemez dehşet ve korkuyla dolu, ancak bunların 'zihni acıma ve dehşet ile temizlemek' için hesaplanarak kullanıldığına inanıyorum. Her halükârda kitapta herhangi bir seviyesizlik bulunmamaktadır." Stoker buna gerçekten inanıyor muydu veya başkaları gibi kendini de mi ikna etmeye çalışıyordu, bilemeyiz, böylesi soruların cevapları bu sonsözün kapsamı dışında. Ama elbette, Zárate'nin kaptanı kendi arzuları konusunda çok daha dürüst ama bu arzular, *Dracula*'daki karakterlerin yaşadıklarıyla da orantısız değil; sadece Zárate onları daha açıksözlülükle anlatmakta özgür.

"A Wilde Desire Took Me" makalesinde Talia Schaffer, "[Dracula'nın] kalbinde, Stoker zekice 'normal' adamla 'ahlaksız' adamın aynı olduğunu gösteriyor," der. O hâlde, *Buzun ve Tuzun Rotası*'nın kalbinde de, Zárate, bazen "ahlaksız" adamın sadece hayatta kalabilmek için kendisini "normal" insandan daha yüksek bir standartta tutması gerektiğini göstermiyor mu? Bu fikir, en azından Zárate'nin novellası 1998'de ilk kez yayımlandığında olduğu gibi, günümüzün siyasi ortamında da yankı uyandırıyor. O tarihten bu yana eşcinsel evlilik ABD'de, Birleşik Krallık'ta (Stoker'ın anavatanı İrlanda dahil) ve Zárate'nin anavatanı Meksika'da yasal hâle geldi. Ama bu hakkı ve daha nicesini yok etmek isteyenler var. Böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlamak için marjinalize edilmiş insanların kendilerini dünyanın önemli birer vatandaşları olarak görmeleri hayati önem taşıyor; bu konu ayrıca, onları bu kitapta olduğu gibi,

edebiyatta ve diğer mecralarda daha görünür kılmayı da içeriyor. Böyle bir kitabı yayımladıkları için Innsmouth Free Press'e tebrikler ve onu okuduğunuz için size de tebrikler.

– Poppy Z. Brite, Ekim 2020
New Orleans, Los Angeles

